



Sally  
Wentworth

*Pasiune descătuișată*



Cu cinci ani în urmă, **Ginny** și sora ei geamănă, **Venettia**, s-au îndrăgostit nebunește de același bărbat - **Alex Warwick** - iar Venettia a ieșit învingătoare.

Ginny a plecat, hotărâtă să nu strice fericirea surorii ei. Dar acum Venettia a murit, iar Alex este din nou singur. Ar putea exista un viitor pentru el și Ginny? Iar ea ar putea să-l creadă când spune că ține la ea?

**Preț 1600 lei**

Copertă de Vasile Socoliuc

*Sally Wentworth*

*Pasiune descătuișată*

Traducere de Sanda Socoliuc

## Pasiune descătușată

### Unu

Să-ți vezi nevasta abia dispărută venind spre tine pe aleea cimitirului, ăsta trebuie să fiè un șoc pentru orice bărbat. Așa a fost și pentru Alex. S-a albit la chip și trupul i s-a înțepenit sub costumul negru. Abia după aceea și-a dat seama cine era, iar ea a observat cum i se relaxează umerii de ușurare. Poate că ușurare nu era tocmai cuvîntul potrivit. Poate că era dezamăgire. Oare ar fi dorit ca ea să fie moartă și soția lui să fi rămas în viață?

– Ginny! Mama a zărit-o și s-a repezit în

## Sally Wentworth

întîmpinarea ei.

Cele două femei s-au îmbrățișat, iar nările lui Ginny s-au umplut de parfumul pe care mama îl folosisese întotdeauna, o mireasmă florală, primăvărată, nepotrivită acum, cînd mama ei era între două vîrste.

– Sînt atît de încîntată că ai reușit să ajungi! Și tatăl tău ar fi fost încîntat!

Cum Ginny nu-l văzuse pe tatăl ei de mai bine de zece ani, nu credea că i-ar fi păsat cine știe cît. Avea acum o altă familie, o familie care ocupase locul principal la înmormîntarea lui. Ginny s-a uitat la ei, apoi, mai mult fără voie, și-a întors capul pentru a-l privi pe Alex. Nu se așteptase ca el să se afle acolo. Nu dorise să-l revadă. Trecuseră cinci ani de cînd se întîlniseră ultima oară – și se despărțiseră, dar amintirea circumstanțelor de-atunci nu fusese tocită de timp.

– Bună, Alex. A încercat să-l salute pe un ton neutru, dar vorbele i-au răsunat reci și distante.

El a dat scurt din cap și i-a întors spatele, deliberat, oferindu-i mamei ei brațul.

– S-ar părea că sosesc.

Fiind cea mai vîrstnică dintre copiii în viață ai tatălui ei, Ginny ar fi trebuit să ia loc în strana din față, dar a preferat să rămînă alături de mama ei, în timpul slujbei. Alex a stat de cealaltă parte a mamei și i-a ținut o carte cu imnuri religioase, în

## Pasiune descătușată

timp ce ea își ducea la ochi o batistă dantelată. Părinții lui Ginny divorțaseră de mai bine de șaisprezece ani, dar mama încă îl mai regreta pe fostul ei soț. Ginny bocise destul când auzise prima oară vestea morții tatălui ei, așa că acum stătea cu ochii uscați, o siluetă înaltă, foarte subțire, în negru.

Tatăl ei avea să fie înmormântat în satul în care familia lui trăise timp de generații întregi și unde crescuse el însuși. Era satul în care-și adusese prima nevastă pentru a locui în casa familiei, așa că Ginny și Venettia fuseseră de asemenea crescute tot acolo pînă la vîrsta de zece ani când părinții se despărțiseră. Apoi locuiseră cu mama lor. Cînd murise atît de tragic, Venettia fusese adusă aici să se odihnească, în acest cimitir liniștit, sub copacii întunecați de tisa. Ginny nu se dusesese la înmormîntarea ei. Dar în vreme ce stătea în vechea biserică de piatră a devenit conștientă de ceea ce trebuia să fi fost atunci.

Era ca și cum pietrele care alcătuiau pereții ar fi absorbit tristețea, păstrînd-o neatinsă. Așa cum trebuia s-o fi conservat-o și Alex. Ginny l-a privit pe furiș, pe deasupra capului mamei sale. Profilul lui era ca o mască de decor, ca efigia unui cap pe o monedă, linear, fără a lăsa să i se citească tumultul emoțiilor interioare.

John Barclay a fost îngropat pe parcela fa-

## Sally Wentworth

miliei, lângă înaintașii lui. Aceasta s-a făcut cu decentă, fără grabă, deși vîntul era aspru în acea dimineață de aprilie. Văduva lui li s-a adresat atunci:

– Veniți după aceea acasă, nu-i așa?

Oamenii îndoliați au început să o ia spre ieșire, dar Ginny a rămas în urmă. Cînd a fost singură, a mai făcut cîțiva pași în direcția altui mormînt, la capul căruia se afla o piatră simplă, relativ albă și nouă.

*„Venettia Warwick, fiica lui John și Maureen Barclay și preaiubita soție a lui Alex. Moartă la vîrsta de 24 de ani, împreună cu copilul lor nenăscut.”*

Ginny privea în jos, la mormînt, încercînd să se apropie cît mai mult de sora ei, dar spiritul acesteia nu se mai afla acolo. Ginny îl simțise adesea; foarte tare la început, de parcă Venettia ar fi fost alături de ea, la fel de aproape precum fuseseră împreună în pîntecul mamei, dar, treptat, și spre adîncă tristețe a lui Ginny, sora ei o lăsase încet-încet singură.

Ginny nu se pricepea foarte mult să se roage și, datorită propriei experiențe, începuse să se îndoiască că rugăciunile aveau vreun sens, dar aici, în locul acesta liniștit, chiar mai mult decît în biserică, i se părea că să se roage era cel mai



## Pasiune descătușată

potrivit lucru pe care-l putea face.

– S-o ai, te rog, în pază pe sora mea. Să se odihnească în pace. A șoptit vorbele, și șoaptele i-au fost purtate de vînt. După o clipă, Ginny și-a deschis geanta și a luat un trandafir galben, învelit grijuliu într-o foaie de celofan. Lui Venettia îi plăcuse întotdeauna galbenul și trandafirii fuseseră florile ei preferate. Luînd-o din celofan, Ginny s-a înclinat pentru a pune floarea la baza pietrei de mormînt.

În clipa următoare s-a auzit o exclamație venind din spatele ei, apoi trandafirul i-a fost smuls din mînă. Uluită, s-a îndreptat rapid și s-a trezit privind drept în ochii furioși ai lui Alex. Cu un gest de ură nemărginită, el a aruncat trandafirul cît mai departe. Floarea a zburat peste cimitir și a aterizat pe o grămadă de iarbă cosită și buruieni. Un aspect neașteptat al degradării.

– Stai departe de locul ăsta, i-a aruncat cu ură Alex. Nu îndrăzni să-i murdărești mormîntul cu ofranda ta sfidătoare. Nu te-ai ostenit nici măcar să vii la înmormîntarea ei.

Ginny l-a privit fix, speriată, luată prin surprindere de manifestarea violentă a furiei și resentimentelor lui.

– Eram bolnavă, i-a spus pentru a se apăra.

El a rîs disprețuitor.

– Prea ocupată cu cariera ta, vrei să spui. Cînd

## Sally Wentworth

am sunat la agenția ta din New York, ca să aflu ce era cu tine, ei mi-au spus că erai plecată pentru un contract.

Ei îi comunicaseră ceea ce le ceruse Ginny să spună, nedorind să fie deranjată în necazul ei, dar se părea că nu avea nici un sens să-i spună treaba asta lui Alex.

– Nu m-am așteptat ca tu să-mi telefonezi acolo. De ce nu m-ai sunat acasă?

– Ba te-am sunat, dar numărul a fost în permanență ocupat. S-a îndepărtat supărat de ea, cu un pas, de parcă n-ar mai fi suportat apropierea aceea. La ce dracu merită să vorbesc cu tine? Cară-te de aici și-atît. Noi n-avem nevoie de tine.

Noi? Oare el încă se considera drept o parte din nevasta lui moartă? Trecuseră aproape doi ani de cînd Venettia fusese omorîită într-o oribilă ciocnire de mașini pe o autostradă în vreme de ceață, iar Ginny crezuse că Alex își făcuse o viață nouă de atunci. După cîte se părea însă, el încă suferea în străfundul sufletului, suferea la fel de mult ca și Ginny. Azi, venirea la aceeași biserică, trebuia să fi fost un moment teribil de greu pentru el. Ginny s-a întors să mai arunce o ultimă privire spre mormîntul sorei sale, dar Alex i-a pus o mînă nerăbdătoare pe braț și a tras-o brutal de-acolo.

– Perfect, plec. S-a eliberat din strînsoarea lui, încercînd să-și țină pumnul închis, dar un strop de

## Pasiune descătușată

sînge a alunecat pe haina lui.

Alex s-a holbat lung, apoi i-a apucat mîna, desfăcîndu-i-o cu forța. Un ghimpe de trandafir îi făcuse o zgîrietură adîncă de-a lungul palmei cînd el îi smulsesé floarea din mînă. Pielea din jurul gurii lui s-a albit puțin, iar Ginny a bănuît că, de cînd cu accidentul, orice semn de rănire îi putea provoca amintiri invadatoare, oribile.

– De ce n-ai spus nimic? a întreat-o răgușit.

– Nu are importanță. Ginny a încercat să-și retragă mîna, dar el i-o ținea cu putere.

– Uite. A luat o batistă curată dintr-un buzunar și a scuturat-o ca s-o despătorească. Folosește-o ca bandaj.

Ea și-a înfășurat-o în jurul mîinii și a încercat să înnoade capetele, dar îi era greu cu o singură mînă. Cu o exclamație înăbușită, Alex i-a luat batista, i-a înfășurat rapid mîna și i-a legat-o ca lumea. N-a durat decît cîteva clipe, timp în care Ginny își ținuse capul plecat, dar, simțind puterea și căldura mîinii lui Alex, i-au revenit amintirile. Cele mai multe, desigur, erau legate, de acea unică noapte pe care o petrecuseră împreună cu mulți ani în urmă. O noapte pe care n-o uitase niciodată. Mîna i-a tremurat ușor și Alex i-a aruncat o privire pătrunzătoare. Poate și el și-o amintea, dar în cu totul alt fel. De cum a terminat de făcut nodul, el i-a dat drumul la mînă de parcă

I-ar fi dezgustat.

Gestul lui i-a ațîțat mîndria. Mulțumindu-i cu răceală, Ginny și-a ridicat bărbia și a plecat, cu mersul acela cu picioarele lungi și cu grația studiată a unui manechin experimentat.

Majoritatea celorlalți participanți la înmormîntare plecaseră, dar mama lui Ginny rămăsese să discute cu unii dintre vechii vecini pe care îi cunoștea de cînd trăise în sat.

– Te întorci acasă? a întrebat-o Ginny pe mama ei, cînd ceilalți oameni au plecat.

– Oh, da, cred că da. N-o să rămîn mult timp, dar mi-ar plăcea să-i văd pe unii dintre vechii prieteni cum arată acum.

– Mergem pe jos? Majoritatea par să meargă pe jos. Sau cu mașina dacă preferi.

– Mai bine pe jos, s-a hotărît mama ei. Vreau să văd dacă satul s-a schimbat. S-a uitat în jur. Unde este Alex?

– Cu Venettia, i-a răspuns Ginny senină.

Mama ei i-a aruncat o privire ascuțită.

– Era foarte furios că n-ai venit la înmormîntarea sărmanei Venettia.

– Și acum e la fel.

Au început să coboare pe poteca de la biserică și pe sub poarta care dădea în străduța satească, ajungîndu-i pe oamenii care fuseseră la înmormîntare, și care mergeau cîte doi sau în

## Pasiune descătușată

grupuri mici. Vîntul bătea din spatele lor și Maureen Barclay și-a ridicat gulerul.

– Sînt convinsă că această imitație de blană pe care mi-ai trimis-o nu este chiar atît de călduroasă ca o blană adevărată. De ce oare „haina de blană“ a trebuit să devină un cuvînt prohibit tocmai atunci cînd am ajuns în situația de a putea avea și eu una? Ginny a zîmbit.

– Nu cred că ți-ai dori ca oamenii de la protecția drepturilor animalelor să te dea în judecată sau să arunce cu vopsea asupra ta, nu-i așa?

– Dumnezeule mare! Așa fac în America?

– Așa, la fel ca și în alte țări din lume.

Au mers pălăvrăgind, dar avînd prudența de a se ține departe de subiectele dureroase, pînă cînd doamna Barclay i-a luat mîna lui Ginny.

– Sînt încîntată cu adevărat că ai venit astăzi. Ce-ai pățit la mînă?

– M-am înțepat, i-a spus Ginny glumeață.

– Alex e de vină. Nu te-ai gîndit niciodată, știindu-l atît de puternic și de calm, că o să se comporte cu violență, nu-i așa? Niciodată n-am văzut pe cineva mai disperat ca el după moartea Venettiei. Și asta era cu atît mai îngrozitor din cauza copilului. Așteptau cu atîta nerăbdare să se nască. Nu că Alex și-ar fi arătat multă vreme deschis sentimentele; după o zi sau două, el s-a

## Sally Wentworth

Închis în sine, știi? Ea a oftat. Cred că ăsta a fost cel mai rău lucru, în realitate. Cred că nici acum nu i-a trecut.

Și Ginny era la fel de sigură. Pentru că o iubise pe Venettia la fel de mult, dacă nu mai mult decât Alex, și îi era dor de sora ei, un dor dureros, aproape insuportabil, care nu o părăsea în nici o zi a vieții sale.

– Și acum unde lucrează? a întrebat.

– Este la Universitatea Bristol, făcând un fel de muncă de cercetare. Tot acolo este și prietenul ăla al lui, Jeff Ferguson. Credeam că ți-am scris ca să-ți povestesc toate astea.

– Mamă, tu știi că nu-ți place să scrii scrisori, tot ce am primit de la tine a fost o carte poștală când tu erai plecată în vacanță și felicitări de Crăciun și de ziua de naștere... și nimic de când a murit Venettia.

– Poți să-ți dai seama că într-un fel ar fi fost de neînțeles să-ți mai trimit felicitări de ziua ta de naștere când era și ziua de naștere a Venettiei.

– Perfect, te înțeleg. Dar nici nu mi-ai mai telefonat.

– Nici tu niciodată nu te-ai interesat de Alex și Venettia. Întotdeauna m-am întrebat ce se întâmplase între tine și Venettia ca să te faci să pleci și să nu mai ții legătura absolut deloc. Voi ați fost întotdeauna atât de apropiate. În vocea

## Pasiune descătușată

namei sale era o notă de curiozitate, dar Ginny nu i-a răspuns. Pe un ton care a devenit mai aspru, Maureen Barclay a zis:

– Orice s-a întâmplat între voi, nu pot înțelege de ce n-ai venit la înmormântarea Venettiei. Înțeleg că nu era cazul să vii aici înainte de moartea ei, dar ar fi trebuit să te gîndești, pentru sora ta geamănă...

– Am fost bolnavă, a spus Ginny pentru a doua oară în aceeași zi.

– Tu nu ești niciodată bolnavă, i-a spus pe un ton acuzator mama ei. Chiar și cînd Venettia a avut apendicită, tu tot n-ai avut. Și ea...

– Trebuie neapărat să vorbim despre asta? i-a tăiat-o rapid Ginny. Astăzi ar fi cazul să ne gîndim la tata.

Doamna Barclay a privit-o supărată, dar apoi s-a uitat în jur și i-a spus:

– Vine Alex. Are niște flori în mașină pe care vrea să le pună pe mormîntul Venettiei.

El nu s-a apropiat de ele, deși femeile mergeau fără grabă, iar Ginny și mama ei au intrat în casă printre ceilalți oameni îndoliați. De îndată ce a putut, Ginny a acaparat-o pe una din mătușile sale, sora tatălui, cerîndu-i o trusă de prim-ajutor. Încîntată să aibă ce face, mătușa a dezinfectat zgîrietura și a găsit o bucată mare de leucoplast pentru mîna lui Ginny. A spălat chiar și sîngele de

## Sally Wentworth

pe batista lui Alex.

– O să ți-o pun într-o pungă de plastic, vrei? A cui este?

– Cineva mi-a împrumutat-o. O să i-o înapoiez. Ginny a luat batista și a împăturit-o cu grijă, înainte de a o pune în geantă, dându-și seama că n-avea nici o intenție să i-o înapoieze lui Alex, cel puțin nu acum. Când s-a întors în camera în care se adunase toată lumea, Alex stătea puțin într-o parte, ca și când ar fi fost separat de ceilalți, oricum nu cunoștea prea multă lume, și avea în mână un pahar care arăta ca și când ar fi fost gin cu apă tonică. Când a intrat, s-a făcut un pic de liniște; acesta era un lucru cu care Ginny începuse să se obișnuiască datorită celebrității ei, deși era mult mai bine cunoscută în America decât în Anglia. Desigur, aici, în acest sat, ea era considerată ca o fată de prin partea locului care s-a realizat. Dar succesul ei se vedea din haine, din ținuta ei și din mândria care i se citea pe chip, toate acestea atrăgând asupra ei curiozitatea celorlalți.

Îndreptîndu-se spre văduva tatălui ei, Ginny i-a transmis condoleanțe și a primit o replică mai degrabă încărcată de răceală. Cea de-a doua doamnă Barclay nu îl încurajase niciodată pe soțul ei să păstreze legătura cu fiicele sale din prima căsătorie și fetele veniseră foarte rar acasă



## Pasiune descătușată

de cînd părinții se despărțiseră. Totuși el îi făcuse un dar de nuntă Venettiei, ca o consolare pentru că Ginny nu fusese acolo pentru a-i fi domnișoară de onoare. Acești oameni erau teribil de curioși să afle de ce nu fusese la nunta surorii ei, dar ea n-avea nici un gînd să-i lămurească. Acesta rămăsese un secret între Venettia și ea și nici măcar mama nu cunoștea motivul. Alex însă îl cunoștea desigur, dar el era chiar ultima persoană care ar fi încercat să discute vreodată despre asta. Sora ei vitregă și frățiorul vitreg, care erau adolescenți, se aflau lîngă mama lor. Ginny i-a salutat și a încercat să întrețină o conversație, dar ei erau prea preocupați, intimidăți chiar și de faptul că ea era prezentă, iar Ginny n-a ajuns la nici un rezultat cu ei. Față de cele două surori ale tatălui, totuși, nu avea nici un fel de stinghereală.

– Tatăl tău era teribil de mîndru de succesul pe care l-ai avut în America, i-a spus una dintre ele. Păstra toate articolele din presă despre tine și obișnuia să le arate tuturor celor care veneau pe aici. Faptul ăsta nu-i făcea o mare plăcere Ednei, a adăugat mătușa cu un fel de satisfacție, privind spre văduvă. Convingîndu-se că nu dădeau pe-afară de iubire față de dispărut, Ginny ar fi schimbat subiectul, dar cealaltă mătușă i-a spus:

– Iar tatăl tău aștepta cu atîta nerăbdare să se nască fiul Venettiei și să devină bunic. I-a invitat

## Sally Wentworth

pe ea și pe Alex aici de mai multe ori după nuntă, în cîte o zi obișnuită sau la sfîrșitul săptămîinii. Mi se pare că începuseră să se apropie din nou. A fost o mare tragedie cînd ea a murit. Toată lumea ă resimțit-o ca pe o tragedie.

– Da. Chipul lui Ginny devenise o mască frumoasă, care nu exprima nimic.

Mătușa deschisese gura ca s-o întrebe pe Ginny de ce nu fusese la înmormîntarea Venettiei, dar și-a închis-o la loc cînd a văzut chipul ei imperturbabil. A schimbat grăbită subiectul.

– Știai că tatăl tău i-a dat casa din Bath, Venettiei ca dar de nuntă?

– Nu. Nu știam. Nedorind să vorbească despre sora ei în continuare, Ginny a întrebat despre verișorii ei care nu erau prezenți și s-a pus la curent cu noutățile din familie. După o oră sau cam așa ceva, cînd Ginny se gîndea să plece, mama ei s-a apropiat de ea.

– Aproape că n-am avut vreme să vorbim. Unde o să stai?

– Nicăieri, pe moment. Am închiriat o mașină la aeroport și o să mă întorc drept acolo.

– Poți veni acasă cu mine, atunci, i-a spus convinsă doamna Barclay. Cît o să rămii în Anglia?

– Încă nu știu, i-a replicat Ginny cu prudență. Îi făcea plăcere s-o vadă pe mama ei, dar știa din

## Pasiune descătușată

experiență că nu putea rezista prea multe zile în compania ei, căci erau două personalități care nu se potriveau deloc. Pe deasupra, doamna Barclay avea obiceiul să pună la cale petreceri sau să accepte invitații în locul lui Ginny, fără a o întreba înainte. Întotdeauna făcuse la fel, așa că nu mai era nici o speranță să se schimbe.

– M-ai putea duce acasă. O să-i spun lui Alex. Cred că o să fie încântat să plece singur.

Ginny a privit-o pe mama ei croindu-și drum prin încăpere, oprindu-se să vorbească din când în când cu câte cineva și ajungând pînă la urmă la Alex. Nefiind atît de înaltă ca fiica sa, trebuia să își ridice bărbia pentru a privi la Alex, care avea peste un metru optzeci și cinci. Au discutat cîteva minute, apoi Alex a privit spre Ginny. Ea i-a susținut privirea cu curaj, în ciuda disprețului din ochii lui. Apoi mama s-a întors la Ginny.

– Mi-am lăsat umbrela în mașina lui Alex; vrei să te duci să mi-o iei? Și totodată poți trage mașina aici, nu-i așa?

Pusă într-o situație pe care nu și-o dorise, Ginny se întoarse spre o veche și dragă prietenă cu care a pălăvrăgit încîntată, căci n-o văzuse de mai bine de șaisprezece ani.

– Pleci acum? I-a întrebat Ginny pe Alex. El a dat din cap cu răceală. Atunci o să-mi iau haina.

Au ieșit din casă ca să se ducă în spatele

## Sally Wentworth

bisericii, unul lângă altul din punct de vedere fizic, dar cu un antagonism mental extrem de puternic, emanînd din partea lui Alex. Au mers o vreme în tăcere, pînă cînd Ginny i-a spus:

– Mama îmi spune că și acum lucrezi împreună cu Jeff. Ce mai face?

– Consider că asta este doar o întrebare formală, i-a răspuns Alex cu un sarcasm care a înghețat-o. Dacă ți-ar fi păsat într-adevăr de el ar fi trebuit să răspunzi la scrisorile pe care Jeff ți le-a trimis după ce-ai plecat.

– La cîteva i-am răspuns, dar, cum nu mă așteptam să-l mai revăd, mi s-a părut că n-are rost să continui corespondența. Întreruperile sînt mai bune dacă sînt făcute la timp, i-a întors-o ea. Scrisorile lui conțineau întotdeauna vești despre Alex și despre Venettia, de care ea nu voia să știe nimic.

– Da, lucrez tot cu el; și nu, el încă nu s-a căsătorit. Nu asta voiai să afli?

Tonul lui brutal a făcut-o să tacă, speriată că orice ar fi spus l-ar fi provocat. Nu se putea gîndi la nimic altceva care merita să fie spus; în orice caz la nimic care nu l-ar fi făcut să-i revină amintirile. Majoritatea amintirilor ei despre Alex erau dureroase, și-a dat ea seama, cu excepția unică dar notabilă a unui singur eveniment. Dar și atunci survenise dezamăgirea.

## **Pasiune descătușată**

Mănăstirea, cu turnul ei acoperit de un fel de păpuriș, apăruse deja în raza vederii pe cînd ei continuau să discute. Alex i-a spus apoi, sec:

– Mama ta spune că habar n-ai cît o să rămii pe aici.

– Așa e, încă nu mi-am făcut toate planurile, i-a răspuns destul de surprinsă Ginny.

– Am de discutat cu tine niște afaceri, înainte de a te întoarce în America.

– Ce fel de afaceri?

Alex s-a încruntat la brutalitatea întrebării.

– Avocatul meu ți-a scris după ce a murit Venettia. El pronunțase ultimele vorbe cu degajare, dar în ochi i se vedea nefericirea. Ea te-a trecut în testament.

– Da, îmi amintesc.

– Dar tu nu ai dat nici un răspuns, a accentuat el cu bruschete.

– Nu. N-avea rost să-i spună că ea fusese prea bolnavă pentru a se ocupa cu indiferent ce săptămîni în șir și că după aceea nu se putuse hotărî să răspundă la scrisoare.

– Îndrăznesc să spun că acum cînd ești plină de succes și probabil influentă, orice ți-a lăsat Venettia poate fi considerat ca neglijabil, dar aceste lucruri însemnau foarte mult pentru Venettia și ea a dorit să îți revină ție.

Cu trupul începînd să-i tremure, Ginny și-a

## Sally Wentworth

ridicat gulerul de la haină și și-a ascuns fața în el. Mîna liberă și-a băgat-o în buzunar și acolo și-a vîrît unghiile în palmă.

– Și ce vrei să fac eu în privința asta? I-a întrebat scurt, hotărîtă să nu-l lase să vadă cît de tare o răneau cele spuse. El nu și-a dat seama; nu credea decît că ea era lipsită de inimă, de sentimente.

– Fă o colecție cu ele, de ce nu – dacă ai timp, înainte de a te repezi înapoi spre teribila și importanta ta carieră, i-a spus Alex în batjocură.

Ea s-a simțit brusc invadată de furie, s-a înfierbîntat de parcă ar fi fost o problemă de viață și de moarte. Ochiul îi ardeau cînd și-a întors capul ca să se uite la Alex.

– Da, este important pentru mine la fel cum și anumite lucruri sînt importante pentru tine, presupun. Și ce faci tu acum, Alex – continui să fii profesor la Universitate? Continui să citești publicații despre laseri și să ții conferințe plictisitoare? Faci aceleași lucruri după atîția ani?

Ironia ei l-a izbit. Gura i-a devenit o linie dreaptă și aspră.

– Adevărat. Și acum încerc să găsesc metode prin care lumea să devină mai bună pentru paraziți cum ești și tu.

Era evident că ea n-o să găsească argumente cu care să-l combată. Ginny ajunsese lîngă

## Pasiune descătușată

mașina ei, așa că s-a oprit alături.

– Presupun că mama are telefonul tău. O să-ți dau un semn când o să pot și o să vin să-mi iau lucrurile.

– Vorbește cu avocatul meu, i-a spus scurt Alex și, luând o carte de vizită din portofel, i-a scris numele firmei pe dosul ei. I-a întins-o și Ginny l-a așteptat să plece spre mașina lui, dar Alex șovăia, cu o expresie întunecată în ochi:

– Mai e și altceva?

El și-a vîrît mîinile în buzunarele sacoului. Ea a observat că fața lui era mai suptă decît își amintea. Avea o altă expresie decît altădată; în jurul gurii se făcuseră riduri de parcă ar fi suferit foarte mult și pierduse acea expresie de entuziasm și de iubire de viață pe care le avusese de obicei. Nu-l văzuse zîbind astăzi, dar Ginny era sigură că, atunci cînd o va face, ochii lui nu vor mai străluci ca altădată. În părul lui erau șuvițe cenușii care nu existaseră în urmă cu cinci ani.

– Venettia ți-a lăsat ție toate obiectele ei personale, i-a spus Alex, urînd faptul că trebuia să-i spună așa ceva. Asta include și casa pe care tatăl vostru i-a dat-o ca dar de nuntă.

– Ești sigur? I-a privit Ginny uluită.

– Da, sînt al dracului de sigur! Furios pe propria lui izbucnire, Alex și-a umezit buzele. E corect ca ție să ți revină casa, căci a fost dată de

## Sally Wentworth

tatăl vostru. Însă... mi-ar plăcea să o cumpăr de la tine.

– De ce?

– Întotdeauna pui întrebarea asta, s-a strîmbat el batjocoritor. Gîndește-te și tu: Venettia și cu mine am trăit aici împreună. Înseamnă că pentru mine casa e plină de amintiri. Amintiri pe care nu vreau să calci tu, i-a spus pe un ton jignitor. Nu vreau să le murdărești tu. Nu vreau să mă gîndesc cum o să aduci tu acolo niște iubiri oarecare într-un loc în care eu și cu ea am fost fericiți.

Vorbele lui răneau precum împunsăturile de cuțit, dar Ginny era mult prea mîndră ca să-l lase să vadă acest lucru.

– Nu cred că am nici un fel de amanți deocamdată, i-a răspuns diabolică.

Alex însă era gata cu un alt sarcasm.

– De altfel n-ai stat în Anglia decît o jumătate de zi, așa că nu prea ai avut timp să îți găsești vreunul, i-a spus batjocoritor.

A crezut că avusese ultimul cuvînt și a dat să plece. Ginny însă i-a strigat.

– Te credeam suficient de inteligent pentru a nu crede orice citești în ziare, Alex. Și ar fi trebuit să înveți pînă acum să nu insultezi pe cineva cu care vrei să faci afaceri.

Cu onoarea răzbunată prin această ripostă,



## Pasiune descătușată

Ginny s-a întors să-și descuie mașina, dar înainte de a întoarce cheia, Alex a apucat-o de braț, răsucind-o spre el.

– Să nu crezi că am poftă să am de-a face cu tine, i-a spus brutal. Tu i-ai produs Venettiei multe neplăceri și dureri de inimă pentru că te-ai izolat de ea atît de tare. Acesta era singurul lucru care îi umbrea fericirea. Și a trăit atît de puțin, atît de puțini ani, înainte de a fi ucisă.

Vorbele lui au făcut-o să-i revină durerea cea veche, au făcut-o să sîngereze pe dinăuntru. Ca să mascheze adevărul, Ginny a spus primul lucru care i-a venit în cap.

– Venettia n-a fost niciodată o șoferiță prea bună.

Chipul lui Alex s-a strîmbat de furie. Și-a ridicat mîna și a plesnit-o pe obraz. Apoi s-a dat înapoi, tremurînd din tot trupul, cu mîinile încleștate, luptînd să-și recapete controlul asupra sa.

– Dumnezeuule mare! Este pentru prima oară în viață cînd lovesc o femeie și a trebuit să fie tocmai o mică nerușinată ca tine. S-a întors și s-a îndepărtat, clătinîndu-se pe picioare, de parcă ar fi fost bolnav. Ajungînd la mașină, s-a sprijinit puțin de ea, înainte de a scoate cheia și a deschide ușa. Nu a mai privit-o. A intrat în mașină și a trecut pe lîngă ea, iar încheieturile degetelor i se albiseră pe volan, în timp ce profilul lui arăta ca

## Sally Wentworth

o mască sculptată în piatră.

Ginny l-a privit plecînd, înainte de a se urca încetișor în mașină. Gulerul de la haină amortizase lovitura lui, dar cînd s-a privit în oglindă a zărit o urmă roșiatică pe obraz. S-a machiat puțin ca să o estompeze și cînd s-a întors în casa tatălui său arăta doar puțin mai bronzată decît înainte. Bineînțeles că mama ei nu a observat nimic, dar cînd a urcat în mașină ca să se ducă acasă s-a uitat împrejur și a întreat-o:

– Unde este umbrela mea?

– Poftim? A, umbrela! Ginny a privit-o amuzată, apoi a izbucnit într-un rîs mai degrabă isteric.

Au trecut cîteva zile pînă cînd Ginny i-a telefonat avocatului lui Alex, dar el știa deja totul, ceea ce însemna că îi telefonase din timp și Alex.

– Cumnatul dumneavoastră mi-a spus să vă fac o ofertă pentru casă și pentru lucrurile personale lăsate dumneavoastră de soția sa, i-a spus avocatul, pe un ton rece de afaceri. I-a comunicat suma oferită, adăugînd că prețul pentru casă fusese stabilit de un agent imobiliar neutru, dar Ginny fusese plecată din Anglia atît de mult timp încît nu mai știa care erau prețurile caselor și nu știa nici dacă prețul era sau nu stabilit corect.

– Evident că nu pot da nici un răspuns înainte

## Pasiune descătușată

de a vedea casa.

– Vă pot trimite o copie a raportului agentului imobiliar. Dacă doriți să trimiteți propria dumneavoastră ofertă și dacă vreți să vedeți casa pot aranja cu agentul să mergeți acolo.

– Mulțumesc, dar aș prefera să văd casa pe cont propriu.

– N-are rost să vă osteniți, domnișoară Barclay. Pot să vă trimit...

– Uitați ce este, este casa mea, nu-i așa? i-a tăiat-o Ginny începînd să se înfurie.

– Mă rog, da. Însă domnul Warwick... mă rog, el...

Vocea îl trăda și Ginny a bănuir că Alex îi spusese să încerce să o țină departe de casă, să ducă tratativele prin scrisori.

– O să mă duc să văd casa mîine dimineață, i-a spus Ginny cu hotărîre. Vă rog să aranjați să fie cineva acolo la ora unsprezece pentru a-mi da drumul înăuntru. Care este adresa?

El i-a dat-o, împreună cu îndrumările asupra felului în care putea ajunge acolo, dar vocea nu părea deloc binevoitoare.

– Domnul Warwick a spus că trimit pe cineva de la acest oficiu, i-a spus el, înainte de a închide telefonul.

Drumul pînă la Bath, de la casa mamei ei de lîngă Cheltenham a fost plăcut datorită peisajului

## Sally Wentworth

Însorit. Ginny a condus cu grijă, concentrată pe partea stîngă a drumului în loc de partea dreaptă. S-a descurcat cel mai adesea, dar uneori, cînd ajungea la drumul cu două benzi sau la curbe, trebuia să își rețină gesturi care deveniseră pentru ea automate. Bath era un oraș frumos; îl cunoștea bine și îi plăcuse întotdeauna. Cînd erau copii, ea și Venettia fuseseră adesea la muzee, la vechile Băi Romane și la frumoasele clădiri construite din pietre de georgieni pentru nobili și oameni din popor care veneau aici pentru a face cură cu apele minerale.

A sosit devreme și și-a petrecut timpul mergînd cu mașina prin oraș numai pentru plăcerea de a vedea din nou siluetele arhitecturale perfecte ale Scuarului Reginei, Circului și a lui Royal Crescent. Dar cînd s-a apropiat ora unsprezece, Ginny a consultat îndrumările date de avocat și s-a îndreptat spre o stradă formată dintr-o lungă terasă, din case georgiene mai mici, cu ușile din față dînd direct spre trotuar. Descoperind numărul șaiszeci și doi, Ginny a oprit motorul și a privit spre casă. Erau cîteva trepte de piatră care duceau pînă la o ușă vopsită în alb cu un geam deasupra și la dreapta ușii se găsea o fereastră cu cercevele, după toate aparențele cele originale. Casa nu a surprins-o. Eră acel gen de casă care i-ar fi plăcut Venettiei, și Ginny și-o putea

## Pasiune descătușată

imagina pe sora ei pictînd pereții și punînd draperii, alegînd mobile și covoare, grăbită să transforme casa într-un cămin pentru ea și Alex. Erau niște imagini mentale pe care le mai văzuse adesea și înainte, căci legătura ei strînsă cu geamăna i le adusese în creier de multe ori pe cînd Venettia mai trăia.

Dîndu-se încet jos din mașină, Ginny a rămas pe trotuar, încercînd din nou să ia legătura cu spiritul surorii sale. Se simțea mai aproape de ea aici, mult mai aproape decît la mormînt, dar nu era convinsă că Venettia dorea să o știe aici sau nu. Nimeni nu o aștepta afară. Îndreptîndu-și ușor umerii, Ginny a pășit pe trotuar, a urcat treptele și a sunat la sonerie. Pe rama ușii se depusese praful, a constatat ea, iar ferestrele aveau nevoie să fie spălate. Evident, Alex nu era un mare gospodar – sau poate că nu-i mai păsa. Se așteptase ca un străin oarecare trimis de avocat să-i deschidă ușa, dar i-a deschis-o Alex. Ochii lui Ginny s-au rotunjit de mirare și, descumpănită, a vrut să se întoarcă.

– Nu-ți face probleme, i-a spus Alex brutal. Nu trebuie să-ți fie teamă. I-a deschis larg ușa și s-a dat înapoi. Mai bine intră.

Ginny a intrat fără grabă, cu privirea pironită pe fața lui. El avea o expresie rătăcită, de parcă n-ar fi dormit. Amîndoi au vorbit în același mo-

## Sally Wentworth

ment.

– Uite, nu trebuie să-mi arăți tu locul...

– Trebuie să-mi cer scuze pentru că te-am lovit...

Alex vorbise pe un ton țeapăn, iar Ginny i-a aruncat o privire întrebătoare, mirându-se de ce se băgase în treaba aceasta.

– Nu e nici o problemă, a dat ea din umeri. Nici nu m-ai lovit. Gura lui a făcut o grimasă tristă.

– Nu, cred că nu. Și, înainte ca ea să bănuiască ce sens aveau vorbele lui: Îmi cer totuși scuze. A fost un lucru... deloc necesar.

Un cuvânt ciudat pentru a descrie o clipă de furie neagră.

– Și eu îmi cer scuze, i-am spus Ginny. N-am avut intenția să te scot din fire. Uite, mă pot duce să văd casa singură; nu e nevoie să mă însoțești...

– Nu. El a scuturat hotărît din cap. Vreau să fiu aici. Nu vreau ca tu... nu vreau să mi te imaginez băgându-te prin lucrurile ei.

Stăteau și acum în hol, dar Ginny a mai făcut câțiva pași prin casă, înainte de a se întoarce pentru a-l înfrunța.

– Ea a fost sora mea, Alex, și eu am iubit-o.

– Adevărat? În vocea lui se simțea batjocura.

– Da, am iubit-o. Și ea m-a iubit pe mine. Crezi că mi-ar fi lăsat casa și lucrurile ei dacă n-ar fi fost

## Pasiune descătușată

așa?

– Ea ți le-a lăsat pentru că se simțea vinovată față de tine. Pentru că trebuise să pleci și să te desprinzi de locul ăsta.

Ginny s-a încruntat, apoi a scuturat din cap.

– Nu, nu înghit explicația asta. Între noi două nu exista nici o vinovăție.

– Cum poți tu să știi ce sentimente avea Venettia? i-a spus Alex cu o strîmbătură. Nici nu te-ai sinchisit să-i scrii.

Nu era de nici un folos să îi explice apropierea care existase între ele, transmiterea aproape telepatică a sentimentelor; cineva care nu avusese o experiență similară n-avea cum să înțeleagă. Și poate că el avea dreptate, la urma urmei. Poate că Venettia avea un fel de vinovăție; telepatia mentală dintre cele două gemene nu mai fusese atît de puternică în timpul ultimului an de viață al Venettiei – cel puțin nu pînă în momentul sfîrșitului.

– Ai de gînd să-mi arăți casa? l-a întrebat Ginny scurt. Chipul lui Alex s-a încordat, dar a dat ușor din cap și a condus-o într-o cameră din partea dreaptă a holului.

– Asta este sufrageria.

Era o încăpere drăguță, cu tapet luminos și cu draperii asortate, avînd o sofa comodă lângă fereastră și un fotoliu de cealaltă parte a cămi-

## Sally Wentworth

nului. Pe pereți erau tablouri, iar pe rafturi bibelouri. Dar lui Ginny i se părea că totul era încețoșat din cauza stratului gros de praf așternut pretutindeni. Nu, nu chiar peste tot; era o potecă foarte bine delimitată pe covor unde cineva se plimbase adesea și se vedea că în fotoliul din stînga căminului stătuse cineva. Instinctiv și-a dat seama că acesta fusese Alex care venise să își jelească nevasta pierdută și copilul.

– Tu nu locuiești aici, i-a spus Ginny încercînd să recapete un ton normal.

– Nu, am niște camere la universitate. A deschis o ușă dublă din partea opusă a încăperii. Pe aici poți să ajungi în sala de mese. Cînd a fost construită casa, de la ferestre se vedea un peisaj minunat, cu ogoare și coline, dar acum... a făcut un gest cu mîna și a dat din umeri – vezi și tu.

Mergînd spre fereastră, Ginny s-a uitat la o grădină îngustă, neîngrijită, mărginită de pereți înalți, iar dincolo de zidul cel mai îndepărtat se zăreau acoperișurile moderne deloc frumoase a unei proprietăți.

– Bucătăria e jos. Întorcîndu-se în hol, a mers înaintea ei coborînd pe o scară abruptă spre etajul inferior. Casa, și-a dat ea seama, trebuia să fi fost construită pe o parte a unui deal. Bucătăria fusese probabil caldă și plăcută pe vremea cînd casa fusese locuită. Mobilele erau făcute din lemn



## Pasiune descătușată

natur și erau o grămadă de ustensile din alamă atârinate pe pereți, dar acum își pierduseră luciul.

– Există o bucătărie auxiliară lângă spălătorie și o cameră pentru servitori pe care noi o foloseam pentru a depozita tot felul de fleacuri. Vocea lui Alex suna aproape lipsită de emoție când îi deschidea ușile pe rînd și i le ținea ca ea să poată zări ce era înăuntru.

– Da. Înțeleg.

Întorcîndu-se, el a luat-o din nou pe scări și a pornit-o spre încăperile de la etajul de sus.

– Aici sînt două dormitoare și baia, i-a spus cu bruschete.

– Ce e mai departe de scările astea? a arătat Ginny spre niște trepte înguste care duceau în sus printre două camere. Nu pentru că ar fi vrut foarte tare să afle, ci din cauză că simțea cum tensiunea lui Alex sporea.

– Mansarda. Era folosită ca dormitor pentru servitori, dar acum nu sînt acolo decît rezervoarele de apă. Ginny a dat din cap și l-a așteptat să-i deschidă ușa spre unul din dormitoare, dar Alex își încordase maxilarul. Într-un final a izbucnit:

– Ți-am făcut o ofertă cu un preț mai mult decît bun pentru casă. De ce nu poți pur și simplu să accepți afacerea? Nu te poate interesa cu adevărat – n-ai venit aici decît pentru a-ți satisface

## Sally Wentworth

curiozitatea.

– Poate, s-a surprins Ginny fiind de acord. Am dorit să văd locul în care a trăit Venettia. Am dorit să constat dacă primisem corect imaginile.

– Ce imagini să primești? a întrebat Alex încruntându-se.

– Imaginile pe care le aveam în legătură cu acest loc.

– Dar voi nu ați corespondat; Venettia nu ți-a putut trimite nici o fotografie a casei. Poate doar mama ta...

Ginny a scuturat hotărâtă din cap.

– Nu e vorba despre fotografii, ci despre imagini mentale. A observat neîncrederea din ochii lui Alex și a spus cu blîndețe: Ți-e greu să înțelegi că eu mi-am format un fel de reprezentare mentală a casei Venettiei. Noi eram întotdeauna atît de apropiate cum nu poți să-ți dai seama. Înțelegea după strîmbătura buzelor lui Alex că lui ideea îi displăcea, așa că i-a spus: Presupun că această ușă duce la dormitorul principal.

– Nu e prea greu de ghicit, i-a răspuns Alex scurt. Presupun că vrei să intri.

– Dacă preferi să vin singură altă dată...

– Nu, i-a răspuns el brutal. Să terminăm cu asta. A împins ușa și a intrat, lăsînd-o pe ea în urmă.

Încăperea avea pereți bleu și un covor alb.

## Pasiune descătușată

Patul era mare și de modă veche; stil victorian, a bănuir Ginny. Făcut din lemn lustruit, era acoperit cu o cuvertură tricotată de mînă, în nuanțe de bleu și era făcută probabil de Venettia. Ginny și-a întors ochii rapid de la pat, bănuind că Alex o ura pentru că se uita la locul în care el și Venettia făcuseră dragoste. Și totodată probabil că își reamintise și de acea zi în care o luase pe Ginny în patul lui. Doar o dată. Cu atît de multă vreme în urmă. Ochii lui Ginny s-au pironit în podea. Și în camera asta existau urme de tălpi prin praf. Ele duceau spre pat și exista o urmă indicînd că cineva stătuse acolo.

– De ce nu ai grijă de locul acesta? I-a întrebât enervată Ginny. Venettiei i-ar fi displicut teribil să neglijezi casa.

– Vezi-ți de treburile tale.

Ea însă de-abia îl auzea. Se îndreptase spre șifonierul încastrat în perete și Ginny a deschis ușa pentru a scoate la vedere toate hainele Venettiei și pantofii aflați încă la locurile lor. Trusele ei de machiaj și sticlutele de parfumuri și loțiuni rămăseseră pe măsuta de toaletă din fața ferestrei. Portretul ei atîrna deasupra căminului. Era o fotografie realizată într-un studio și făcuse parte din albumul lor cînd Venettia, înainte de căsătorie, fusese și ea manechin. Ginny de-abia de i-a aruncat o privire; vedea un chip identic în

## Sally Wentworth

oglindă, zi de zi.

– Ai transformat casa asta într-un mausoleu, i-a spus furioasă. Un altar.

– Nu. Alex a lătrat cuvîntul, dar apoi și-a dus mîinile la față și s-a frecat cu ele de parcă ar fi vrut să-și îndepărteze emoțiile, sentimentele. Ridicîndu-și capul și-a împins maxilarul înainte. După ce Venettia a murit n-am mai folosit locul ăsta. Ea ți l-a lăsat ție, împreună cu toate lucrurile ei, dar tu nu te-ai sinchisit să răspunzi la scrisoarea mea, așa că n-am știut ce să fac. Mi-am luat doar lucrurile mele personale și am închis ușa.

– Dar te-ai mai întors.

Alex a dat din cap, iar ridurile din jurul gurii i s-au accentuat.

– Am venit aici ca să-mi amintesc. Noi doi am fost atît de fericiți aici! S-a răsucit pe un picior. Baia este în partea aceea.

În baie era o cadă mare, de modă veche, făcută din oțel, care stătea pe niște picioare înalte și era lipită de perete. Arăta caraghios, dar dincolo de aceasta era destul de practică. Pe palier, Alex șovăia, dar pînă la urmă a deschis ușa spre celălalt dormitor.

– Aici e camera copilului, a zis Ginny. Ea n-a mai ajuns să o termine niciodată.

El a privit-o ciudat, aproape cu spaimă.

– Nu, a răsucit încet clanța și a deschis ușa.

## Pasiune descătușată

Ginny a dat să intre, dar s-a oprit cu o treșărire și s-a întors repede înapoi. Nu avea de ce să intre; găsise ceea ce căuta. Spiritul surorii sale era aici în camera neterminată în care ar fi trebuit să stea copilul ei.

– Nu vrei să te uiți? s-a mirat Alex cînd ea a trecut pe lîngă el pentru a ieși. Să nu-mi spui cumva că acum simți totuși cît de cît ceva.

Ginny s-a întors spre el cu o izbucnire rece de furie.

– Oricît de ciudat poate părea, tu nu deții monopolul asupra suferinței, Alex. Cînd a murit Venettia, a' murit și o parte din mine.

Auzind acest lucru Alex a rîs tare, batjocoritor, cu amărăciune și neîncredere.

– Oh, da, i-a spus luînd-o în rîs. I-ai simțit atît de tare lipsă încît n-ai putut veni măcar la înmormîntare.

– Da, i-a întors-o Ginny. Chiar de asta n-am putut să vin. Resimțeam pierderea ei. Îi simțeam rănile. Îi simțeam durerea. Tot ceea ce Venettia a simțit cînd s-a zdrobit cu mașina, am simțit și eu. Știu că a încercat să lupte, a încercat cu disperare să se salveze, dar rănile erau prea mari. Vocea lui Ginny coborîse pînă la șoaptă, amintirea disperării îi întunecase ochii. Și cînd ea a murit, cînd am simțit că viața iese din ea, atunci mi-am dorit să mor și eu. Nu mai aveam pentru

## Sally Wentworth

ce trăi. Noi două fusesem atît de apropiate una de cealaltă. Împărțisem totul între noi. N-am mai vrut să continui să trăiesc fără ea.

Alex s-a încruntat și a privit-o fix.

– Ce tot spui acolo? Ea l-a privit și a rîs fără veselie.

– Eu n-am venit la înmormîntarea Venettiei pentru că... am avut o depresiune nervoasă. Doctorii i-au dat un nume caraghios dar în realitate eu am suferit atunci la fel ca Venettia care trecuse prin acea tragedie și eu... vocea i-a coborît pînă a nu se mai auzi... eu aproape că am murit o dată cu ea.



## Pasiune descătușată

### Doi

- Ai avut o depresiune nervoasă!
- Da. Ginny a dat din cap ducându-și o mînă la față. Am intrat în clinică timp de cîteva săptămîni pînă cînd mi-am revenit – din punct de vedere fizic.

Alex a dat din cap neîncrezător.

- Nu-mi vine să cred.
- N-ai decît, i-a întors-o Ginny și s-a răsucit, luînd-o rapid în jos pe scări. Alex însă a prins-o în hol și a apucat-o de braț, întorcînd-o spre el.

## Sally Wentworth

– Dacă ai fi avut o depresiune nervoasă ar fi aflat și mama ta.

– Era și-așa teribil de depășită din cauza morții Venettiei. Nu era s-o mai supăr și eu spunându-i că sînt bolnavă. De aceea i-am spus impresarului meu să anunțe pe oricine mă caută că eram plecată, că lucram la un contract.

Ginny s-a cutremurat la aducerile aminte și pentru o clipă a închis strîns ochii. Cînd i-a deschis, și-a ridicat ușurel capul ca să-l privească pe Alex, apoi și-a tras nasul.

– Nu mă crezi, nu-i așa? La dracu', Alex, chiar crezi că altceva m-ar fi făcut să nu vin la înmormîntarea Venettiei?

El și-a îngustat ochii și i-a aruncat o privire tensionată.

– Ceea ce nu cred e că tu ai putut simți durerea fizică pe care de fapt a suportat-o Venettia. Și știi de ce? Pentru că era la mai bine de 1500 km distanță. Cum ar fi fost posibil ca tu...?

– Nu știu cum, i-a tăiat vorba, supărată Ginny. Știu doar că așa s-a întîmplat.

– Dar e imposibil.

Ginny i-a aruncat o privire furioasă.

– Da, desigur. După cum spui, e imposibil. Chipul lui Alex s-a înăsprit.

– Tu ai avut întotdeauna o imaginație efer-



## Pasiune descătușată

vescentă. S-ar putea să-ți fi plăcut ideea – sau poate că i-a plăcut agentului tău. În lumea în care te învîrți tu, orice publicitate face bine, nu-i așa? În vocea lui Alex apăruse din nou înverșunarea.

Ginny s-a înroșit.

– Nu ți-am spus decît pentru că ești atît de evident obsedat de faptul că n-am venit la înmormîntare. Poftim, acum știi de ce nu am venit. Nimeni altcineva nu știe, i-a spus Ginny furioasă la culme, cu pumnii încleștați. Nimeni în afară de tine. Și de fapt nici că-mi pasă dacă nu mă crezi. Punînd mîna pe ușa din față a deschis-o brusc și a luat-o în jos pe scări.

– Ce facem cu casa? Alex s-a repezit după ea, în timp ce Ginny se scotocea după cheile de la mașină.

Ea i-a aruncat o privire care l-a fulgerat, apoi s-a întors ca să privească înapoi spre casă.

– E a mea, nu-i așa? Cu tot ce e înăuntru?

– Exceptînd unele dintre mobile, da.

– Atunci fii drăguț și ia-ți tot ce-ți mai aparține, pînă la sfîrșitul săptămînii. Nu am de gînd să-ți vînd ție casa și vreau să te văd plecînd de aici. Îi poți spune avocatului tău să-mi trimită și mie un set de chei.

Chipul lui Alex s-a albit.

– Ginny, nu poți...

– Oh, ba da. Doar n-ai spus chiar tu că sînt

## Sally Wentworth

capabilă de orice? Mă rog, dacă mă pot preface că am avut o depresiune nervoasă, atunci pot la fel de bine să-ți fac și chestia asta! Ea a intrat în mașină și a pornit-o, lăsându-l pe trotuar privind în urma ei.



Alex își dorea prea tare casa pentru a o părăsi. De-abia dacă ajunsese Ginny înapoi la mama ei și avocatul a sunat pentru a-i spune că Alex dorea să mărească prețul ofertei pentru casă.

– Spune-i că nu mă interesează, a răspuns Ginny cu duritate. O să vin la biroul dumneavoastră luna viitoare la ora zece pentru a lua cheile. La încercările repetate de convingere făcute de avocat ea a închis telefonul.

Avocatul a mai sunat încă de două ori, dar Ginny s-a mulțumit să spună:

– Transmite-i că nu, fără a se osteni să-l asculte. Dar miercuri seară, Alex l-a trimis pe Jeff Ferguson să o vadă.

Ea îl întâlnise pentru prima oară pe Jeff în urmă cu cinci ani cu prilejul unei întâlniri aranjate dinainte. Lector universitar la istorie, el lucrase la aceeași universitate, din cărămidă roșie, ca și Alex, își dăduseră împreună bacalaureatul, iar

## Pasiune descătușată

Alex îl adusese cu el într-o noapte ca să facă o petrecere în patru cu Ginny și Venettia. Era nostim, distractiv, iar lui Ginny îi plăcuse, iar Jeff avusese o slăbiciune pentru ea. Dacă ar fi putut, ar fi avut mult mai mult decît o slăbiciune, dar își dăduse rapid seama că ambele gemene erau la fel de nebune după Alex. Prietenia lui o ajutase în acea perioadă dificilă, iar Ginny avea și acum un oarecare sentiment pentru el. Stătea în fotoliul confortabil de la fereastra din sufrageria mamei sale, avînd pe genunchi un bloc-notes și un stilou în mînă, dar cu gîndurile departe de scrisoarea pe care încerca să o scrie cînd a sosit Jeff.

Zgomotul unei mașini oprindu-se în apropiere i-a atras atenția și l-a văzut apărînd. Nu era decît ora șase și soarele încă nu apusese, deși coborîse mult pe cer, cu acea strălucire sălbatică a unei seri de primăvară. După ce a coborît din mașină, Jeff a rămas să privească un moment spre casă. Și acum era la fel de suplu ca întotdeauna, dar de astă dată, nu mai semăna atît de tare cu un școlar miștocar. Poate din cauză că era elegant îmbrăcat într-un costum; poate că își găsise un croitor bun. În timp ce îl observa, el a ridicat o mînă pentru a-și da deoparte o şuviță de păr blond și des de pe frunte și a-și împinge ochelarii pe nas. Era același gest nervos care i-a adus un zîmbet de amintire lui Ginny și a făcut-o

## Sally Wentworth

să dea deoparte bloc-notesul și să se grăbească la ușă pentru a-l întâmpina.

– Jeff! Bună! Ce mai faci? I-a zîmbit larg și a întins mîinile într-un gest de întâmpinare.

El i-a întors zîmbetul și i-a strîns tare mîinile pentru o clipă.

– Mă simt perfect, iar tu arăți chiar mai frumoasă decît țineam eu minte.

– Uită-te la el – cu linguşeala o să ajungi departe. Intră. Ginny l-a condus în sufragerie. Merită să bem pentru întâlnirea noastră. Tu ce bei?

– Mă rog, poate „Gand T“, te rog.

– Perfect. Și eu vreau. Ginny a turnat ginul și apa tonică și s-a răsucit ca să îi ofere paharul. Ochii lui se plimbau pe silueta ei subțire, în pantaloni lungi, cu pulover alb pufos. S-a înroșit ușor în obraji cînd și-a dat seama că ea îl surprinsese analizînd-o. Am auzit că stai acum la Bristol, cu Alex, i-a spus Ginny pentru a-l face să se simtă în largul lui.

– Da, l-am urmat după un an sau așa ceva, după ce el și Venettia s-au căsătorit.

– Și îți place? Ginny s-a așezat din nou pe fotoliul de la fereastră și l-a invitat cu un gest să vină lîngă ea. Trebuie să-mi spui totul despre asta.

El însă rămînea nemișcat.

## Pasiune descătușată

– Mi-ar plăcea. Aș prefera să-ți povestesc în timpul cinei pe care o s-o luăm pe undeva. Numai că eu am venit să-ți spun că... mă rog, n-am venit numai pentru a te vedea. Deși mi-aș fi dorit. Acum însă am fost trimis.

Ginny a luat o înghițitură din băutura ei.

– Trimis de Alex, presupun.

– Da. Jeff șovăia; apoi a dat din umeri. Poți ghici pentru ce; el vrăa ca eu să mediez în interesul său, să încerc și să te conving să-l lași să cumpere casa de la tine.

– Și crezi că o să reușești?

Jeff a ris.

– Nici o clipă. Eu sînt ultima lui speranță.

– Dar ai acceptat să vii și să încerci în ciuda convingerii tale?

El a dat din cap, avînd ochii fixați pe chipul ei.

– După cum ți-am spus, am dorit să te mai văd.

– Dar și mai mult ai dorit să-l ajuți pe Alex, a zis Ginny pe un ton mușcător.

El și-a împins ochelarii pe nas, apoi s-a apropiat ca să se așeze lîngă ea.

– Nu l-ai mai văzut pe Alex, după ce a murit Venettia.

Ginny l-a privit rapid, dar pe fața sau în tonul lui nu se simțea condamnare, doar un fel de milă.

– La început a fost șocat și a ținut totul în el.

## Sally Wentworth

După felul în care muncea la universitate, după modul în care se comporta cu oamenii, n-ai fi putut bănuî ce anumite i se întâmplase, dacă n-ai fi știut. Pe măsură ce săptămânile și lunile treceau îți dădeai seama cum se schimbă. Supărarea începea să iasă din interior la suprafață. Ar fi închis casa și s-ar fi mutat din ea imediat, dar eu am reușit să-l fac să se întoarcă acolo cu un pretext oarecare și cred că doar acolo, în cadrul acela, el a fost capabil, în sfârșit, să-și lămurească propriile sentimente.

– I-ai fost un prieten de nădejde, i-a spus Ginny cu căldură. Jeff arăta surprins.

– Am făcut și eu ce am putut pentru el. Și el ar fi făcut același lucru pentru mine.

– Dar tu nu te-ai căsătorit, nici nu te-ai logodit sau așa ceva?

– Nu. I-a zîmbit ușor. Încetează să-mi distragi atenția de la subiect. A devenit din nou serios. E evident că Alex simte că mai are nevoie de casa aceea, că are nevoie de un loc în care se poate duce pentru a suferi în pace și în singurătate.

Ginny l-a privit gînditoare, reflectînd la ceea ce îi spusese, dar apoi și-a scuturat capul cu hotărîre.

– Au trecut mai bine de doi ani. Jeff, tu ai fost în casa aceea? El a transformat-o într-un fel de sanctuar și asta nu este sănătos. Dacă vrea să

## Pasiune descătușată

jelească poate să facă treaba asta în inima lui; nu are nevoie de un loc special.

– Nu sînt chiar așa de sigur.

– Eu însă sînt. Cînd pierzi pe cineva pe care îl iubești teribil, pierderea rămîne mereu cu tine, nu te poți scutura de ea, și o perioadă îndelungată îți revine în minte cînd nici măcar nu te aștepți, dar apoi înveți să te controlezi astfel încît poți să o îndepărtezi și să jelești doar cînd ești singur pentru un mic răgaz de vreme. Dar nu ai nevoie de un loc special pentru asta. Se poate petrece noaptea cînd ești în pat, sau în avion, sau cînd te plimbi prin parc. Oriunde.

– Vorbești de parcă ai ști treaba asta.

– Sigur că știu, i-a răspuns Ginny înfuriată dintr-odată. Venettia a fost sora mea geamănă; nimeni nu o să fie vreodată la fel de aproape de mine cum a fost ea.

– Iartă-mă. Și-a împins ochelarii pe nas. E ciudat să te văd pe tine; tu și Venettia sînteți – erați – atît de asemănătoare. Este de parcă ea ar fi revenit din nou la viață.

– Presupun că știi o grămadă de lucruri despre ea din perioada de după căsătorie.

– Da. Ea mă invita tot timpul la cină și adesea invita și cîte o fată pentru mine. A rîs. Mereu încerca să mă facă să mă însor. Îi părea rău pentru mine, presupun.

## Sally Wentworth

– Poate că nu voia decît să fii și tu la fel de fericit precum erau ea și cu Alex, i-a spus cu blîndețe Ginny.

– Da. Jeff s-a întors puțin pe scaun astfel încît să o poată privi direct. Ce-mi spui despre tine? Ești fericită cu cariera ta? Ai reușit să depășești situația cu Alex?

Aceasta era o întrebare la care se așteptase, așa că Ginny a rîs ușurel.

– După tot acest timp? Bineînțeles. Cînd ai profesiunea mea înțilnești tot felul de bărbați interesanți, știi asta.

– Da, ai devenit pur și simplu faimoasă.

– Presupun că ai vrut să spui, infamă. Trebuie să fi citit articolele pline cu bîrfe, Jeff.

– Mă rog, numele tău a fost asociat cu cel al unor bărbați bine cunoscuți.

– Desigur. Orice este bun pentru publicitate. Ea vorbea senină, amuzată, dar în ochii ei nu era nici un pic de veselie.

– Probabil că Anglia ți s-a părut foarte plictisitoare după New York.

Ea s-a uitat la el și și-a dat seama că se întorseseră la discuțiile personale. Ginny și-a pus mîna pe brațul lui Jeff.

– De ce nu mă scoți în oraș pentru cină ca să-mi poți spune tot ce ai făcut în timp ce eu am fost plecată? Ai mai păcălit mulți turiști la fel ca la



## Pasiune descătușată

expoziția aceea la care am fost noi? N-o să uit niciodată treaba aia.

Jeff a rînjit.

– Da, a fost o zi minunată.

În scurt timp ei se lăsaseră pradă amintirilor, în timp ce mîncau specialități indiene la un restaurant din Cheltenham. Dar nu se mai văzuseră de multă vreme și ieșiseră împreună de puține ori, așa că nu aveau atît de multe amintiri de depănat. Iar viața lui Jeff la universitate nu le lua atîta timp pentru a vorbi despre ea, mai ales că el era destul de modest pentru a-i povesti despre realizările lui ca profesor.

– Sînt angajat să merg la un șantier arheologic în Italia în această vară, i-a spus. Încerc să-l conving pe Alex, dar nu e chiar treaba lui.

Nu, Ginny nu și-l putea imagina pe Alex petrecînd ore nesfîrșite în genunchi și scotocind printre săpături. În orice caz, nu în timpul unei vacanțe; era mult prea încărcat de energie.

– Ce face el de obicei? l-a întrebat.

– Păi, el și Venettia obișnuiau să meargă la ski iarna și în locuri în care se pot face sporturi pe apă ca surfingul, vara. M-au luat și pe mine de cîteva ori, dar eu reușeam de regulă să găsesc oarece ruine și să plec acolo pentru a le studia.

– Erai, evident, foarte apropiat de ei. Sînt încîntată.

## Sally Wentworth

– Hmm. În ochii lui Jeff s-a ivit o expresie de tristețe. Eu nu am o familie a mea, dar ei m-au făcut să mă simt de parcă aș fi făcut parte dintr-ai lor. Niciodată nu m-am simțit un intrus. A privit-o drept în ochi. Dar Venettia îi ducea dorul. Încearca să ascundă asta de Alex, dar știu că îi lipseai. Obişnuia adeseori să-mi vorbească despre tine, mai ales dacă exista ceva despre tine în ziare sau o fotografie de-a ta într-o revistă. Era foarte mîndră de succesul tău, să știi.

Ginny a privit în altă parte.

– Asta e frumos.

Jeff a șovăit, privind spre profilul ei frumos, apoi i-a spus:

– Venettia mi-a spus de ce ai plecat. Pentru că Alex a descoperit că tu ai fost aceea cu care... își petrecuse noaptea și nu Venettia. Mi-a povestit totul. Cum tu ai fost cea care l-ai întâlnit de la început pe Alex în avion, cum ea îți luase locul cînd el a venit la Londra ca să te caute. Am aflat că amîndouă erați îndrăgostite de el, dar pînă cînd ea nu mi-a spus, eu nu mi-am dat seama că tu aveai dreptul la înțietate.

– Ți-a spus și cum ne-am hotărît care dintre noi să rămînă și care să plece?

El a dat din cap.

– Da. Mi-a spus că ați dat cu banul pentru a lua o decizie.

## Pasiune descătușată

Ginny i-a aruncat o privire gînditoare, cu ochii ei de culoarea aluneii, pe sub genele lungi.

– Alex știe asta?

– Nu sînt sigur. Nu mi-a spus niciodată, dar probabil că nu știe.

– Nu cred că i-ar veni să creadă. N-o vād pe Venettia spunîndu-i ceva de genul acesta; oricît de mult ar fi iubit-o nu i-ar fi convenit, a zis ea reflexivă.

Privind-o, în timp ce vorbea despre Alex, Jeff nu deslușea nici o emoție în ochii ei; pe trăsăturile ei nu se vedea decît detașarea rece a manechinului la modă, care era ea.

– Dacă nu ai sentimente de nici un fel pentru Alex acum, de ce nu-l lași să cumpere casa de la tine? a întrebat-o curios.

Ea i-a aruncat o privire rapidă.

– Ți-a trecut cumva prin cap, mă întreb, dacă ar fi fost cazul invers și Venettia i-ar fi lăsat casa? De ce mi-a lăsat-o mie? Oh, știu că Alex se gîndește că e din pricină că se simțea vinovată față de mine, care a trebuit să plec, dar să știi că mai poate fi și un alt motiv.

– Ce motiv?

Hotărîndu-se să nu se încreadă total în Jeff, Ginny a dat din umeri.

– Motivul este că această casă i-a fost dată de tatăl nostru și ea a vrut să rămînă în familie.

## Sally Wentworth

– Înțeleg. Nu pentru că s-a gândit că ai putea să te întorci și să fii din nou cu Alex? a zis el intuitiv.

Ea și-a ridicat bărbia, auzind acestea și a spus pe un ton rezervat:

– Nu știu de ce, nu mi-o imaginez pe Venettia gîndindu-se la așa ceva.

– De ce nu? Țsta e motivul adevărat pe care îl ai în minte, nu-i așa?

Pentru o clipă, Ginny nu s-a putut hotărî dacă trebuia să se supere sau nu, apoi a suspinat ușor și a zîmbit.

– Întotdeauna te-ai priceput să-mi ghicești gîndurile.

– Totuși, nu e atît de ușor, pe cît pare. Acum cinci ani erai ca o carte deschisă; în prezent... și-a împins ochelarii pe nas din nou, contemplînd-o; în prezent ai construit un zid în jurul tău. Ești rece și foarte controlată. O femeie interesată doar de carieră. Și totuși cred că înăuntrul tău ești mai vulnerabilă decît erai.

– Ești un mare pisălog, i-a spus Ginny cu sarcasm în voce, dar nu prea încîntată de a fi fost analizată – și încă analizată cu atîta acuratețe.

– Și de aceea ai de gînd să păstrezi casa? Pentru ca tu și cu Alex...

– Nu, i-a tăiat-o furioasă Ginny. Dacă vrei să afli, păstrez casa pentru că Alex m-a enervat

## Pasiune descătușată

teribil. Dacă n-ar fi fost atît de bătăran cu mine, i-aș fi lăsat-o, fără măcar să trec pe acolo. Acum însă, că am văzut casa, am de gînd s-o păstrez. Nu-mi place că el a neglijat-o.

– Și trebuie să-i spun eu asta?

Plictisită, Ginny i-a spus:

– Oh, da, am uitat că tu nu erai decît mesagerul lui; sigur, spune-i orice vrei tu. Mai spune-i și să înceteze să-și piardă timpul și să-l irosească pe al meu, încercînd să mă facă să mă răzgîndesc.

– Dar el se duce acolo cînd e disperat. Este un fel de... un fel de sanctuar pentru el.

– În cazul ăsta, a sosit momentul să rămînă fără sanctuar, a afirmat Ginny și îi poți spune, de asemenea, că o să am grijă de toate. Și-a împins deoparte scaunul și s-a ridicat. Hai să mergem, vrei?

Luni de dimineață, Ginny și-a încărcat mașina cu bagajele, i-a spus la revedere mamei sale și a pornit-o spre Bath. Nu mai auzise nimic din partea lui Alex și spera că pînă la urmă renunțase, dar cînd a ajuns la biroul avocatului pentru a lua cheile, Alex stătea în sala de așteptare. A aruncat deoparte ziarul pe care îl citea și s-a ridicat cînd a văzut-o intrînd. Ginny s-a oprit brusc în prag.

– Pentru numele lui Dumnezeu, știi doar că...

– Perfect, nu e nevoie să te enervezi, i-a spus

## Sally Wentworth

Alex scurt. Ca executor testamentar al lui Venettia trebuia să fiu aici pentru a da semnăturile necesare.

– Înțeleg, a zis Ginny, relaxându-se.

S-a dus spre un fotoliu din partea opusă a încăperii și s-a așezat, încrucișându-și picioarele lungi și bine făcute. Avea părul răsucit la spate într-un coc și purta un costum roșu-închis și o bluză scurtă. Arăta rece și sofisticată, extrem de frumoasă. Alex nu s-a mai așezat; a privit-o îndelung, apoi s-a dus la fereastră și s-a întors cu spatele la ea, privind afară.

– Vezi ceva teribil de interesant acolo, nu-î așa? a rupt Ginny tăcerea.

În ochii lui apăruse o sclipire amuzată, când s-a întors spre ea, dar veselie i-a dispărut instantaneu.

– Jeff mi-a transmis mesajul tău. Se pare că trebuie să fiu supărat doar pe mine, pentru că tu o să păstrezi casa. O faci din perversiune. Ginny nici nu s-a sinchisit să-i răspundă la asta, iar Alex și-a încordat maxilarul, izbucnind. Nici n-ai ce face cu ea. O să revii din America după multă vreme și atunci ce o să se întâmple cu locul ăla? O să lași casa în părăsire? Sau o s-o vinzi? Casa aia în care noi am trăit, am fost fericiți? Al de gând să-i lași pe străini să doarmă în patul nostru? Să-i lași să atingă lucrurile lui Venettia?

## Pasiune descătușată

– Încă nu m-am hotărât ce o să fac în legătură cu casa, i-a răspuns Ginny calmă. O să-ți comunic, atunci cînd o să mă decid. Și dacă eventual o să vreau să o vînd, bineînțeles că pe tine o să te refuz primul.

El părea surprins, de parcă nu s-ar fi așteptat la așa ceva.

– Dar între timp?

Ginny a fost scutită de răspuns cînd o fată a intrat și le-a spus că avocatul era gata să-i primească.

Formalitățile nu au durat mult și după aceea Alex a scos un set de chei din buzunar și era gata să i-l înmîneze, dar s-a răzgîndit și l-a pus pe biroul din fața lor. Ginny a privit la chei și a întins fără grabă mîna pentru a le lua. Simțea în mod ciudat că această acțiune era una dintre cele mai pripite din viața ei, că întinzînd mîna și apucînd cheile deturna de bună voie cursul propriei vieți. Așa cum datul cu banul de odinioară îi deturnase viața, în urmă cu cinci ani. Înghățînd cu bruschete cheile, astfel încît ele i-au clinchetit în palmă, Ginny s-a blamat singură, ca fiind lipsită de bun-simț și a spus cu brutalitate:

– Asta este tot? Mulțumesc. S-a ridicat și a dat mîna cu avocatul, s-a răsucit și a ieșit din birou.

Alex a prins-o pe trotuar.

– Te întorci acasă acum?

## Sally Wentworth

– Da.

– Mi-ar plăcea să mă întorc și eu cu tine. Sînt o mulțime de lucruri pe care trebuie să le afli despre casă.

– Perfect. Din nou vocea lui Ginny era rece și brutală. Mașina mea este la parcare de jos.

Au mers împreună pînă acolo, unul lîngă altul, atenți să nu se atingă, iar Ginny a încercat să-și amintească de cîte ori se mai plimbaseră ei împreună, ca acum. Prima oară, fusese, desigur, atunci cînd îl întîlnise pe Alex în avionul spre Paris: ea în drum spre o paradă a modei, el mergînd acolo pentru a face legătura spre Stockholm, unde trebuia să țină o conferință. Se plimbaseră împreună, atunci, de la avion pînă la clădirea aeroportului, unde drumurile lor se despărțiseră pentru a merge la două puncte diferite de vamă. Ei aranjaseră să se întîlnească după aceea, dar Alex nu prinsese un loc la cursa principală a aeroportului și nici nu o putuse reîntîlni în sala de așteptare, pentru că era un pasager în tranzit. Ginny îl așteptase, apoi plecase, așa că nu fusese găsită de mesagerul pe care îl trimisese el. Dar Alex nu se dăduse bătut; deși nu îi cunoștea numele, trimisese scrisori la toate agențiile de manechine din Londra, pentru a încerca să-i dea de urmă. Ginny însă era plecată și Venettia primise scrisoarea. Atunci ea s-a dus să-l întîlnească în



## Pasiune descătușată

locul lui Ginny, fără a-i spune că nu ea era fata pe care o întâlnise la început.

Așa fusese prima oară, și-a amintit din nou Ginny. Se duseseră să facă jogging împreună o dată după aceea, dar următoarea dată adevărată când se plimbaseră ei doi fusese când Ginny îl păcălise pe Alex că ea era Venettia și plecase pentru toată seara cu el. Intenționase să-i spună adevărul mai târziu, cine era ea cu adevărat, dar seara aceea minunată se prelungise și devenise o noapte incredibilă, magică, în care făcuseră dragoste cu pasiune și cu senzualitate. Ginny înțelesese că n-ar fi putut strica niciodată acel moment, spunându-i adevărul.

El însă descoperise, desigur, de aceea se înfuriase pe ambele surori, spunându-le că nu mai vrea să le vadă niciodată în viață. Acela a fost momentul în care ea și Venettia se hotărâseră că unica lor șansă de a-l recâștiga era ca una din ele să plece și să nu se mai întoarcă niciodată. Și atunci dăduseră cu banul pentru a alege care din ele să plece. Chiar și acum, amintirea acelui moment traumatizant a făcut-o să tremure de emoție, dar nimic din adevăratele ei sentimente nu a fost lăsat să se vadă pe fața lui Ginny. Oricine i-ar fi privit, și erau mulți cei care îi observau, n-ar fi văzut decît o tînă ră femeie înaltă, cu picioare lungi, deosebit de senină, care pășea

## Sally Wentworth

cu grația unui manechin, iar alături de ea un bărbat încă și mai înalt, chipeș și brunet, dar cu o expresie tristă și distantă.

Cînd au ajuns la mașină, Ginny a descuiat-o și au parcurs în tăcere distanța scurtă pînă la casa aceea. Unele dintre mobile dispăruseră – sofaua din sufragerie, masa din sala de mese, și scaunele, dar încă mai erau o grămadă lăsate, chiar și patul din dormitorul principal. Ginny a privit împrejur și Alex a urmat-o în drumul ei, dar nu și-au vorbit, pînă cînd ea nu s-a întors spre el cu ochii întrebători.

– N-ai vrut să iei patul?

– Nu este al meu. Venettia l-a achiziționat la o licitație și l-a restaurat personal. l-a făcut plăcere treaba asta și tot ea a cumpărat toate celelalte piese de mobilier care se mai află acum aici.

Ginny a dat din cap.

– Avea obiceiul să facă așa ceva cînd locuiam la Londra. În apartamentul nostru existau mai multe piese de mobilier pe care ea le restaurase. Ele sînt toate aici, împreună cu celelalte.

– Însă banii pe care i-a dat pe ele trebuie să fi fost ai tăi.

Alex a scuturat din cap.

– A folosit banii pe care i-a cîștigat de la cursurile de manechin la care a predat ea.

Ginny nu știuse că Venettia predase aseme-

## Pasiune descătușată

nea cursuri. Asta adăuga un nou aspect la cele cunoscute despre ea. Și își putea imagina cum geamăna ei aducea fericită acasă obiectele achiziționate la licitații, pentru a le face frumoase și a-și împodobi căminul.

– O să arânjez ca patul să-ți fie trimis, și, înainte ca el să poată scoate o vorbă, l-a mai întrebat: Ai luat tot ce-ți aparține?

– Da. Dar mai sînt alte lucruri care îți aparțin ție, personal. Nu le-am lăsat aici pentru cazul în care casa ar fi fost închiriată și s-ar fi mutat străini aici. Avea cu el o casetă – a deschis-o și a luat din ea mai multe cutiuțe. Astea sînt bijuteriile Venettiei. Ele contează ca avere personală, așa că îți revin ție.

A început să deschidă cutiile și să le pună pe o măsuță. Ginny s-a holbat la ele. Sigur că le recunoștea pe unele. Erau cadouri care îi fuseseră oferite surorii ei gemene cu ocazia aniversărilor de Crăciun și adesea lui Ginny i se dăduseră piese identice. Dar mai erau și un colier, un altul foarte frumos din perle și cîteva lanțuri din aur și brățări; probabil că Venettia le primise după căsătorie. Alex trebuia să i le fi făcut cadou. Una dintre brățări era făcută din verigi de aur cu bobite care atîrnau de ele și Ginny a bănuțit că Alex îi cumpărase Venettiei cîte o bobită pentru fiecare vacanță sau aniversare a căsătoriei; de

## Sally Wentworth

aceea nu erau prea multe, bă chiar erau foarte puține. La urmă de tot el a deschis o cutiuță, cu un inel, era inelul de logodnă al Venettiei.

– Am păstrat verigheta, i-a spus el scurt, cu o voce ciudat de tensionată. Pot însă să ți-l plătesc...

– Nu mă insulta în halul ăsta, i-a spus Ginny scurt. Habar n-am dacă lucrurile astea au fost... incluse în testament. Ia-le înapoi Alex. Pe toate.

– Ea ți le-a lăsat ție.

– Totuși a făcut o greșală. Sînt convinsă că Venettia ar fi preferat să-ți rămîină ție.

O expresie de încăpățînire a apărut în ochii lui și pentru o clipă ea s-a temut să îl contrazică, dar atunci el a privit din nou spre inel și s-a schimbat la față.

– Chiar vrei asta? a întrebat-o cu bruschete.

– Da. Bineînțeles. L-a privit drept în față și i-a fost imposibil să suporte deznădejdea din ochii lui cînd a întins mîna pentru a lua inelul. Întorcîndu-se, ea s-a repezit în jos pe scări pentru a-l aștepta acolo.

A venit și el după cîteva minute. Ginny stătea la fereastra din sufragerie, privind în grădină.

– Mulțumesc, i-a spus el formal, îți sînt foarte recunoscător.

Ginny s-a răsucit spre el, cu mîinile vîrte în buzunarele jachetei.

## Pasiune descătușată

– Nu, nu-mi ești, i-a spus pe un ton mușcător. Chiar și în clipa asta mă urăști pentru că mă aflu aici, pentru că păstrez eu casa asta. Mă urăști pentru că arăt exact ca Venettia și îți amintesc de ea ori de câte ori mă vezi. Și mai presus de orice, mă urăști pentru că eu trăiesc și ea a murit.

Ochii lui s-au rotunjit din cauza sincerității brutale, dar nu s-a obosit să o contrazică.

– Jeff mi-a spus tot ceea ce i-ai comunicat, inclusiv că te-ai gândit că a sosit timpul să mă dezlipesc de toate astea. În tonul lui se simțea un resentiment violent.

– Dacă n-ai fi vrut să auzi nici un fel de adevăr, atunci n-ar fi trebuit să-l trimiți, i-a trântit-o Ginny.

Alex arăta de parcă se pregătea să-i dea o replică asemănătoare, dar a făcut eforturi vizibile pentru a-și înghiți vorbele.

– Iartă-mă, n-am avut intenția să mă iau din nou la ceartă cu tine. Mai ales că mi-ai dat înapoi lucrurile astea, și a arătat spre caseta din mîna lui. Îți sînt cu adevărat recunoscător, îți datorez...

– Nu-mi datorezi nimic, i-a retezat-o Ginny. Voiai să-mi spui niște lucruri despre casă, nu-i așa?

– Da. Alex părea ușurat de schimbarea subiectului și de turnura spre o discuție de afaceri. Trebuie să afli de unde să dai drumul la apă și la curentul electric și cum să aprinzi

## Sally Wentworth

boilerul pentru încălzirea centrală. O să-ți arăt.

Au mers înapoi la parter și pentru o scurtă perioadă totul a părut perfect normal între ei. Alex i-a arătat unde să găsească întrerupătoarele și a dat drumul la apă, apoi și-a scos jacheta, ca să se ducă la rezervoare pentru a se asigura că se umpleau cu apă.

– Cred că o să ai nevoie de un nou rezervor de apă caldă, a făcut-o atentă când Ginny a rămas în prag. Mă pregăteam să îl schimb, dar eu... n-o să mai fiu pe aici. Țsta e motivul pentru care am închis apa și am întrerupt sistemul. Mă temeam să nu se întâmple vreo inundație în casă. Și acum fii pregătită să fugi sus pentru a închide maneta dacă mă auzi strigînd.

– Pot să fac ceva?

– Fii atentă la celălalt rezervor, în timp ce se umple.

A urmat o bocăneală și o scîrțială teribilă a țevelor, pe măsură ce apa a început să circule prin ele din nou. Sucindu-se, Ginny a dat deoparte cu mîna pînze prăfuite de păianjeni, ca să se uite în rezervor.

– Totul pare în regulă.

– Asigură-te că nu există nici un fel de picături pe dedesubt, i-a dat Alex instrucțiuni.

Spunînd rămas-bun hainelor ei, Ginny a îngenuncheat pe jos și s-a uitat sub rezervor.

## Pasiune descătușată

- Nu se scurge nimic.
- Perfect, atunci nu o să ai probleme.

Amîndoi s-au ridicat în picioare în același timp, dar avertismentul lui Alex a sosit prea tîrziu și Ginny și-a izbit capul de o grindă.

- Au! S-a clătinat puțin și și-a dus mîna la cap. Alex a venit repede lîngă ea pentru a o sprijini de braț.

- Te simți bine?

- Eu... eu cred că da. Oh, ce tîmpenie!

- Am face mai bine să coborîm, uite, lasă-mă pe mine primul ca să te pot sprijini la nevoie.

A mers înaintea ei pe scări, în timp ce Ginny se sprijinea de perete, căci nu exista nici o balustradă. Scările erau abrupte, iar ea avea tocuri înalte. A cuprins-o amețeala și a rămas nemișcată.

- Alex! În vocea ei se simțea un soi de alarmă.

- Stai liniștită, te ajut eu. Punîndu-și mîinile în jurul mijlocului ei, Alex a dus-o în brațe pînă jos. În spațiul de sub fereastră se găsea un șezlong și el a așezat-o acolo. Să ne uităm ce ai pățit la cap. Dîndu-i părul deoparte spuse. Ți-ai făcut un cucui. Sîngerează puțin. Stai aici și o să-ți aduc ceva ca să îți curăț rana.

S-a întors cu vată și o sticlută cu dezinfectant. Ginny s-a dat înapoi.

- Treaba asta o să usture.

## Sally Wentworth

– Nu fi lașă, a rîs el. Este pentru propriul tău bine. Vene... Alex a tăcut brusc și s-a albit la față. Pentru o clipă s-a holbat la Ginny, amîndoi copleșiți de greșeala lui, dar apoi Alex a rămas țeapăn, cu ochii în jos, strîngînd tare în mîini lucrurile pe care le adusese. Sîngele îi pulsa puternic în maxilar, în timp ce încerca să-și reia controlul asupra sa. Inima lui Ginny era ruptă de milă și ea și-ar fi dorit să întindă mîna și să-l mîngîie, dar era suficient de intuitivă încît să-și dea seama că acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea el. Din această pricină a reușit să-i spună cu o voce limpede:

– Mă întrebam cît va mai dura, pînă cînd o să mă strigi astfel. Sînt uimită că nu ai făcut-o pînă acum. El i-a aruncat o privire pătrunzătoare, așa că ea i-a spus puțin ironic. Ai de gînd să-mi cureți rana din cap, Alex? Acum chiar că a început să mă doară.

– Ce? Nu știa cum, dar el reușise să-și revină. Da, desigur. Ai putea... ar fi mai ușor dacă ți-ai lăsa părul pe umeri.

Ginny și-a scos clamele, strîmbîndu-se cînd și-a atins moalele capului. Părul ei des și castaniu a căzut în cascade, atît de lung, încît îi ajungea pînă la jumătatea spatelui, și cu acele onduleuri mari care evocau o picătură pre-raphaelită. Alex s-a uitat la ea, impresionat, apoi a început să se



## Pasiune descătușată

ocupe de treaba pe care o avea de făcut.

Avînd mîinile în părul ei, lui Alex i-au venit în minte o mulțime de amintiri dulci, mai ales acelea din noaptea pe care o petrecuseră împreună. Și ea și-a amintit cum își trecuse Alex mîinile prin părul ei, apoi îl dusesese la gură ca să-l sărute și îi spusese cît de mult îi plăcuse. Poate că și Alex își reamintise, căci îi simțea mîinile tremurînd. Dar apoi toate amintirile au fost izgonite de durerea ascuțită a dezinfectantului. Ginny a țipat cu indignare.

– Hei, mai încet.

– Iartă-mă, zise Alex, dar lui nu părea să-i pară rău. Trebuie să te dezinfectez ca lumea. Cînd a terminat, s-a dat înapoi. Cred că acum e bine. Nu ai nevoie de plasture. Ar fi preferabil să nu te speli pe cap pînă nu se vindecă.

– Mulțumesc, i-a spus Ginny scurt, și luînd o batistă din buzunar și-a șters lacrimile pe care durerea i le adusese în ochi. Am impresia că ți-a făcut plăcere să faci treaba asta.

– N-am avut intenția să te fac să te doară.

– Nu? Era evident că nu îl credea. N-am ce să fac dacă arăt exact ca Venettia, Alex.

– Ai putea să faci ceva; să nu te mai întorci aici, i-a spus el neîndurător. Apoi a făcut un gest furios. Iartă-mă. Ai dreptul să faci orice ai poftă. Numai că văzîndu-te... uneori uit și mi se pare, de

## Sally Wentworth

parcă ea ar... ar fi din nou în viață.

El a luat trusa de prim-ajutor și a dus-o înapoi în baie, iar ea l-a auzit spălându-și mâinile. Când a revenit, a întrebat-o:

– Acum cum te mai simți?

– Mă cam doare capul, dar în rest e bine, mulțumesc. L-a privit în așteptare, gîndindu-se că ar fi încîntat să plece, însă Alex șovăia, era vizibil că îi treceau alte gînduri prin cap. Mai e și altceva, ce vrei să-mi mai spui despre casă?

– Nimic. El se plimba de colo pînă colo, fără odihnă, dar locul era prea îngust pentru asta și arăta, precum un animal în cușcă. Nu, doresc să stabilesc ceva clar între noi. Ultima oară noi doi ne-am văzut înainte ca tu să pleci în America, cînd eu am descoperit adevărul despre... relația noastră mai degrabă triumfiulară. Tu mi-ai spus atunci că mă iubești.

Bănuind ceea ce avea să se întîmple, Ginny și-a plecat capul o clipă, încercînd să-și domolească bătăile inimii. După aceea și-a ridicat bărbia, iar vocea și ochii îi deveniseră reci.

– Și ce-i cu asta?

– Este că aș dori să aflu ce sentimente mai ai acum?

Ea s-a holbat la el și a rîs neîncrezătoare.

– Vrei să afli dacă te mai iubesc?

– Ca să-ți spun drept, da.

## Pasiune descătușată

Respirînd cu greutate, de parcă cineva i-ar fi strivit pieptul, Ginny s-a refugiat în atac.

– De ce?

Alex a rîs fără nici o veselie și s-a dus să se așeze pe scările din partea opusă. Și acum era fără jachetă, cu mînecele de la cămașă suflecate și cu o pată de murdărie pe umăr. Trupul lui era la fel de zvelt și athletic ca întotdeauna, poate că era doar o idee mai subțire decît atunci cînd îl cunoscuse prima oară. De regulă, cei mai mulți bărbați mai puneau ceva în greutate după căsătorie, dar dacă lui Alex i se întîmplase la fel, slăbise totuși de cînd rămăsese văduv.

– M-am gîndit că s-ar putea ca acesta să fie motivul pentru care te-ai întors, i-a spus Alex cu grosolănie și totodată motivul pentru care vrei să păstrezi casa. Și-a împins maxilarul în față, iar ochii îi erau foarte reci. M-am gîndit că poate dorești să... să continuăm de acolo de unde rămăsesem.

– Și dacă ar fi așa? Ginny își păstra ochii ațintiți spre fața lui, clătinîndu-și ușor capul într-o parte, și strîngînd tare cu degetele marginea șezlongului, acolo unde țesătura se rărise.

– Atunci eu trebuie să-ți spun direct, că nu avem ce continua, i-a replicat Alex cu forță. Numai pentru că am fost odată atras de tine, asta nu înseamnă că mai sînt și acum. Și faptul că tu

## Sally Wentworth

ești sora Venettiei și arăți exact ca ea nu schimbă absolut nimic. Ca să-ți spun drept, efectul este chiar invers. A făcut o pauză pentru a da greutate cuvintelor sale. Când te văd nu pot decît să-mi amintesc de Venettia, de soția mea. Și cînd mă gîndesc la ea, atunci nu mai pot dori pe nimeni altcineva.

Dintr-o dată, Ginny și-a dat seama de insolitul situației, al faptului de a sta aici, în holișorul acela prăfuit și de a purta o conversație ca aceasta, cu Alex în cămașa pătată, ea însăși avînd un cucui în cap. Gîndul ăsta a ajutat-o, astfel că a fost capabilă să slăbească strînsoarea asupra marginii fotoliului și să se relaxeze. În fond, nu era atît de greu să rîdă cu răceală.

– Mă rog, sînt încîntată de asta. Ceva din ceea ce mi-a spus Jeff m-a speriat: că în capul tău continui să mă consideri adolescența care avea o slăbiciune pentru tine. Dumnezeuule mare, Alex, asta a fost cu ani în urmă. De atunci m-am schimbat total. Recunosc, eram foarte atrasă de tine în vremea aceea și îmi pare rău să-ți rănesc orgoliul, dar plecarea din Anglia a fost cea mai bună treabă pe care am făcut-o vreodată. Cariera mea a devenit cu totul altceva în America. Viața acolo este cu totul diferită, să știi. Este un foc electrizant, mai cu seamă cînd ești o persoană de succes. Alex o privea de la mică

## Pasiune descătușată

distanță, studiindu-i chipul, fapt care a făcut-o să rîdă amuzată.

– Chiar crezi că de asta m-am întors acasă?

– Să-mi spui tu mie care-i realitatea.

– Iartă-mă dacă te dezamăgesc, Alex, iubitule, dar în viața mea personală s-au petrecut foarte multe lucruri de atunci.

– Mai bine zis prin patul tău s-au perindat o mulțime de amanți de atunci, i-a zis Alex, verde în față.

Ochii lui Ginny au sclipit, dar s-a mulțumit să dea nepăsătoare din umeri.

– Și ce-ți pasă?

Alex și-a dus o mîină la față și și-a purtat-o pînă pe bărbie.

– Nu-mi pasă prea mult, cred; îți cer iertare, i-a spus scurt. Viața ta personală te privește doar pe tine. Fusesse prins pe picior greșit și faptul acesta îl enerva, așa că i-a aruncat o privire rapidă lui Ginny. Spre mirarea lui ea a chicotit încîntată.

– Măiculiță doamne! Alex a rînjit, fără voie și ea s-a înclinat în direcția lui.

– Uite, Alex, tu ești cumnatul meu și întotdeauna o să țin la tine, pentru că ai făcut-o pe Venettia atît de fericită, dar și în memoria timpurilor trecute. Însă asta este totul. Dacă aș fi avut oarece intenții în ceea ce te privește, nu m-aș fi

## Sally Wentworth

întors mai de mult? În cazul în care mă întorceam acasă imediat după moartea lui Venettia m-aș fi strecurat în viața ta aproape pe nesimțite. El a deschis gura, ca să dea o replică furioasă, dar ea l-a redus la tăcere cu un gest.

– Oh, poți protesta cît vrei, însă asta e adevărul. Știu asta pentru că chiar azi, tu m-ai strigat „Venettia“. Am dreptate?

– Într-un fel da, i-a spus Alex fără bunăvoință, dar numai pentru că te-ai rănit s-a întîmplat așa, iar eu am uitat o clipă...

– Exact, iar dacă aș fi venit acasă mai repede și aș fi jucat rolul, ca să te fac să crezi că nu e o mare schimbare, aceasta s-ar fi petrecut pe nesimțite. Ginny a scuturat din cap, apoi s-a strîmbat din cauza durerii. Nu mi-o lua în nume de rău, Alex. Ești un tip drăguț, dar n-am de gînd să mă încălț cu pantofii surioarei mele moarte și nici să-i port numele pentru tot restul vieții.

Liniștit în sfîrșit, Alex s-a relaxat vizibil.

– Mă rog, asta e o ușurare. Trebuie să recunosc...

– Ai fi fost mult mai norocos, a pufnit Ginny. A fost însă nevoie să vin acasă pentru înmormîntarea tatălui meu, nimic mai mult.

– Dar dacă numai pentru asta te-ai întors, de ce vrei să păstrezi casa asta?

– Este drăguță, îmi place. Și o am pe mama

## Pasiune descătușată

pe conștiință de o vreme încoace. Îmi dau seama că acum cînd Venettia nu mai este, sînt cu adevărat datorare să revin aici și să o văd mai des. Faptul de a fi împreună cu ea în aceste ultime zile m-a convins că n-o să pot niciodată sta în aceeași casă cu ea, așa că mi-a trecut prin cap că Bath este foarte aproape de Cheltenham ca să-mi fie la îndemînă, dar și la o distanță suficientă, ca să nu fiu sub directă supraveghere a mamei tot timpul.

Alex a zîmbit. Poftim, acum zîmbea!

– Deci intenționezi să te stabilești în Anglia? De ce n-ai spus așa?

– Pe cînstite, pentru că ai fost atît de bătăran și de obraznic cu mine de cînd m-am întors, încît nu-mi vine deloc să-ți fac confesiuni.

El a dat din cap acceptînd reproșul.

– Iartă-mă pentru asta, dar trebuie să fii de acord că am dreptate în situația de față. Sînt mulțumit că am avut discuția asta; știu pe ce picior dansăm. De fapt a fost ideea lui Jeff.

– Adevărat? l-a întrebat sec Ginny. Alex a rînjit.

– Am impresia că sentimentele lui Jeff pentru tine nu s-au schimbat în tot acești ani.

– În cazul ăsta el este îndrăgostit de o amin-tire, deoarece eu m-am schimbat total.

– Da, așa este, a încuviințat el gînditor, adău-

## Sally Wentworth

gînd: Nu-ți pasă de el?

– Mă tem că niciodată nu mi-a păsat.

Amintindu-și de ce nu-i păsase ei de Jeff, Alex a dat cu dispreț din umeri.

– Da. Mă rog, e rușinos. S-a ridicat. Mai bine aș pleca.

– Unde să-ți trimit patul? I-a întrebat Ginny.

– Patul? S-a uitat la el prin ușa deschisă a dormitorului, a șovăit, apoi a zis:

– Păstrează-l! Lucrurile pe care le-am luat înainte le-am trimis la o licitație cu vînzare. N-am unde să pun patul. Și nici nu mă văd avînd nevoie de el. Așa că, da, păstrează-l, oricum îți mulțumesc. A privit-o ridicîndu-se în picioare. Te simți bine? Arăți puțin cam palidă.

– Doar din cauza durerii de cap. Nu te superi dacă te rog să-mi aduci bagajul înăuntru? Este în mașină.

– Sigur că da. Alex i l-a adus; acum parcă se mișca mai ușor decît înainte.

– Păi atunci, la revedere. A rămas pe trepte și i-a întins mîna.

– La revedere, Alex. Ginny i-a dat mîna stîngă și s-a înclinat spre el, ca să-l sărute ușurel pe obraz. Oricînd vrei să vii pe aici, știi că o să fii binevenit.

– Mulțumesc. Îți sînt recunoscător pentru ofertă, dar nu cred că o să mai revin.



## Pasiune descătușată

Ea a dat din cap, iar el s-a răsucit și a luat-o brusc din loc. Ginny a rămas pe trepte și l-a privit plecînd, minunîndu-se cum de era cu puțință ca o mulțime atît de mare de minciuni să dezamorseze o situație foarte complicată.



## Trei

Fără a băga în seamă durerea de cap, Ginny s-a schimbat în blugi și pulover, și-a legat capul cu o eșarfă și s-a pus pe treabă în casă, începînd cu salonul și cu dormitorul. Munca nu era ușoară, dar era binevenită pentru ea. Acum avea ceva fizic la care să se concentreze. Necazul era că mereu dădea de lucruri care îi aminteau de Venettia: un album cu tăieturi din presă, un coșuleț de tricotat, cu o jachetă de bebeluș pe jumătate făcută. Lacrimile i-au țîșnit din ochi, cînd

## Pasiune descătușată

a zărit aceste rămășițe, dar Ginny a aruncat neîndurătoare lucrul de mînă într-un sac de gunoi împreună cu revistele și ziarele vechi de cel puțin doi ani. Viața din această casă se oprise la moartea lui Venettia, și-a dat seama, de vreme ce Alex nu putuse îndepărta aceste amintiri.

Ginny a scos afară toate resturile, a șters praful și a lustruit, ajungînd stoarsă de oboseală la ora cînd, în sfîrșit, s-a băgat în patul pe care îl primenise cu cearceafuri curate și cu o plapumă de puf. Se simțea ciudat să stea în el, să zărească razele lunii care luminau încăperea. Dîndu-și o mare osteneală să nu se gîndească la Alex și Venettia, făcînd dragoste în patul acesta, Ginny a reflectat la treburile pe care le avea de făcut în ziua următoare. Trebuia să curețe bucătăria, s-a decis, astfel încît să cumpere de la magazin diverse provizii și să-și gătească singură. Deocamdată se descurcase cu mîncarea chinezească, gața preparată, cumpărată pe drumul de înapoiere cînd dusesese toate perdelele din casă la curățătorie. Acesta era motivul pentru care lumina lunii strălucea în încăpere, dîndu-i o aură argintie, fantomatică.

Simțea prezența surorii sale foarte aproape de ea. Ginny nu intrase în camera pe care Venettia o transformase în cameră de copil, de cealaltă parte a coridorului. Nu îi era frică de spiritul surorii

## Sally Wentworth

sale, în realitate se simțea chiar mîngîiată de această apropiere, dar tot nû era convinsă că Venettia dorea ca ea să se afle în casa asta. Inima lui Ginny bătea nebunește și nu reușea să adoarmă. După cîteva ore de agitație, de răsucire de pe o parte pe alta s-a ridicat și s-a dus la baie, pentru a încerca să găsească niște antinevralgice. În timp ce căuta prin dulăpiorul din baie a devenit conștientă de un zgomot înăbușit. Era un sunet înfundat, ca un fel de ecou. Timp de cîteva secunde, Ginny a fost invadată de spaimă pînă în măduva oaselor, a simțit că-i îngheață sîngele în vene și i s-a zbîrlit părul pe ceafă. După aceea însă, zgomotul înfundat s-a transformat în altul mult mai clar – erau picăturile de apă care curgeau pe un suport metalic, iar Ginny a scos un oftat de ușurare. Și-a încleștat mîinile de cadă, ca să-și potolească nervii întinși la maximum.

Era rezervorul de apă care începuse să se umple prea tare și picura printr-o țevă conectată la el, înainte de a se lărgi spre partea de jos a podelei. Ginny s-a dus în camera, cu rufe murdare, de la subsol, ca să închidă robinetul, apoi a înșurubat toate celelalte robinete mai mici pentru a scoate sistemul din funcțiune. A pus deoparte niște apă în cîteva recipiente pentru a avea cu ce se spăla dis-de-dimineată. Apoi a șters băltoaca cît de bine a putut și a pus în

## Pasiune descătușată

funcțiune un radiator pentru a încerca să usuce locul. După toate acestea, cînd s-a întors înapoi în pat, s-a cufundat direct într-un somn profund, de parcă ar fi tras la jug.

În casă exista și un telefon, dar nu era conectat la rețea. După ce s-a spălat cu apă rece, Ginny s-a așezat și a scris o listă a priorităților, prima fiind aceea de a pune în funcțiune telefonul. Plecînd de acasă devreme, a ieșit exact în momentul în care vecina de alături, o femeie rotofeie, îmbrăcată într-un halat de casă roz, se ocupa cu recuperarea laptelui de pe trepte. Femeia i-a aruncat o privire și brusc i-a picat din mîină o sticlă cu lapte, congestionîndu-se la față.

– V-Venettia?

– Nu vă faceți probleme. Ginny s-a repezit spre ea. Eu sînt sora Venettiei.

– Doamne, mi-a înghețat sîngele în vene. Femeia și-a dus o mîină la inimă și s-a holbat la ea. Semenii teribil cu ea.

– Da. Noi sîntem... noi eram gemene. Ginny s-a uitat în jos la sticla spartă și la lichidul alb care încă se mai scurgea din ea. Îmi pare rău pentru lapte. Vă pot ajuta să strîngeți cioburile.

Femeia și-a luat ochii de pe fața lui Ginny.

– Eu, oh, nu. Nu, o să curăț singură. Pur și simplu nu sînt în stare... A făcut efortul de a-și reveni. Eu sînt Clare Kennedy.

## Sally Wentworth

– Ginny Barclay. Ginny i-a întins mîna și femeia i-a strîns-o, deși mîna ei tremura puțin.

– Sînt încîntată să simt că ești din carne și oase, că nu ești o fantomă, i-a spus Clare cu oarecare ușurare. Oh, te rog să mă ierți; Venettia a fost sora ta. Acum îmi amintesc că mi-a povestit despre tine. Tu ești manechin, nu-i așa? Și cum de nu locuiești în America?

– Așa este, a recunoscut Ginny. S-ar părea că îi cunoșteai bine pe Alex și pe Venettia.

– Păi da, am fost vecini chiar de cînd s-au mutat aici. Noi aveam grijă de casă pentru Alex, iar el făcea la fel cînd i se întîmpla să fie pe aici. I-a aruncat lui Ginny o privire curioasă. Te-ai mutat aici? Alex ne-a sunat ca să ne spună că s-ar putea să o înstrăineze, dar cînd am auzit pe cineva mișcîndu-se pe acolo ieri, ne-am gîndit că Alex pusese să se facă curățenie fie pentru a o păstra, fie pentru a o vinde.

– Da. M-am mutat aici, cel puțin pentru o vreme, dar nu știu cît timp o să rămîn.

– De ce nu intri să bem o cafea? a invitat-o Clare.

– Mulțumesc, dar nu trebuie să pierd nici o clipă; am foarte multe lucruri de făcut astăzi. Îți pot cumpăra niște lapte, în timp ce-mi fac cumpărăturile?

– Ar fi drăguț din partea ta, mulțumesc.

## Pasiune descătușată

Mergînd, în primul rînd, la poștă, Ginny a aranjat să i se reconecteze telefonul, dar, după ce a completat toate formele necesare, i s-a spus că o să dureze cel puțin o săptămînă. Așa că s-a vîrît într-o cabină telefonică, căutînd lista instalatorilor prin paginile galbene ale revistei de afaceri, dar incapabilă să găsească unul care i-ar fi putut înlocui rezervorul imediat. Aici este Anglia, nu America, fii răbdătoare. A sunat la cîțiva, rugîndu-i să vină, dar cel care putea veni foarte curînd a afirmat că treaba nu se poate face mai repede de două săptămîni. Nu pot sta fără apă timp de două săptămîni, e ridicol, s-a gîndit furioasă. Ginny a șovăit, apoi a apucat telefonul din nou și a sunat la Universitatea Bristol. De astă dată a fost mai norocoasă și l-a prins pe Alex între seminare.

– Alex, aici este Ginny. Iartă-mă că te deranjez, dar rezervorul de apă a început să curgă noaptea trecută și...

– Ai închis apa și ai golit întregul circuit? a întrerupt-o el.

– Da. N-am reușit însă să dau de un instalator ca să facă reparațiile.

– La cine ai încercat?

– Vrei să ți-i spun pe toți? Mi-am cheltuit aproape toți banii englezești pe care îi aveam, la telefoane. La New York instalatorii sînt ca frunza

## Sally Wentworth

și iarba, dar în Bath sînt mai rari decît platina, i-a spus cu indignare.

– Lasă-mă pe mine, o să încerc să aranjez ceva, a zis Alex pe un ton amuzat.

– Dar cum o să-mi poți comunica ce ai aranjat? Pentru Telecomul britanic e nevoie de o săptămînă ca să pună în funcțiune un telefon.

El a ezitat, apoi i-a spus:

– Nu te îngrijora. O să-ți transmit un mesaj. Vei fi acasă diseară?

– Oh, bineînțeles. Înfrigurată, însetată și nespălată, dar voi fi acolo.

Alex a rîs scurt, mai degrabă fără voie și a pus jos telefonul, fără ai spune ce avea de gînd să facă.

După ce s-a dus la o bancă pentru a schimba niște dolari în lire sterline, Ginny și-a făcut cumpărăturile, incluzînd mai multe sticle mari cu apă minerală și și-a amintit în ultima clipă de sticla cu lapte pentru vecina ei. Cînd a ajuns acasă, Ginny a pus sticla pe treptele de curînd spălate ale lui Clare Kennedy, apoi a intrat în propria casă pentru a se schimba din nou în blugi, ca să se apuce de treabă în bucătărie. Făcea treabă cînd s-a auzit soneria. Sperînd că Alex îi găsise un instalator, a deschis, dar era Clare Kennedy.

– Bună. Ți-am adus o prăjitură de bun venit; nu așa se face în America?



## Pasiune descătușată

Nu așa se făcea în America, cel puțin în societatea în care trăise Ginny, dar era prea politicoasă pentru a-i spune acest lucru.

– Oh, e minunat! Mulțumesc. N-ai vrea să intri?

Era exact ceea ce spera Clare, așa că a acceptat imediat, uitându-se în toate părțile.

– Tocmai mă ocup cu curățenia în bucătărie. Ai vrea o cafea?

– Cu mare plăcere.

Ginny a arătat spre sufragerie și Clare s-a uitat într-acolo, apoi a urmat-o pe Ginny jos, în bucătărie.

– De multe ori veneam aici ca să-mi beau cafeaua cu Venettia. Cîteodată stăteam în grădina de vară; grădina ei era foarte frumoasă și întotdeauna plină de flori. A noastră este mereu plină de jucăriile copiilor, plină de biciclete.

– Ai copii?

– Da. Doi. Cîte unul din fiecare sex. A privit-o pe Ginny cu curiozitate. Știi că Venettia avea grijă de copii în locul nostru?

Nedorind să fie surprinsă, Ginny nu a apucat momeala.

– Erați deci prietene?

– Oh, da, ne ajutam una pe cealaltă, amîndouă ne făceam de lucru singure. Știi, Venettia preda ore la clasele de manechine, iar eu la cursurile de bucătărie.

## Sally Wentworth

- Ești bucătăreasă de profesie?
- Gustă prăjitura, a zîmbit Clare.
- E delicioasă, a zis Ginny, după ce a gustat, iar ochii i s-au rotunjit de încîntare.
- Nu-i rău pentru o patiserie de casă, nu-i așa?

A început să o întrebe pe Ginny despre viața ei la New York, iar Ginny îi răspundea cu destulă plăcere; Clare părea simpatcă, deși era zgomoasă, iar Ginny s-a gîndit că, de vreme ce vecina putuse supraveghea casa pentru Alex, ar fi putut face același lucru pentru ea cînd o să fie plecată.

– Trebuie să vii pe la noi și să-l întâlnești pe soțul meu, Richard, și să-i vezi pe copii. Îți spun ceva, o dată pe săptămînă, sîmbăta, avem o mică petrecere cu băutură. De ce n-ai veni și tu ca să-i cunoști pe unii dintre noii tăi vecini?

Sperînd că femeia nu aranjase această petrecere numai în scopul de-a se făli cu noua ei vecină celebră, Ginny a zîmbit și i-a spus:

- Mulțumesc, aș veni. Este o ocazie specială?
- Oh, nu. E ceva obișnuit pentru noi, i-a spus Clare senină.

– Sper că pînă atunci rezervorul meu de apă va fi reparat, i-a spus Ginny serioasă, apoi s-a aplecat într-o clevețeală ca între femei.

După o vreme îndelungată, Clare și-a amintit

## Pasiune descătușată

că mai avea prăjituri puse la cuptor, așa că s-a dus acasă. Ginny și-a continuat curățenia pe cît îi stătea în putință, fără nici un pic de apă, dar nici un instalator nu i-a apărut în prag în acea seară și a început să se gîndească la faptul că Alex nu avusese mai mult noroc decît ea. Totuși, în jurul orei șase s-a auzit soneria și cînd a deschis a dat nu de un instalator, ci de Alex împreună cu Jeff. Jeff era îmbrăcat într-un costum decent, dar Alex purta o pereche de blugi stropiți cu vopsea, iar în mașina lui Jeff se zărea un nou rezervor.

– Ei, e grozav! Ginny a alergat înaintea lor.

– Am comandat rezervorul la un magazin cu materiale de construcție și l-am ridicat de la depozit azi după-amiază, i-a spus Alex. Numai că nu încăpea în mașina mea, așa că a trebuit să-l aducem într-a lui Jeff.

– Dar de unde luăm un instalator pentru a-l monta?

– Eu sînt acela, a zis Alex cu un zîmbet ghiduș. Mă tem că sînt cel mai bun pe care îl poți prinde în cazul în care vrei să montezi rezervorul azi.

– Oh, vreau, a zis Ginny încîntată. Bună, Jeff, ce mai faci? S-a întins să-l sărute pe un obraz, apoi a procedat identic, într-un mod frățesc, și cu Alex.

Bărbații au cărat rezervorul în casă, sus în mansardă, apoi Jeff a coborît singur.

## Sally Wentworth

– Din păcate trebuie să țin o conferință pentru o societate a istoricilor într-un sat din cealaltă parte a Bristolului în seara asta, așa că nu pot rămîne pentru a-i da o mîna de ajutor lui Alex. Crede-mă, mi-ar fi făcut plăcere.

– Mă rog, mulțumesc pentru gîndul bun, ca și pentru faptul că mi-ai adus rezervorul. S-a apropiat de el și i-a spus încet: Știu că Alex este un expert în motoarele de mașină, dar asta nu înseamnă, în mod necesar, că poate fi și un bun instalator. Nu-i același lucru să conecțezi greșit țevile sau să le pui la locul lor. Am putea sări în aer, nu-i așa?

– Eu cred că o să se descurce, a rîs în hohote Jeff. Din păcate, trebuie să plec, a spus cu regret, uitîndu-se la ceas. Trebuia să fiu acolo la șapte treizeci. O să mă întorc pe la unsprezece sau cam așa ceva ca să-l iau pe Alex.

– Dumnezeuule, nu, a exclamat Ginny. N-are nici un rost să faci tot drumul ăsta înapoi pentru atîta lucru. O să-l duc eu înapoi la Bristol.

Jeff a șovăit, apoi a dat din umeri.

– Bine atunci, mulțumesc. Ne mai vedem noi.

Ginny i-a făcut cu mîna la plecare, apoi s-a dus în mansardă pentru a-l găsi pe Alex, avînd grijă să-și țină capul în jos. El deja ciocănea în țevi pentru a le desprinde unele de altele și de vechiul rezervor de metal, dar s-a oprit în clipa în care a

## Pasiune descătușată

văzut-o pe ea.

– Te pot ajuta?

– Te mai doare capul, unde te-ai lovit?

– Nu, mulțumesc.

– O să fie ceva zgomot o vreme, dar o să am nevoie de tine puțin, când o să pun noul rezervor la locul său.

Ea l-a lăsat singur, pînă cînd a auzit că s-a oprit ciocănitul, apoi s-a dus la el din nou.

– Cum merge?

– Perfect, am curățat toate țevile de legătură și o să putem pune rezervorul la loc pentru o încercare, ca să vedem dacă toate se potrivesc.

– Și dacă nu se potrivesc?

– Atunci va trebui să fac niște adaptări, i-a răspuns Alex, deloc descurajat. În curînd, Ginny era folosită pe post de ajutor de instalator, întinzîndu-i uneltele și ajutîndu-l să pună rezervorul cel nou, de plastic, la loc. Adaptările nu au fost prea multe, dar Ginny n-a mai coborît, ci a stat pe jos cu picioarele încrucișate și l-a privit pe Alex, îmbinînd țevile cu mîinile lui pricepute de cunoscător.

– E aproape gata, i-a spus.

Înțelegînd aluzia, Ginny a coborît în bucătărie și după zece minute a adus o tavă cu cafea și sandvișuri pentru amîndoi.

– Înțeleg că încă nu ai mîncat?

## Sally Wentworth

– Nu, n-am mâncat. Alex a pus alături unealta pe care tocmai o folosea și a venit lângă ea, pe jos, ștergându-și mâinile pe pantaloni. S-a năpustit la sandviș cu evidentă încântare. Ginny și-a luat și ea unul, simțindu-se într-al nouălea cer, pentru că stătea aici cu Alex, lucrând împreună cu el. Nici un fel de gală celebră de la New York sau din Hollywood nu s-ar fi putut compara cu această tovărășie calmă din mansarda prăfuită. Tot succesul ei cucerit cu greu în meseria pe care o practica, întreaga ei faimă, nu puteau nicidecum să se compare cu această bucurie care-i umplea inima numai pentru că era cu el.

– Arăți foarte gînditoare, a remarcat Alex, privind-o fix.

– Mă gîndeam la Jeff, l-a mințit Ginny cu seninătate. Părea cu adevărat necăjit că n-a putut rămîne să te ajute.

– Da, îi plac treburile astea. Mai că-mi vine să cred că-i face plăcere să se murdărească. Probabil că de aceea a ales și arheologia; în felul ăsta poate avea o scuză, ca să se tăvălească prin noroi.

– Întotdeauna mie mi s-a părut că Jeff arată ca un școlar care a crescut prea mare, a zîmbit Ginny.

– Probabil că de aceea nu l-ai vrut, a privit-o Alex cu curiozitate.

## Pasiune descătușată

– Ce vrei să spui?

– Mă rog, câtă vreme tu nu prea ești tipul matern de femeie, evident nu l-ai fi vrut pe unul care arată, precum un școlar. Deși Jeff e foarte departe de imaginea asta.

Ginny își pierduse tot interesul pentru Jeff.

– Ce te face să crezi că nu sînt genul matern? I-a întrebat, mai degrabă, indignată.

Alex a rîs scurt.

– Tu ești mai presus de orice o femeie care-și iubește cariera. Oricine își poate da seama de asta. Dacă te-ar fi interesat pînă acum o casă și o familie, le-ai fi avut.

– Nu am decît douăzeci și șase de ani, am o viață întreagă înaintea mea.

– Dar n-ai vrea să renunți la propria ta carieră. Dacă ai avea copii asta ar însemna să fii plecată, să te tragă în jos și mai rămîne și posibilitatea ca acest fapt să-ți distrugă silueta.

În vocea lui Alex se simțea o notă de sarcasm, iar Ginny nu știa dacă să se enerveze sau să fie încîntată de faptul că luase notă că ea avea o siluetă deosebit de frumoasă.

– Venettia își dorea copii, a accentuat Ginny.

– Dar ea își făcuse o viață de familie, în timp ce tu preferai să străbați coclaurile... A tăcut brusc. Iartă-mă. N-am nici un drept să te critic.

– Nu, n-ai, a fost Ginny de acord. Și în orice

## Sally Wentworth

caz, e perfect posibil ca o femeie să aibă o carieră și o familie în zilele noastre.

- Genul tău de carieră?

- De ce nu? Oricum, probabil o să mai pot face munca de manechin încă cel mult cinci ani; este o treabă de femeie tânără și ei aleg întotdeauna chipuri noi. De aceea încerc să intru acum în lumea televiziunii.

- Și de aceea numele tău este mereu legat de celebrități masculine? a întrebat-o Alex cu cinism.

- Da, asta mă ajută, a admis Ginny cu franchețe. Dar nu trebuie decît să fii văzută cu un bărbat de cîteva ori și articolele de bîrfă sînt gata să afirme că ai o legătură de mare amor cu el.

- Și nu este așa?

Punînd jos cana cu cafea, pe care o ținuse în mîină, Ginny s-a întors și l-a privit pe Alex cu seriozitate.

- Ce-ai pățit, Alex? De ce ești așa de furios?

- Nu sînt, nu-mi pasă, desigur, i-a spus cu mușchii feței încordați. Venettia era sora ta; ar fi trebuit să te gîndești la ea, înainte de a te lansa în legături cu jumătate din bărbaiții faimoși din New York.

- Numele meu n-a fost niciodată legat de al vreunui bărbat înainte de moartea Venettiei, i-a răspuns Ginny cu convingere. Sper că ești conștient de asta.



## Pasiune descătușată

– Dar ce spui despre fotograficul acela, cum îl chema? Blake?

– Vrei să spui Simon Blake. Numele meu a fost legat de al lui în mod normal; a fost sponsorul meu și apoi managerul.

– A fost? Acum nu mai este?

Ginny a privit într-o parte.

– Nu, noi... ne-am decis să mergem pe drumuri separate.

– Poate că nu-i plăcea viața pe care o duceai tu, a afirmat sec Alex.

– Poate că mie nu mi-a plăcut ce viață ducea el, i-a răspuns Ginny, pe un ton acid. Ar fi cazul să cercetezi faptele, înainte de a te apuca să critici oamenii. Sau poate că nu ești în stare să-ți înfrînezi tentația de a mă răni?

Atacul ei l-a determinat să facă o pauză. S-a uitat în altă parte și și-a dus mîna la față, iar apoi chipul i-a devenit ca o mască sculptată în piatră; era un gest pe care ea începea să-l cunoască. Apoi el a dat ușor din umeri.

– Cred că am început să te urăsc, de cînd nu ai venit la înmormîntarea Venettiei. Doi ani înseamnă o perioadă lungă. A devenit un obicei. S-a răsucit cu fața spre ea. Și chiar și acum nu te pot crede cînd îmi spui că ai avut și tu aceleași senzații, atunci cînd a pierit ea.

– De ce nu? Noi întotdeauna am împărțit una

## Sally Wentworth

cu cealaltă toate sentimentele profunde. De aceea, Venettia intuise că fusesem în pat cu cineva în noaptea aceea pe care am petrecut-o cu tine. Chipul lui Alex s-a încordat și ea și-a dat seama că fusese o greșeală să-i reamintească acea unică noapte de dragoste a lor, așa că a continuat în grabă:

– Tu nu ai trecut prin agonie, când ai auzit că Venettia fusese rănită? Cel puțin fizic, n-ai fost bolnav de durere când ea a murit?

– Da, dar asta a fost o reacție naturală. Tu ai încercat să mă convingi că ai avut – cum aş putea s-o numesc? – o experiență extrasenzorială.

Ginny a privit în altă parte. A rămas cu bărbia sprijinită de genunchii strînși și s-a uitat la peretele mansardei, cu gândurile întoarse undeva în trecut.

– Eram la ski, în vacanță, când s-a întîmplat, i-a spus pe un ton jos. Tocmai mă pregăteam să cobor pe pista întortocheată, când am simțit o spaimă bruscă, paralizantă. Niciodată n-am fost atît de speriată. Am vrut să țip, dar n-am putut. Apoi m-a apucat o durere teribilă, care m-a izbit într-o parte și, apoi, drept în cap. Capul lui Alex s-a ridicat brusc, în timp ce o studia cu atenție, dar Ginny nu l-a privit și a continuat. Atunci totul s-a făcut negru și a durat o vreme, înainte de a-mi reveni. Când mi-am revenit, mi s-a spus că

## Pasiune descătușată

leșinasem și mă rostogolisem pe pista de ski. Mi-au spus că de aceea aveam durerea pe care o simțeam, dar eu știam că durerea apăruse înainte – la fel cum știam că ceva îngrozitor se petrecuse cu Venettia. A făcut o pauză, cu gura uscată și și-a umezit buzele, înainte de a continua. Ei – doctorii – n-au putut înțelege de ce aveam asemenea dureri, când nu se vedea nimic la exterior, în afară de câteva zgîrieturi. Eu, însă, l-am pus pe Simon să telefoneze mamei și ea mi-a spus ce se întâmplase.

– Erai în vacanță cu Simon Blake?

Ea i-a aruncat o privire scurtă.

– Da. Din nou gînditoare, Ginny a continuat. Mama a spus că Venettia încă mai trăia, că ar trebui să vin cît mai repede cu putință, dar eu mi-am dat seama că n-avea nici un rost; știam că o să moară. Așa că am încercat să-mi trimit spiritul la ea, să o fac să afle că și eu împărțeam aceeași durere ca și ea, așa cum făcusem întotdeauna. Și ea a știut, a știut că eu eram lîngă ea.

– Spui asta numai pentru a-ți găsi scuze, i-a tăiat-o Alex. N-aveai cum să știi.

– Nu? Ginny s-a răsucit în direcția lui. Atunci cum de a pronunțat tocmai numele meu în clipa în care a murit?

Alex s-a holbat la ea, iar chipul i-a devenit

## Sally Wentworth

dintr-o dată pămîntiu.

– Asta de unde ai putut s-o afli? Eram singur cu ea cînd a murit.

Ginny l-a privit cu tristețe, apoi a strîns cămile goale și farfuriile, fără a mai adăuga nimic. Dacă voia s-o creadă n-avea decît; ea nu mai avea ce să îi spună, ca să-l convingă.

– Să-mi spui cînd vrei să deschid robinetul.

– Ce? Alex a privit-o zăpăcit. Oh, da, perfect. N-o să mai dureze mult.

Ginny a dus tava jos, dar a mai trecut cel puțin o jumătate de oră, pînă cînd Alex a strigat-o. Apa umpluse țevile ca și în ziua trecută și ea s-a dus din nou sus.

– Este bine? Nu curge?

– Dă-i timp să se umple. Vocea lui era din nou cea din totdeauna și, după ce l-a privit cercetător, Ginny a fost ușurată să vadă că îl părăsise acea expresie de tristețe. S-a simțit ușurată în sufletul ei; poate că el n-o să fie niciodată capabil să priceapă pe deplin extraordinara apropiere care existase între ea și geamăna ei, dar cel puțin înțelesese cîte ceva și nu îi mai era ostil.

După ce s-a asigurat că rezervorul nu curgea, Alex s-a dus în jurul casei, pentru a verifica dacă nu erau goluri de aer în radiatoare.

– Dar știu că ai făcut ceva curățenie pe aici, a remarcat el morocănos.

## Pasiune descătușată

– Mulțumesc, i-a răspuns Ginny cu seninătate. Presupun că acum ai vrea să faci un duș. Ți-am pus în baie prosoape curate.

Alex a privit-o diabolic, furios că i se spune ce să facă, dar tot s-a dus să facă duș, iar după douăzeci de minute, a regăsit-o, de data aceasta cu părul încă ud.

– Am mai făcut niște cafea; cafea ca lumea, căci acum avem apă proaspătă. Alex părea gata să o refuze, așa că Ginny s-a grăbit să adauge: Și avem și niște prăjituri pe care le-a adus vecina ta azi.

– Clare? Alex a zîmbit fără nici o veselie. Presupun că a fost uluită cînd te-a văzut.

– Și-a închipuit că vede o fantomă, a fost Ginny de acord și a zîmbit. Îmi imaginez ce mai bîrfă circulă prin vecinătate.

– Ea este fată bună, dar îi place grozav bîrfa. Pun pariu că ți-a pus tot felul de întrebări. Tu ce i-ai spus? a întrebat-o, parcă fără voie.

– Tot ce-a vrut să afle – despre viața mea mondenă la New York, a adăugat Ginny, după o pauză pe care o făcuse voit. Asta este tot ce i-am spus.

Alex a dat din cap. A mușcat dintr-o prăjitură, pe urmă a rîs.

– Poate de-asta era Jeff atît de disperat; niciodată nu putea rezista în fața prăjiturilor lui

## Sally Wentworth

Clare.

– Nici tu nu poți, după cîte vād. Mai bine ai lua restul înapoi cu tine.

– Și tu cu ce rămîi?

– Ei, sînt manechin, dacă n-ai uitat, i-a spus Ginny, rîzînd. Dar poți să ai încredere în mine, deși nu știu ce-o să se întîmple pînă la urmă, dacă voi trăi lîngă o femeie care face prăjituri ca acestea. S-ar putea să pun cîteva kilograme pe mine. Își luase o fețișoară de păpușică, în timp ce vorbea și Alex s-a pus pe rîs, apoi s-a uitat în jur uluit, de parcă n-ar mai fi rîs de foarte multă vreme. A devenit după aceea mai închis în sine și, de cum și-a terminat cafeaua, s-a ridicat.

– Ar fi mai bine să plec.

Fără a încerca să-l facă să mai rămînă, Ginny a găsit o cutie pentru prăjituri, în timp ce Alex își strîngea uneltele pe care le adusese cu el.

– Cît trebuie să îți dau pentru rezervor? I-a întrebat ea. El a scuturat din cap.

– Dacă această casă ar fi fost și acum a mea, oricum aș fi înlocuit rezervorul.

– Oh, dar așa nu se poate, Alex.

– Am spus nu, s-a răstit el violent, răsucindu-se. Să mergem, da? Ginny și-a luat jacheta și au pornit spre Bristol, Alex arătîndu-i direcția spre clădirea din campusul universitar, unde își avea camerele. Nu a invitat-o înăuntru.

## Pasiune descătușată

– Mulțumesc pentru rezervor și pentru că ți-ai pierdut vremea cu mine, i-a spus Ginny cu căldură. Îți sînt foarte recunoscătoare.

– Perfect. Alex a pus mîna pe clanță, apoi a făcut o pauză. Ginny, știu că a fost o excepție, dar am senzația că ar fi mai bine să nu ne mai întîlnim. Ea a strîns mai tare volanul.

– Vrei să spui... că să nu ne mai întîlnim niciodată? I-a întrebat, luptîndu-se să nu i se simtă emoția din voce.

– Așa este. Noi doi avem de trăit propriile noastre vieți și ele sînt atît de diferite, încît simt cu adevărat că noi nu avem nimic în comun. Să plătești facturile telefonice, atunci cînd se întîmplă să fii în Anglia, n-ar însemna decît o pierdere de vreme.

Probabil că el își făcuse toate aceste socoteli în minte. Alex vorbea de parcă aceasta era hotărîrea cea mai apropiată de bun-simț din lume, totuși în vocea lui se simțea o stinghereală pe care nu și-o putea ascunde cu nici un chip.

– Înțeleg. Ginny a tras adînc aer în piept. Ce se întîmplă dacă mă hotărăsc pînă la urmă să-ți vînd ție casa?

– Sînt convins că avocații noștri vor duce afacerea la bun sfîrșit.

– Da, desigur. S-a răsucit pentru a-l privi drept în față, cu bărbia în sus și cu mîinile strîngînd

## Sally Wentworth

volanul. Asta înseamnă... deci înseamnă la revedere?

– Da. Alex șovăia, căutîndu-și cuvintele, apoi i-a spus: Sper că totul o să-ți meargă bine, Ginny. Că tu... o să obții ceea ce îți dorești de la viață.

Ea a dat din cap. El a vrut să se îndepărteze de mașină, dar Ginny a strigat după el:

– Alex!

El s-a întors parcă fără voie.

– Da?

– Să nu-ți uiți prăjitura.

El a plecat, iar Ginny s-a îndepărtat, forțîndu-se să nu se uite înapoi. Privise înapoi de-atîtea ori în trecut și nu găsise acolo decît tristețe. Acum nu avea s-o mai facă, n-o s-o facă în nici un caz. Și-așa inima îi era zdrobită și nu mai era nimic de adăugat. Cînd s-a întors acasă, Ginny și-a făcut o baie, rămînînd în cadă pînă cînd apa s-a răcit. Seara, gîndindu-se la ce se întîmplase, a înțeles că referirea la noaptea pe care o petrecuseră ei împreună îl făcuse pe Alex să se hotărască să n-o mai vadă niciodată. Poate că totuși nu acesta fusese motivul, poate că văzuse casa arătînd din nou curată și semănînd a cămin. Orice. Punîndu-și cămașa de noapte, Ginny s-a întins în pat și a privit la pata curată de pe perete, de deasupra căminului, unde portretul Venetiei stătuse, pînă de curînd. Alex îl luase cînd cărase mobila.



## Pasiune descătușată

Trebuie să decorez din nou încăperea asta, s-a gîndit ea. De fapt, cred că întreaga casă ar trebui redecorată. Asta mi-ar și ocupa timpul. Sau aș putea să mă duc înapoi la New York și să îmi continui cariera. Însă nu știu de ce acest stil de viață și-a pierdut aproape în întregime tot farmecul.

Se părea că la Bath nu erau decoratori, așa cum nu erau nici instalatori. După ce a risipit o altă mică avere într-o cabină de telefon public, Ginny a descoperit mai multe bidonașe cu vopsea. Ea și Venettia se mai ocupaseră de decorarea camerelor înainte, cînd avuseseră un apartament vechi în East Finchley. Părea ciudat acum să se apuce de lucru singură, dar Ginny a deschis radioul pentru a izgoni amintirile și după scurt timp, deja îi plăcea ceea ce făcea.

Cînd a căutat-o Jeff, cîteva zile mai tîrziu, a găsit-o pe Ginny încercînd să zugrăvească tavanul din salon, folosindu-se de o scîndură suspendată, cu un capăt pe un scaun și cu celălalt capăt pe o scăriță.

– Bună. Intră, l-a întîmpinat. După cum vezi, mă ocup cu zugrăvitul, a rîs ea, ștergîndu-și o pată de var de pe frunte.

– Nu m-am așteptat să te găsesc făcînd astfel de treburi, a remarcat Jeff surprins.

– Nu? Dar ce-ai crezut că o să găsești?

## Sally Wentworth

El și-a împins ochelarii în sus pe nas.

– Mă rog, se întâmplă că l-am întrebat pe Alex dacă are de gînd să te sune pentru a afla dacă rezervorul de apă funcționează. Și el a zis... a șovăit.

– Că nu mai are intenția să vină din nou aici, a terminat Ginny fraza în locul lui.

– Da. Așa că m-am gîndit să te sun, ca să aflu că ești bine.

– Presupun că te-ai gîndit că mă tîrăsc pe aici autocompătîmîndu-mă, nu-i așa? Îi eră destul de greu să-i zîmbească. Ți-am mai spus; cu ani în urmă eram topită după Alex. Dacă nu mai vrea să vină în casa asta cîtă vreme mă aflu eu aici, asta e ușor de înțeles.

– El nu s-a exprimat chiar așa .

– Vrei să spui că a afirmat că nu mai vrea să mă vadă niciodată în viață. Mă rog, și asta este de înțeles. Nici eu nu pot fi prea încîntată să am pe cineva în apropiere și acel cineva să semene exact cu omul pe care l-am iubit. Răsucindu-se pe un picior, s-a urcat din nou pe scîndură și s-a apucat cu mai multă înverșunare să zugrăvească. Și poate că este un lucru bun ca Alex să stea departe. Acum că nu mai are casa asta, nimic nu-l mai poate aduce înapoi și se poate apuca să-și refacă viața.

– Știi să pierzi, Ginny, i-a spus Jeff cu

## Pasiune descătușată

sinceritate.

Ea a rîs cu amărăciune și a izbit tare cu peria în tavan, răspîndind o ploaie de pete pe hainele vechi cu care era îmbrăcată.

– Oh, bineînțeles.

– Atunci, ai nevoie de niște ajutor?

Ginny s-a uitat în jos, spre el. În clipa aceea și-ar fi dorit ca Jeff să nu fi venit; nu făcea decît să îi trezească sentimente pe care încerca cu greu să le învingă, iar acum trebuia să se lupte și mai mult pentru a le ascunde de el. Totuși, el făcuse asta cu cele mai bune intenții. De aceea, Ginny și-a înăbușit amărăciunea și i-a aruncat o privire recunoscătoare.

– Desigur. Mai ales un ajutor de la cineva cu brațe lungi ca ale tale este binevenit. Dar ce-o să te faci cu hainele? Or să se facă praf.

– Mi-am adus niște haine vechi în mașină, de fapt le am pentru cînd mă duc pe un șantier arheologic.

– Măreț. În cazul ăsta poți să te apuci tu de tavan, în timp ce eu mă voi ocupa de pereți.

Au lucrat cot la cot, pălăvrăgind puțin, mai mult concentrîndu-se asupra zugrăvitului și au făcut multă treabă, înainte ca ziua să se termine, apoi au ieșit în oraș pentru a lua cina la un restaurant. Jeff a venit iar în după-amiaza următoare și s-a oferit să o ajute la sfîrșitul săptămînii, dar

## Sally Wentworth

Ginny i-a spus cu hotărîre că avea de gînd să se ducă acasă, la mama ei, sîmbăta și duminica. El a venit din nou luni de dimineață și s-au apucat de lucru în hol și pe palier, o treabă dificilă, care necesita tot felul de scări și de scînduri într-un eșafodaj, pe care Ginny n-ar fi reușit să-l alcătuiască de una singură.

Clare Kennedy a nimerit și ea acolo, în timp ce se afla și Jeff la fața locului, dar ei se cunoșteau din timpul vieții Venettiei, așa că le-a făcut plăcere să se revadă. Jeff a luat două prăjituri cu multă frișcă, de la ea, ca să și le ducă acasă. În săptămîna aceea, Ginny a lăsat treburile mai grele în seama lui Jeff și ea a lucrat în baie și în bucătărie, unde nu era prea greu, căci erau prea puțini pereți de zugrăvit. Miercuri seară terminaseră, așa că au fost în măsură să se dea înapoi pentru a contempla cu mîndrie ceea ce ieșise din mîinile lor.

– Dar cu celălalt dormitor ce ai de gînd? a întrebat-o Jeff. Aș putea să-l zugrăvesc și pe el în scurt timp. Dar Ginny a scuturat din cap.

– Încă nu m-am hotărît ce să fac acolo. I-a zîmbit cu afecțiune. Pantalonii vechi ai lui Jeff, deja rupți în mai multe locuri, erau acum pătați cu var, mai mult albi, ca un material imprimat în stil leopard. Părul lui arăta de parcă ar fi îmbătrînit brusc și prematur.

## Pasiune descătușată

– Mîine ai ceva de făcut? I-a întrebat.

– De ce? Ce-ai vrea să fac? Era nerăbdător să afle.

– Mi-ar plăcea să dai încolo toate hainele astea pătate, să te îmbraci în cel mai bun costum de seară și să mă lași să te scot la cină în oraș, drept mulțumire pentru tot ajutorul tău din săptămîna trecută.

– Nu este necesar. Deși mi-ar plăcea.

Ginny le știa pe ale ei, așa că în seara următoare s-a dus la Bristol cu mașina ca să îl ia. Era o seară superbă și încă nu se făcuse întuneric cînd a ajuns la universitate. Ginny a ieșit din mașină, ca să se ducă să bată la ușă, dar Jeff a deschis fereastra apartamentului și i-a strigat că o să fie gata imediat. Ea a dat din cap și i-a făcut cu mîna; o siluetă înaltă, foarte subțire într-o rochie crem care îi îndulcea trăsăturile și îi accentua bronzul californian care persistase, chiar și în acea primăvară englezească. Cînd Jeff a plecat de la fereastră închizînd-o, ochii lui Ginny s-au ațintit asupra unei ferestre din apropiere la care se văzuse o mișcare. A intuit că acolo era Alex. Lui Ginny nu i-a dat prin cap să-i facă semn cu mîna, dar nici nu a intrat înapoi în mașină, pînă cînd nu a apărut Jeff, arătînd splendid, dar ușor stingherit în costumul lui pretențios. Profitînd de ocazie, el i-a pus brațul în jurul taliei și a sărutat-o

## Sally Wentworth

pe obraz,

– Unde mergem? a întrebat-o când s-au urcat în mașină.

– Mă rog, am văzut un mic magazin cu pește și cartofi prăjiți și tot acolo am aflat că fac cea mai delicioasă budincă de mazăre... Apoi a izbucnit în râs la privirea comică de neplăcere așternută pe fața lui Jeff.

Au pornit spre Londra, străbătînd rapid autostrada. Au mîncat într-un restaurant de patru stele și după aceea s-au dus la un club de noapte, pentru a dansa, apoi, la un casino.

– Phi! Întotdeauna trăiești în halul ăsta? a întrebat-o Jeff la ora patru dimineața când se îndreptau spre mașină, ca să se ducă acasă.

– Într-o vreme așa am trăit, a admis Ginny. Dar apoi acest gen de viață a început să-și arate coarnele și eu am înțeles că dacă voi continua așa, va trebui să renunț să fiu manechin, de aceea m-am întors la sobrietate și la culcatul de vreme.

– Lasă-mă pe mine să conduc, s-a oferit Jeff când au ajuns la mașină, dar Ginny a scuturat din cap și s-a așezat pe locul șoferului. A făcut asta automat, dar apoi și-a dat seama că dacă ar fi fost cu Alex, pe el l-ar fi lăsat să conducă, nu pentru că era un șofer mai bun decît Jeff, ci fiindcă el nu ar fi întrebat-o, pur și simplu s-ar fi

## Pasiune descătușată

dus pe locul șoferului. Pe Jeff îl putea domina, dar Alex nu putea fi dominat decît în cazul în care voia el să se întîmple așa. În toate serile în care ea și Jeff munciseră împreună în casă, numele lui Alex aproape că nu fusese pronunțat – despre o discuție în legătură cu el nici n-ar fi putut fi vorba – dar gîndul la el o copleșea acum, cînd conducea înapoi spre Bristol prin noaptea întunecată. Jeff adormise pe jumătate în scaunul de lîngă ea, cu capul pe spătar, sforăind un pic. Totuși, ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile, el i-a spus:

– Poate că Alex ți-a dat toate drepturile asupra casei, dar nu și-a pierdut interesul pentru ea. Mă întreabă mereu ce facem noi acolo, ce schimbări faci tu. Genul ăsta de întrebări.

– Adevărat? Ginny se străduia să se prefacă nepăsătoare.

– Da. Nu i-am spus decît că zugrăvești, desigur. Jeff, relaxat de mîncarea și de vinul din seara aceea, a rîs scurt. Mă bate gîndul că Alex își închipuie că noi vom putea fi din nou prieteni. Mereu pare să mă aștepte cînd mă întorc acasă tîrziu.

– În noaptea asta o să te aștepte îndelung, deci, i-a spus sec Ginny, făcîndu-l pe Jeff să rîdă.

– O să se întrebe ce s-a întîmplat. Jeff a privit-o și apoi a oftat. Presupun că n-o să se întîmple nimic, nu-i așa? Apoi și-a răspuns singur

## Sally Wentworth

la întrebare. Nu, desigur, nu. Noi știm asta încă de la bun început.

– Îmi pare rău, Jeff. Și-a luat mâna de pe volan pentru o clipă, ca să o mângâie pe a lui.

– O să-mi permiți să te scot mâine în oraș – sau mai curînd chiar, astăzi?

– Mă tem că deja am stabilit o întâlnire. El a privit-o întrebător, dar ea nu l-a lămurit. În orice caz ești binevenit oricînd, știi asta. De ce nu vii într-o seară, săptămîna viitoare, ca să prepar o cină pentru tine?

Au tăcut o vreme, vorbind foarte puțin pînă cînd au ajuns înapoi la Bristol. Cînd Jeff i-a spus noapte bună și a plecat, Ginny s-a uitat în sus la ferestrele lui Alex. Erau întunecate, după cum trebuia să fie, dar a constatat că draperiile erau date deoparte. Dacă el era treaz ar fi putut vedea lumina farurilor cînd a plecat. Asta dacă ar fi fost treaz. Dacă i-ar fi păsat. Dar el îl întrebasese pe Jeff ce făceau ei doi. Totuși, cu norocul pe care-l avea ea, probabil că Alex nu se interesa decît de casă.

Ginny s-a îmbrăcat cu grijă pentru petrecerea de la Clare Kennedy, din seara următoare. Pentru a fi îmbrăcată după moda „New York”, nu trebuia să se străduiască prea mult, dar nici nu se putea duce îmbrăcată oricum, pentru a nu-și jigni gazdele. Pînă la urmă, Ginny a ales o pereche de pantaloni din mătase de un roșu-închis, cu o



## Pasiune descătușată

vestuță asortată și a folosit o eșarfă de aceeași culoare, pentru a-și lega la spate părul ei lung și foarte des. Își făcuse unghiile de la picioare cu o umbră de roșu și acum arăta foarte bine când și-a pus o pereche de sandale din curelușe, pe picioarele goale. Se odihnise aproape toată ziua și arăta foarte bine la față, și orice semn de oboseală era totuși extrem de bine acoperit de machiaj. Ginny a mai adăugat parfumul – favoritul ei Joy – și s-a uitat la ceas.

Opt patruzeci. Clare o anunțase să vină în jur de ora opt, dar Ginny nu avea intenția să fie printre primii sosiți; în profesiunea ei era o regulă de aur cum trebuia să-ți faci o intrare. Fiind gata pregătită și aflându-se în dormitor, cu fereastra întredeschisă, auzise ușa din față de la Clare fiind deschisă și închisă de mai multe ori, fapt care a făcut-o să se întrebe cât de mică avea să fie petrecerea din acea seară. Luîndu-și poșeta, Ginny a coborât să ia sticla de vin pe care o cumpăraseră ca s-o ducă în dar, s-a asigurat că încuiase bine casa, apoi a parcurs mica distanță pînă la Clare.

Un bărbat a venit să-i deschidă.

– Bună. Tu trebuie să fii Ginny Barclay. Era un tip pe la patruzeci și ceva de ani, cu un început de chelie, dar ochii lui au privit-o cu apreciere.

– Și tu trebuie să fii Richard Kennedy.

## Sally Wentworth

– Corect. Era evident încântat că ea își amintea de numele lui. Intră, te rog. Sîntem încînțați că ai venit.

– În orice caz, n-aș fi vrut să lipsesc, l-a asigurat Ginny și i-a întins sticla. Asta este contribuția mea.

– Oh, n-ar fi trebuit să faci efortul ăsta. În orice caz, mulțumesc. A pus sticla pe măsuta din hol. Lasă-mă să te conduc pînă la Clare, apoi o să-ți ofer ceva de băut.

Deschizînd ușa spre salon, a fost întîmpinată de oameni nu prea zgomotoși, așa cum sînt toți la începutul unei petreceri, cînd nu se simt încă în largul lor și n-au reușit să bea suficient încît să le vină să rîdă din orice și să vorbească tare. În orice caz, acum nu reușeau să acopere muzica cu vocile lor. Erau mai bine de douăzeci de oameni acolo, a bănuț Ginny cînd a intrat și ea înăuntru.

– Clare, i-a spus Richard, în tăcerea care se așternuse cînd toți se întorseseră pentru a o privi pe ea. Asta este Ginny. Ce-ai vrea să bei, a întreat-o, cînd s-a apropiat și soția lui.

– Vin alb, te rog.

– Bună, Ginny. Vino să cunoști lumea. Aceștia sînt vecinii noștri de pe partea cealaltă a străzii. Clare a sărutat-o formal pe obraz, apoi a condus-o de jur împrejurul încăperii, prezentînd-o.

## Pasiune descătușată

Ginny zîmbea și saluta, dar aproape că nu reușea să rețină nici un nume. Ochii îi străluciseră pentru o clipă, căci era pe deplin conștientă că în colțul îndepărtat al camerei, lîngă fereastră, se afla un om care stătea singur, un bărbat înalt cu un pahar în mînă. El a fost ultima persoană la care a condus-o Clare, dar apoi a rîs încîntată de sine.

– Poftim, aici este cineva pe care nu trebuie să ți-l prezint, nu-i așa? Ne-am hotărît să-ți facem o surpriză, Ginny. Ne-am gîndit că o să-ți facă mai multă plăcere, dacă o să găsești aici pe cineva cunoscut, așa că l-am invitat. Oh, scuză-mă, s-a auzit din nou soneria.

Clare a plecat, lăsîndu-i dintr-o dată singuri în camera aceea aglomerată, iar Ginny și-a umezit buzele cu limba, căci i se uscaseră teribil de tare și deloc motivat.

– Bună, Alex.



## Patru

Avusese destul timp să treacă peste șocul inițial, dar în vocea lui Alex se mai simțea o urmă de tensiune când i-a întors salutul.

– Bună, Ginny.

Pe moment, ea n-a găsit ce să-i răspundă, dar, din fericire, Richard Kennedy a apărut cu paharul ei cu vin și a rămas la pălăvrăgeală vreo cîteva minute, pînă cînd Clare l-a chemat să ofere altcuiva ceva de băut și el i-a lăsat singuri.

– Nu m-am așteptat să te găsesc aici, i-a spus

## Pasiune descătușată

scurt Alex. Jeff mi-a zis că ai o întâlnire în seara asta.

Deci, se interesase de ea.

– E adevărat, i-a replicat Ginny stingherită.

A sorbit din vin și, deși era doar pe jumătate întoarsă spre cameră, și-a dat seama că era privită de mai multe perechi de ochi. Nu era un lucru tocmai neobișnuit pentru ea, dar Ginny înțelegea că acum era privită din alte motive, majoritatea celor de-acolo erau vecini care îi cunoscuseră pe Alex și Venettia, așa că ea le trezise curiozitatea.

– Clare face des treburi dintr-astea? I-a întrebat Ginny pe Alex.

– Petreceri cu băuturi ca asta de-acum? Cam de câteva ori pe an.

– Nu, mă refeream la dorința de a stîrni curiozitatea oamenilor.

– Oh, la asta. Alex a rîs. Cred că nu și-a închipuit că nouă n-o să ne facă plăcere. A tăcut, șovăind dacă să-i spună și altceva, apoi a izbucnit.

– Jeff mi-a spus că încerci să redecorezi casa de una singură.

– Da, n-am reușit să dau de un decorator care să-mi spună cu precizie o dată la care s-ar putea apuca de treabă.

– Dar acum ai terminat lucrul?

## Sally Wentworth

– Cu mult ajutor din partea lui Jeff, da.

– Ar fi trebuit să mă chemi pe mine, ți-aș fi putut recomanda un decorator foarte bun, pe care noi l-am folosit întotdeauna.

Ginny a sorbit din vin, fără a îndrăzni să tragă concluzia care se impunea. Mai sosiseră și alți oaspeți și încăperea devenise prea aglomerată, era cald și prea mult fum. Ușile dinspre sala de mese erau închise, fapt deloc convenabil. Clare se îndrepta spre ei, aducînd cu ea un cuplu pe care dorea să îl prezinte. Ginny îi zîmbi lui Clare, dar Alex i-a atras atenția.

– Aș vrea să văd ce-ai realizat în casa aia. Asta dacă n-ai nimic împotrivă, desigur.

Ea l-a privit uluită, dar a trebuit mai întîi să se întoarcă și să dea mîna cu noii-sosiți și să o asculte pe Clare explicîndu-le cine era și ce legătură exista între ea și Alex.

– Un manechin, au exclamat ei. Și în același timp, sora geamănă a soției tale, cît de uluitor!

Pînă cînd oaspeții au plecat de lîngă ei, Ginny și-a păstrat zîmbetul, fără nici o poftă, în vreme ce Alex arăta de-a dreptul morocănos.

– Am obosit cu toată chestia asta, i-a spus enervat. Ar fi trebuit să nu vin.

– Atunci de ce-ai venit?

Întrebarea l-a luat pe nepregătite și ea a intuit că îl pusese pentru o clipă în mare încurcătură.

## Pasiune descătușată

– Clare și Richard îmi sînt prieteni, i-a răspuns după o scurtă pauză. Ei au fost foarte drăguți cu mine după... cînd am avut nevoie de ei.

– Țsta nu-i un motiv să vii și cînd n-ai nici un chef de ei.

– Poate că totuși a venit vremea să ies din nou printre oameni, mereu mi se spune că așa trebuie.

– De vreme ce tu personal nu simți astfel, ce sens are? E o greșeală să procedezi împotriva propriei tale voințe.

Alex s-a întors pentru a o privi cercetător.

– Vorbești de parcă ai fi trecut și tu printr-o situație asemănătoare.

– Da? Ea o privea pe Clare deschizînd ușile de la sala de mese și anunțînd lumea că masa era gata.

– Haide, mi-e foame. Ginny s-a întors spre Alex. Vrei să-mi mai aduci un pahar cu ceva de băut? Cu vin alb.

Cînd Alex a revenit cu băutura, Ginny își luase o farfurie cu mîncare și stătea lîngă două femei de vîrsta ei, pălăvrăgind cu însuflețire. A luat paharul de la el și i-a murmurat o vorbă de mulțumire, apoi s-a întors rapid la conversația întreruptă. Nici una din cele două tinere n-o cunoscuse pe Venettia, așa că i se părea mai ușor să discute cu ele. Erau femei nemăritate, interesate exclusiv de

## Sally Wentworth

cariera lor și stăteau împreună într-o casă din vecinătate. Încercaseră să practice mai multe meserii și acum erau partenere într-o corporație de afaceri în domeniul spectacolelor, în special pentru marile evenimente sportive. Ambele femei erau hotărâte și ambițioase, încântate să regăsească în Ginny o femeie de afaceri de tip american, dar foarte asemănătoare lor. O ascultau curioase, vorbind despre acest domeniu al afacerilor în care Ginny se pricepea binișor și discuția lor s-a prelungit, pînă cînd s-a dat drumul la muzică și toată lumea a început să danseze.

Richard Kennedy s-a îndreptat spre ele.

– Haideti, fetelor, le-a spus pe un ton glumeț care conținea totuși și o notă dezaprobatoare. Nu putem accepta să auzim că niște femei de carieră discută la petrecere numai despre magazine și afaceri. Care vrea să danseze prima cu mine?

Întrucît multă lume aflată acolo în seara aceea discutase probabil afaceri și nimeni nu fusese luat la rost, Richard a fost întîmpinat cu răceală de toate trei și nici una nu s-a declarat gata să danseze cu el. De aceea, el s-a îndreptat spre Ginny, a luat-o de mîină și a ridicat-o în picioare.

– Tu ce anume lucrezi, Richard? I-a întrebat, cînd au început să danseze.

– Acum sînt consultant financiar, i-a răspuns el pe un ton plin de mîndrie, de parcă ar fi fost o



## Pasiune descătușată

statuie pe un pedestal. Sînt consilier la mai multe firme locale mari și mă ocup și de cîțiva bogătași care locuiesc la Bath și prin împrejurimi. A privit-o cercetător. Poate că și pe tine te pot ajuta să investești niște bani în Anglia.

Ginny i-a aruncat un zîmbet înnebunitor.

– Îmi pare rău, adineauri ai afirmat că nu-ți plac oamenii care discută afaceri. Și ai dreptate – ar fi plictisitor, nu-i așa?

El a clipit, fără a fi convins dacă își bătea joc de el sau nu, dar Ginny a schimbat rapid subiectul și l-a întrebat despre pasiunile lui și în curînd discuția devenise entuziastă. Discul s-a terminat în sfîrșit și Ginny i-a mulțumit și s-a dat deoparte cînd a început o altă melodie; Richard era destul de drăguț, dar cam șovin pentru gustul ei. S-a dus să-și caute paharul, dar în fața raftului pe care-și lăsase ea băutura l-a găsit pe Alex discutînd cu un alt bărbat.

– Scuză-mă, îmi pot lua paharul?

Bărbatul necunoscut s-a dat deoparte, dar Alex nu s-a mișcat din loc. Ginny l-a privit și i-a surprins pe chip o expresie stranie, de teamă. Apoi însă, el i-a spus destul de aspru că o invită la dans și, fără o vorbă de scuză față de bărbatul cu care discutase și-a pus mîna pe brațul ei și a condus-o spre partea centrală a încăperii.

O ținea foarte departe de el, așa că Ginny n-a

## Sally Wentworth

găsit un prilej să-i vorbească. Dansase cu el doar o singură dată pînă acum, cînd venise împreună cu Jeff să le privească pe ea și Venettia care făcuseră un număr de cabaret la o cină de afaceri și ei dansaseră după aceea cu ele. Atunci nu erau dușmani; o tratase ca pe sora prietenei lui, fusese amuzant și prietenos. Și în timpul acelui dans, Ginny își dăduse seama cît de mult îl iubea. Atunci ea se hotărîse că Alex va rămîne cea mai mare dragoste a vieții sale. Îl privise după aceea plecînd cu sora ei.

Dar acum? Ginny nu pûtea înțelege de ce-i ceruse să danseze cu el, dar nu avea intenția să strice momentul cu o vorbă în vînt. Speriată ca nu cumva uimirea din privirea ei să-i altereze dispoziția, a rămas cu mîna într-a lui, privind fix un punct de pe umărul lui. Se părea că nici în felul ăsta nu procedase bine, căci, după cîteva minute, Alex i-a spus pe un ton grosolan:

– N-ai chef să dansezi?

Ginny și-a ridicat ochii pentru a-i întîlni pe-ai lui, încercînd să-și domine bătăile repezi ale inimii.

– De ce mă întrebi?

– Întotdeauna răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare. Apoi a adăugat: – Cu Richard ai pălăvrăgit fără oprire, dar cu mine n-ai scos o vorbă.

– Mă tem să nu spun prostii, a recunoscut cu

## Pasiune descătușată

onestitate Ginny. Iar cu Richard, de fapt, n-am trāncānit, eu nu făceam decît s─l ascult ce-mi spunea.

Ochii lui Alex au sclipit de amuzament.

– L-ai ascultat, spunîndu-ți cum s─ți pun─ la punct investițiile, nu-i așā?

– S-a oferit, dar am înțeles c─ voia s-o fac─ numai contra cost. Mi-a spus ce sporturi ar fi cazul s─ fac, ce cărți s─ citesc și ce mașină mi-ar trebui, ca s─ m─ simt cu adev─rat liber─.

Alex a izbucnit în rīs și Ginny a simțit cum se relaxa.

– Nici lui Venettia nu-i era prea simpatic. Cu Clare se împ─ca bine.

– Clare e dr─guț─, a fost gata s─ accepte cu mult─ c─ldur─ Ginny, ad─ugînd gînditoare:

– Poate c─ Richard e gelos din cauza popularității ei.

– Poate. Alex a dat din umeri, f─r─ nici un interes pentru acel subiect.

– Jeff mi-a spus c─ acum te ocupi de folosirea laserului în medicin─. Și c─ ești profesor. C─ ai o catedr─ – așā se spune? – de fizic─ la universitate.

– Jeff vorbește prea mult. Pariez însă c─ nu ți-a spus c─ lui i s-a oferit o catedr─ de prestigiu la Oxford.

– Nu, nu mi-a spus. O s-o accepte?

## Sally Wentworth

– Ar fi nebun să nu primească, i-a răspuns candid Alex. Însă are ideea asta nebunească în minte că eu n-o să mă pot descurca fără el.

– Și de-asta ai venit aici la petrecere, i-a spus Ginny ironică.

– Ai o limbă ascuțită, a observat Alex, privind în jos spre ea. Dar așa ai fost întotdeauna. Da, este unul dintre motive, a continuat, privind în altă parte. Jeff trebuie să priceapă că nu am nevoie de dădacă.

– Și care sînt celelalte motive pentru care ai venit?

– Nu știu. Să mă îndepărtez un pic de mediul universitar. Să întîlnesc oameni străini.

– Și să-ți dai seama dacă te poți întoarce aici... singur? s-a hazardat Ginny.

– Și pentru asta, cred. Nu-i ușor să fii singur la o petrecere ca asta.

– E și mai rău să fii singură cînd ești femeie, i-a răspuns Ginny cu un ton neașteptat de acid.

Alex a privit-o atent, rapid, dar apoi a lăsat baltă subiectul. Era o tăcere stînjitoare.

– Vorbește-mi despre munca ta, l-a invitat Ginny pentru a întrerupe tăcerea.

– Te-ar plictisi, i-a spus el scurt.

– Pe tine te plictisește?

– Nu, sigur că nu, i-a răspuns uimit.

– Atunci de ce nu m-ar interesa și pe mine?

## Pasiune descătușată

Un expert vorbind despre specialitatea lui e întotdeauna interesant.

Gura lui Alex a făcut o grimasă.

– Înțeleg acum în ce fel l-ai făcut pe Richard să-ți povestească orice. A scuturat din cap. Nu e un subiect facil. Poate că o să-ți povestesc cu alt prilej.

A strâns-o pentru a o apropia de el încît acum dansau normal, nu ca și cînd unul din ei ar fi suferit de ciumă, s-a gîndit Ginny, brusc amuzată. Se simțea plină de avînt, tulburată pentru că lucrurile se mai schimbaseră oarecum. Alex se pronunțase de parcă ei doi aveau să se mai vadă și în viitor. Ginny a luat notă de acest lucru, dar îi era teamă să treacă mai departe. Totuși, nimic nu mai conta; deocamdată îi era suficient să se afle în brațele lui în încăperea asta zgomotoasă și aglomerată, plină de oameni străini. Îi era de ajuns să-i simtă mîna pe spate, puternică și vie, iar cealaltă mîna ținîndu-i-o pe-a ei. Nu trebuia decît să-și ridice ochii ca să-l privească drept în față, să-i vadă linia frumoasă a obrazilor, buza de jos plinuță și ochii cenușii cu gene lungi. Trăsăturile pe care și le amintea și la care visase atît de multă vreme și pe care nu se mai așteptase să le vadă vreodată din nou.

Muzica s-a terminat și ea a crezut că or să se retragă, dar a urmat o piesă lentă și au continuat

## Sally Wentworth

să danseze. Ginny trebuia să fie extrem de atentă să nu lase să i se întrezărească adevăratele sentimente, dar îi era greu să-și stăpînească tremurul mîinii sau al trupului cînd cineva se lovea din greșeală de ei și trupurile li se atingeau o clipă. Numai cînd, după zece minute, muzica și-a schimbat ritmul lent într-unul mai rapid s-au îndepărtat unul de celălalt. Amuzată, Ginny și-a luat din nou paharul și cele două femei de afaceri au înhățat-o imediat, invitînd-o să ia masa cu ele în ziua următoare. Neavînd nimic mai bun de făcut, Ginny a acceptat.

În ora care a urmat, Ginny a mai băut un pahar și s-a plimbat prin încăpere, vorbind cu o grămadă de lume. Se simțea relaxată, fericită, dar pe măsură ce se scurgea timpul, nerăbdarea, așteptarea, au început s-o invadeze. Spre miezul nopții, cîteva perechi au fost nevoite să plece acasă, căci aveau probleme cu copiii. Ginny l-a privit pe Alex și a fost ca și cînd i-ar fi făcut semnul acela discret pe care și-l fac perechile căsătorite. El a dat ușor din cap și după cîteva minute s-a desprins de grupul cu care discuta și s-a dus la ea.

– Ești pregătită să-mi arăți spălătura pe care-ai făcut-o în casa aia?

– Jeff ți-a spus că e chiar atît de rău? i-a întors-o Ginny veselă, dar cu inima bătîndu-i

## Pasiune descătușată

nebunește.

– El e de departe mai bun ca arheolog decât ca zugrav și decorator. Să le spunem gazdelor noapte bună.

Așa au făcut, nebăgînd în seamă privirile schimbate de ceilalți, cînd ei doi au plecat împreună.

– Îți dai seama ce de bîrfe vor fi acum, nu? i-a spus Ginny, cînd ușa s-a închis în spatele lor.

Alex a dat din umeri.

– Dacă n-au nimic mai bun decât bîrfa, nu-i nimic de făcut. A scos o legătură cu chei din buzunarul lui și a descuiat ușa, de parcă și acum casa ar mai fi fost a lui. Ginny nu i-a spus nimic despre faptul că ar fi trebuit să-i înapoieze cheile, neștiind nici ea singură dacă ar fi preferat sau nu să i le lase. Intrînd întîi în salon, Alex s-a uitat în jur. Nu numai că încăperea fusese zugrăvită, dar Ginny schimbase și locul mobilelor, adăugînd unele piese pe care le cumpărase pentru a le înlocui pe cele pe care le luase Alex și pusese pe pereți cîteva picturi găsite la o galerie locală de artă.

– Arată complet diferit, a remarcat el, pe un ton aproape lipsit de expresie, astfel că ea nu și-a dat seama ce impresie avea el despre acest lucru.

Alex s-a plimbat și prin restul casei, dar Ginny

## Sally Wentworth

nu l-a însoțit, ci s-a dus în bucătărie să facă niște cafea pe care a adus-o apoi sus în salon. Alex a apărut și el în scurt timp.

– N-ai transformat și dormitorul de rezervă, i-a spus întunecat.

– Nu.

– Ai avut vreun motiv special? A luat cana cu cafea din mîna ei și s-a așezat în fotoliu.

– Nu am de gînd să-l folosesc, i-a spus repede Ginny. Apoi a adăugat cu șovăială: – Nu, nu-i ăsta adevărul. Prima oară cînd am intrat în camera aceea, cînd mi-ai arătat tu casa, acolo am simțit cel mai tare prezența Venettiei. N-am mai intrat de-atunci acolo. Ochii lui Alex s-au rotunjit.

– Eu n-am simțit nimic acolo. Niciodată n-am simțit nimic în camera aia.

– Poate că acum nu mai este, dar presupun că o să las camera cum este, pentru orice eventualitate.

El a privit-o ciudat.

– Nu mi-am închipuit că te-ar fi putut opri ceva de genul ăsta. Cînd Jeff mi-a povestit că te-ai apucat de redecorarea locului, m-am gîndit că încercai să îndepărtezi amintirea Venettiei din casă. Și poate și urmele lăsate de mine, a adăugat cu înțeleș.

– Eu n-am nici un motiv să vreau s-o uit pe Venettia, i-a replicat hotărîtă Ginny. Și nici tu.



## Pasiune descătușată

Alex a privit-o îndelung, cercetător și și-a pus cana alături. Înclinându-se în față și-a unit degetele privind-le.

– N-am fost prea simpatic cu tine de când te-ai întors în Anglia, i-a spus, ca un fel de scuză implicită. M-am gândit la treaba asta în ultimele săptămîni și am ajuns la concluzia că m-am purtat așa, pentru că m-am simțit întotdeauna vinovat față de tine.

– Vinovat? a îngăimat Ginny.

– Da. Știam că și tu și Venettia mă iubeați; tu mi-ai spus asta în acea ultimă zi dinaintea plecării. Am fost însă teribil de încurcat când am descoperit ceea ce se întîmplase. Venettia mi-a spus o dată că eu vă iubeam pe amîndouă, fără să-mi dau măcar seama și cred că avea dreptate. Ar fi trebuit să rup relațiile cu voi amîndouă, dar desigur, n-am făcut așa. Am rămas cu Venettia... pentru că nu i-am putut rezista, pe cînstite. Și pentru că tu ai plecat, cu gîndul să nu mai iei legătura cu noi niciodată, era ușor să continuăm să trăim de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic, să ne căsătorim și să ne ducem viața, ca și cînd tu n-ai fi existat. Și-a ridicat ochii pentru a-i vedea reacția. Am încercat să mi te scot total din minte – și aproape că am reușit.

A continuat s-o privească, dar Ginny a dat din cap în tăcere, nedorind să-l întrerupă.

## Sally Wentworth

– Erau însă momente, a continuat Alex, strângându-și cu putere mâinile, în care nu puteam face abstracție de tine. Când Venettia stătea în picioare și soarele bătea din spatele ei, eu îmi aduceam aminte cum stătuseși tu, complet goală și extrem de frumoasă, în dimineața care a urmat acelei nopți petrecute împreună de noi doi. Mai erau și alte lucruri mărunte, care mă făceau adesea să mă gîndesc la tine. Vezi, de aceea m-am simțit atît de vinovat. Tu mi te dăruiseși cu atîta ultare de sine, cu atîta generozitate, în noaptea aceea. A fost cea mai minunată noapte din întreaga mea viață. Ginny a scos fără voie o exclamație, avînd în ochi o expresie teribil de vulnerabilă, iar Alex i-a răspuns la întrebarea nerostită. Da, e adevărat, dar am înțeles că eu te-am gonit. Au fost clipe în care am simțit că era vina mea dacă tu aveai de-a face cu atît de mulți bărbați. Că o făceai din furie – și poate din răzbunare.

Ginny i-a aruncat o privire lungă, cu inima bătînd de încîntare aflînd că el se gîndise la ea în acei ani în care nu se văzuseră, că încă nu uitase, la fel cum nici ea nu uitase, că rămăsese cu niște amintiri atît de frumoase. O tulbura însă faptul că avusese și, probabil, încă mai avea, sentimente de vinovăție față de ea. Nu dorea așa ceva. Dacă puteau să-și construiască un viitor împreună, prefera să se bazeze în exclusivitate pe iubire. I-a

## Pasiune descătușată

răspuns fără grabă, căutînd în minte cea mai potrivită frază:

– Sînt încîntată că-ți amintești noaptea aceea; și pentru mine a fost cu totul aparte. Dar de ce-ar trebui să te simți vinovat? Nu ne-ai fi putut lua pe amîndouă de neveste. Oricum a fost, ai făcut-o fericită pe Venettia.

– Sper, a trăit atît de puțin, sărmana mea dragă. Uneori mă simțeam vinovat pentru că mă gîndeam la tine, deși eram împreună cu ea. A rîs răgușit. O demență, nu-i așa? Pur și simplu, oricît încercam să mi te scot din minte, nu reușeam. Și-a pus mîinile pe față. Cînd a fost ucisă, o vreme am simțit că sînt făcut din bucăți. Și într-un fel, am fost mulțumit că n-ai venit la înmormîntare. Asta m-a făcut să-mi dispară o parte din sentimentul vinovăției, considerînd că tu erai doar o mică pisică geloasă și că făcusem bine că nu mai ținusem legătura cu tine. Trebuia să am și eu pe cine urî și a fost ușor să te urăsc pe tine, care nu ne-ai scris și nici nu ne-ai telefonat niciodată.

– Cînd am fost, în sfîrșit, în stare să scriu, se pare că era prea tîrziu; atunci orice aș mai fi putut spune, tot nepotrivit ar fi fost.

– Ai dreptate, a recunoscut Alex. A suspinat din rărunchi. Cînd te-am văzut la înmormîntarea tatălui tău, m-am înfuriat teribil de tare. Credeam că am învățat să mă controlez și cred că în

## Sally Wentworth

ultimele optsprezece luni sau așa ceva, am fost mai mult sau mai puțin năuc, de parcă n-aș mai fi fost pe lumea asta. Comportarea mea din ziua în care ai venit m-a uluit și pe mine. Aș fi vrut să te lovesc pentru că m-am gândit că pentru tine cariera era mai importantă decât Venettia și pentru că îi semănai atât de tare încît pierderea ei mi-a devenit, văzîndu-te, încă și mai dureroasă. A tăcut o clipă. Pe deasupra, venirea ta însemna că trebuia din nou să-mi pun probleme în legătură cu sentimentele mele față de tine. Și nu-mi doream acest lucru. De aceea ți-am spus că nu mai vreau să ne întîlnim niciodată. Voiam să rămîn în starea de momîie fără viață. Mi se părea că e mai sigur dacă nu trebuia să am nici un fel de sentimente. Cînd n-ai sentimente, nu poți fi lovit în nici un fel.

– Dar acum? s-a repezit Ginny.

El a dat din umeri.

– În ultimele săptămîni am încercat să mi te scot din minte și să mă întorc la starea de dinainte, dar mi-a fost imposibil, bineînțeles. De îndată ce am ieșit din apatie, am înțeles că nu mai era nici o cale de întoarcere. Și Jeff nu mi-a făcut nici un serviciu întorcîndu-se în fiecare seară și dîndu-mi raportul asupra a ceea ce făceai tu în casa aia. A privit-o. În seara în care l-ai scos în oraș, am crezut că o să-și petreacă noaptea cu

## Pasiune descătușată

tine. Mi-e rușine să recunosc, dar mi-a displicut teribil ideea.

Inima lui Ginny a tresărit și a trebuit să-și plece capul pentru a-și ascunde bucuria din ochi.

– De ce nu?

– Pentru că și în continuare simțeam un interes, ca și cînd mi-ai aparține. Stupid pe cît pare, în acea noapte unică, pe care am petrecut-o împreună, eu am devenit... posesiv. Chiar văzîndu-ți numele legat de numele altor bărbați, nu mi-am putut înfrîna senzația asta.

– Și-acum ai încetat să te mai simți vinovat? I-a întrebat Ginny senină. N-ai nici un motiv să te simți astfel.

– Dar tu? Tu nu numai că ai plecat departe de mine, dar ai pierdut-o și pe Venettia. Pur și simplu, te-ai eclipsat cu desăvîrșire. Ai rămas singură.

Se părea că el avea și acum nevoie de asigurări, așa că ea i-a spus:

– Asta a fost ideea în general. Așa hotărîsem cu Venettia.

– Înainte de a da cu banul pentru a decide cine o să rămînă și cine o să plece?

Ea l-a privit uluită.

– Venettia ți-a povestit despre asta?

Alex a scuturat din cap și a zîmbit cu tristețe.

– Nu, întotdeauna a păstrat acest secret.

## Sally Wentworth

– Atunci cum?

– Eu vă priveam de la fereastra camerei de la hotel. Știam că voi întotdeauna puneți lucrurile la punct prin datul cu banul, așa că n-a fost greu să ghicesc ce hotărâre ați luat în ziua aceea.

– Ne-am gândit că o să fii foarte furios, dacă vei descoperi treaba asta.

– La început am fost, dar slavă Domnului, am avut destulă înțelegere, și-am priceput ușor că viața mea ar fi devenit complet goală fără... una din voi. Și-a pironit ochii asupra ei.

– Vrei să spui fără Venettia, l-a corectat Ginny promptă. Și dacă este vorba de vinovăție, am și eu partea mea în toată această treabă. Ar fi trebuit să mă dau înapoi când am descoperit că tu și Venettia veți fi împreună. Și nu ar fi trebuit nicio-dată să mă dau drept ea în noaptea aceea. Și-a scuturat necăjită capul și s-a ridicat. Deci, ce hotărâre iei în legătură cu trecutul? l-a întrebat iritată. Trecutul nu-l poți schimba, așa că trebuie să-l uiți.

– Așa faci tu – trăiești de azi pe mâine?

Ginny a râs încetșor.

– Dar cum altcumva să fac?

– Asta mă cam... deziluzionează.

– Așa? Mergînd la fereastră, Ginny a tras draperiile, făcînd să se audă mai puțin zgomot de la petrecerea care era în toi la Clare. Apoi s-a întors spre el.

## Pasiune descătușată

– Tu nu ești răspunzător pentru ceea ce mi s-a întâmplat mie, Alex. Dacă nu ar fi fost așa, eu tot m-aș fi dus în America pentru a deveni manechin. Venettia și cu mine ne-am făcut propriile vieți. Viața mea n-ar fi fost deloc diferită de cum este acum.

– Nu? Era evident la ce se referea el; se gîndea la bărbații de al căror nume fusese legat numele ei în ultimii doi ani.

– Nu, i-a răspuns cu convingere Ginny. Ceea ce s-a întâmplat între noi a fost în urmă cu multă vreme, Alex. Acum eu pot să trec peste... peste sentimentele mele pentru tine cu destulă ușurință. A trebuit să fac asta, pentru că n-avea nici un rost să insist. Și mie mi-au plăcut munca mea și viața mea cea nouă. Deși îmi era îngrozitor de dor de Venettia.

– Și după aceea ea a murit; atunci te-ai apucat tu să ieși cu diferiți bărbați? a întrebat-o Alex cu o voce tristă.

– Să ne înțelegem, Alex; eu nu am ieșit cu bărbați, nu în sensul pe care vrei tu să-l dai cu vîntului. Eu am fost *văzută* cu ei, ceea ce înseamnă cu totul altceva. Și nu, moartea Venettiei nu a fost cauza acestui lucru. Șovăia, dar apoi a oftat ușor, înțelegînd că n-avea cum să întoarcă timpul înapoi. Am început să mă întîlnesc cu alți bărbați, după ce a murit Venettia, pentru că s-a

## Sally Wentworth

Întîmplat că atunci eram liberă să fac astfel. Pentru că atunci s-a terminat divorțul meu.

Alex și-a dat capul pe spate și s-a holbat la ea împietrit.

– Divorțul tău! Vrei să spui că ai fost *căsătorită*?

– Te cred că este imposibil să divorțezi, dacă n-ai fost înainte măritată, l-a aprobat Ginny cu un fel de amuzament trist. El s-a ridicat în picioare.

– Dar cu cine? Venettia a știut? Nu mi-a spus niciodată nimic despre căsătoria ta.

– Nu știu dacă a știut sau nu. Mama a știut, deci cred că i-a spus și Venettiei, dar e clar că ea a considerat că nu era necesar să-ți spună.

– Mi-ar fi spus, a spus furios Alex.

– De ce? l-a întrebat blînd Ginny. Doar m-ai spus în seara asta că încercai să te convingi singur că eu n-am existat niciodată. Venettia trebuie să fi știut asta și de aceea nu și-a luat riscul de a te supăra.

– Asta ar fi schimbat lucrurile, a insistat el. Cu cine te-ai măritat? Cu un american?

– Nu. Ginny a scuturat din cap. M-am măritat cu Simon Blake, fotograful care m-a lansat în cariera mea.

– Parcă este mult mai bătrîn decît tine, a spus Alex, încruntîndu-se.

– Cu cel puțin douăzeci de ani mai bătrîn.



## Pasiune descătușată

– De aceea n-au mers lucrurile?

– Of, au existat o mie de motive pentru care căsătoria noastră n-a mers. Ceea ce n-am înțeles noi niciodată a fost, de fapt, motivul pentru care ne-am căsătorit. Am petrecut câțiva ani, încercînd să înțelegem de ce eram împreună și apoi am divorțat.

– Vorbești atît de... indiferentă. Aproape că nu-mi vine să cred, a spus Alex uimit.

Ginny se simțea foarte departe de indiferență, atunci cînd își distrusese căsnicia și știa că divorțul contribuise la depresiunea ei nervoasă, dar nu era cazul să-i mai spună lui Alex.

– A fost o greșeală încă de la început. Știam asta amîndoi, deși cînd o făcusem mi se păruse lucrul cel mai corect.

– A fost divorțul foarte... Alex s-a gîndit la cuvîntul potrivit... foarte dificil?

– Vrei să bei ceva? Un lichior sau altceva?

– Ai de gînd să mă faci să înțeleg că nu e treaba mea?

– Nu chiar, a zîmbit ea. Și-a turnat într-un pahar puțină băutură și s-a dus să se așeze pe sofa. Nu, n-a fost groaznic, mai degrabă trist. Ai un sentiment îngrozitor de eșec după un divorț, chiar și după o căsătorie atît de puțin unită ca a noastră. Eram prieteni; în realitate și acum mai sîntem. Și împreună am fost și parteneri de

## Sally Wentworth

afaceri o perioadă, pînă cînd... Era gata să îi spună că se îmbolnăvisese, dar a schimbat vorba. Pînă cînd Simon s-a hotărît să se întoarcă în Anglia. Nu avea rost să-i spună lui Alex că Simon, la fel ca mulți alți bărbați, nu fusese capabil să suporte boala soției și că o abandonase în clinică. Nu o făcuse brutal – îi trimisese o grămadă de flori și de scrisori – dar amîndoi își dăduseră seama că acesta era cu adevărat sfîrșitul, că el avea să o părăsească. Și cînd el s-a întors în Anglia, scrisorile și florile au încetat.

– Presupun că n-ați avut copii?

Ginny s-a uitat la paharul ei.

– Nu, nu a fost acest gen de căsătorie. Noi, pur și simplu, am trăit împreună.

– Și Simon Blake se află acum în Anglia?

– Da, face foarte bine din nou și îl înțeleg.

– Nu l-ai mai văzut? Ginny a scuturat din cap.

– După ce telefonul a fost reconectat la rețea, săptămîna trecută, i-am dat un telefon să-i spun că sînt în Anglia, dar secretara lui mi-a spus că era plecat pentru un contract.

– Și el nu ți-a telefonat?

– Cred că o s-o facă dacă o să simtă necesar, i-a spus Ginny nepăsătoare. Nu e obligat s-o facă.

– Este nebun! a exclamat Alex, încruntîndu-se brusc.

## Pasiune descătușată

Ginny l-a privit uimită, apoi a izbucnit în râs.

– Ai dreptate, ești foarte posesiv.

El păru surprins la început, dar apoi ochii i-au sclipit amuzați.

– Acum chiar că-mi spui să-mi văd de treburile mele, să nu-mi bag nasul. A dat amuzat din cap. Și tot mi-e greu să cred, dar sînt încîntat că mi-ai spus. Vasăzică, în timp ce eu mă simțeam atît de vinovat pentru tine, tu mă uitaseși și te măritaseși cu altcineva. Asta arată ce tîmpit egoist sînt eu. A aruncat o privire în jur. Mai este ceva cafea?

– Desigur.

Ginny i-a turnat niște cafea și el a luat ceașca, dar, în loc să se ducă înapoi în fotoliu, s-a așezat lîngă ea pe sofa. Pentru prima oară, de cînd Ginny se întorsese în Anglia, Alex părea complet relaxat, tensiunea îi dispăruse de pe chip și nu-și mai ținea umerii încordați. Asta dorise, asta sperase, dar lui Ginny nu-i făcuse nici o plăcere să-i povestească despre eșecul căsătoriei sale. Îi explicase totul, desigur, dar fusese o perioadă tristă, nefericită. Ea își dăduse toată osteneala să iasă bine, însă Simon și-a dat repede seama că inima ei fusese dăruită altuia și era suficient de isteț încît să bănuiască despre cine era vorba. Deși se iubeau, nu era genul de bărbat care ar fi acceptat să fie al doilea la rînd. O vreme mersese totuși, avuseseră și perioade fericite, dar amîndoi

## Sally, Wentworth

înțeleseseră că pînă la urmă totul se va sfîrși.

Moartea Venettiei fusese catalizatorul, scuza pentru a pune capăt situației. Simon îi spusese o mulțime de lucruri care o răniseră, poate o făcuse special, așa că ea fusese mulțumită să-l lase să plece. Pînă la urmă depășise starea aceea și divorțul fusese amical, cu amîndoi destul de înțelepți încît să nu aibă nici un fel de certuri financiare. Apoi Simon, un optimist înnăscut, se ambalase în căsătoria cu încă un manechin, iar Ginny a rămas pentru istorie ca cea de-a treia soție a lui Simon Blake.

A fost o perioadă din viața ei despre care nu-i făcea plăcere să vorbească, dar fusese necesar să-i povestească totul lui Alex. Acesta micșorase tensiunea dintre ei, așa că exista speranța ca ei să poată începe o nouă viață. Sprijinită de sofa, Ginny i-a zîmbit lui Alex. Acum, vorbește-mi despre munca ta, l-a invitat ea.

Era ora două dimineață cînd a plecat Alex. În casa de alături muzica se opri, deși luminile erau încă aprinse. Afară era răcoare cînd Ginny s-a dus la ușă să-l conducă.

– Noapte bună. A rămas pe trepte și și-a frecat mîinile de brațele goale, ca să se încălzească.

– Noapte bună, Ginny. Alex a șovăit, apoi s-a înclinat în față ca s-o sărute rapid pe obraz. Intră, văd că ți-e frig.

## Pasiune descătușată

Ginny a rămas însă să-l privească, îndreptându-se spre mașina parcată pe stradă și numai când el i-a mai făcut un ultim semn cu mîna, a intrat în casă. Ar fi trebuit să se simtă obosită, dar în loc de asta se simțea plină de speranță amestecată cu teamă. Acum ei nu mai erau dușmani, poate chiar începuseră să devină prieteni, dar oare vor deveni din nou și iubiți? Era aproape prea frumos ca să îndrăznească să se gîndească la așa ceva. Cînd era vorba despre Alex, mereu se întîmplaseră tot felul de lucruri, așa că lui Ginny îi era teamă să se simtă optimistă. Era prea agitată pentru a dormi, prea preocupată pentru a citi. Mai degrabă i-ar fi plăcut să-și pună o haină pe ea și să facă o plimbare lungă, dar femeile singure nu se puteau plimba în plin oraș la ora două dimineața, nici chiar în Bath. Ginny a spălat ceștile și paharele, apoi a rătăcit fără odihnă prin casă. Nu luase încă nici o decizie clară, dar nu se știe cum s-a oprit în fața ușii de la camera copilului rămasă neterminată și a intrat încetișor înăuntru.

Draperiile erau trase și lumina strălucitoare a lunii scălda în argintiu tapetul cu ursuleți și leagănul îmbrăcat în dantele, care stătea într-un colț. Camera părea pustie, parcă ar fi așteptat ceva care nu avea să se întîmple niciodată. Ginny a aprins lumina, și a înaintat în încăpere. Timp de

## Sally Wentworth

cîteva minute s-a gîndit că spiritul Venettiei nu se mai afla acolo. Duc ndu-se la fereastră, a stat pe prichiciul prăfuit,  i apoi s-a sprijinit de perete. Nu era nimic de v z t prin fereastră, în afară de lumina venit  din stradă. Era o lini te deplină. Genele lui Ginny s-au făcut grele  i ea a închis ochii, dar dintr-o dată a simțit de jur împrejurul ei prezen a surorii sale.

Nu era răceală, era mai degrabă căldură. G ndurile lui Ginny s-au îndreptat înapoi spre copilăria lor, c nd ele fuseseră împreună în permanen  ,  mp r ind totul. I-au revenit în minte momente pe care le uitase de mult, perioade de fericire totală c nd gemenele fuseseră foarte apropiate. De asemenea perioade de tristețe, c nd p rin ii lor divorțaseră, fapt care le făcuse pe ele să devină  i mai apropiate. Cur nd însă căldura  i fericirea au dispărut. Ginny se simțea de parcă ar fi fost într-un loc frumos, luminat de soare, iar ea  i Venettia deveniseră două tinere femei, încă  i mai apropiate dec t surorile obi nuite. I-a venit în minte o imagine foarte vie de la un picnic la care fuseseră împreună, numai ele două, în vara dinainte de a-l  nt lni pe Alex. Fuseseră o zi at t de minunată, aproape ultima în care se aflaseră singure. Ginny se g ndise la acea zi, fără a-i da prea mare importan   p n  acum, însă în clipa aceea  i revenea în minte cu cele mai

## Pasiune descătușată

mici detalii: îmbrăcămintea lor, pe unde se plimbaseră, florile pe care le adunaseră pentru a le duce acasă. Și în timp ce ea privea cu ochii aproape orbiți de soare, Ginny a văzut-o pe Venettia întorcându-se spre ea și zîmbind – apoi întinzându-i florile din mână pentru ca Ginny să le ia în mîna ei.

Ginny i-a întors zîmbetul și a întins mîna, dar dintr-o dată a simțit o răceală de gheață și a deschis ochii revenind la realitate. Stătea în fotoliul de lîngă fereastra camerei copilului. Fusese doar un vis, s-a gîndit privind în jur la camera rece, prăfuită; probabil că am adormit. Inima ei era încălzită de amintiri și se simțea în pace cu sine însăși, sigură acum că Venettia era de acord cu întoarcerea ei.

Ginny a adormit cu greu în acea noapte și nu s-a trezit pînă dimineața tîrziu. De cum s-a sculat, s-a simțit invadată de senzația bucuriei de a trăi. Dîndu-se repede jos din pat, Ginny și-a făcut un duș, apoi s-a dus să se plimbe, așa cum își dorise în noaptea trecută, străbătînd orașul într-o haină lungă de ploaie, care îi ajungea pînă la glezne, cu părul lăsat pe umeri, dar acoperit cu o pălărie care să-l apere de vîntul puternic. Ajunsă în apropierea bisericii, Ginny a cumpărat de la o florăreasă un braț de liliac alb și de garoafe de un roșu-încis. În timp ce le cumpăra, a auzit clopo-

## Sally Wentworth

tele bisericii răsunînd și și-a dat seama că era aproape prînzul. Luîndu-și florile, s-a grăbit spre casă.

Cînd se apropia de casă, o mașină a trecut pe lîngă ea și apoi s-a oprit la marginea drumului. Era Alex. El a ieșit cînd ea s-a apropiat și a rîs.

– A cui zi de naștere este?

– A naturii. Este primăvară. I-a zîmbit, simțindu-se invadată pînă în adîncul inimii de iubire.

– Primăvară? El a pronunțat cuvîntul cu surprindere, de parcă pînă acum nu și-ar fi dat seama în ce anotimp erau. Da, cred că e primăvară. O să pui florile în toate vasele din casă.

– Nu sînt toate pentru mine. Unele le-am luat pentru Clare, pentru noaptea trecută.

– Treceam pe aici, a zis el, indicîndu-i locul de alături. Să-ți spui ceva; după ce pui florile în apă, de ce n-am merge să luăm masa împreună? E o cîrciumă nu prea departe de aici, care face o mîncare minunată, duminica. Pot paria că n-ai mai mîncat o friptură de vacă și o budincă Yorkshire de ani de zile. Fața ei s-a luminat.

– Nu, n-am mai mîncat. Mi-ar plăcea. Dacă vrei să aștepți pînă cînd... Oh, nu! Oh, Alex, îmi pare rău, nu pot. Am promis deja să iau masa cu cineva întîlnit la petrecerea de noaptea trecută.

– Înțeleg. Expresia întunecată pe care Ginny sperase să n-o mai vadă, revenise deja pe chipul



## Pasiune descătușată

lui Alex.

– Am putea să luăm masa altă dată, a zis repede Ginny, dar el voia deja să plece. Ce-ar fi să stabilim pentru duminica viitoare?

– Mi se pare că Jeff a aranjat ceva pentru weekend-ul viitor. Alex a încuiat mașina și a mers cu ea câțiva pași spre casă, dar apoi s-a îndreptat spre familia Kennedy. Poate că o să-ți telefonez dacă intervine vreo schimbare, i-a spus stingherit, în timp ce suna la soneria vecinilor.

Ușa s-a deschis aproape imediat și el a intrat, fără a-i mai spune la revedere lui Ginny. Ginny și-a pus florile într-o singură mână pentru a-și scoate cheia din buzunar și a intrat în propria ei casă. Era în întârziere. Lăsând florile în chiuvetă, s-a repezit, pe scări, în dormitor ca să se schimbe, dar n-a durat mult, pînă cînd a auzit ușa din față a vecinilor deschizîndu-se și apoi închizîndu-se. S-a repezit la fereastră, la timp ca să-l vadă pe Alex îndreptîndu-se grăbit spre mașina lui. Nu privea în jur, părea că nu-i pasă de nimic, s-a urcat în mașină și a plecat. Ginny l-a privit dispărînd, cu inima frîntă din nou, mormăind:

– La dracu'! La dracu'! La dracu'! Era furioasă la culme.



## Cinci

De obicei lui Ginny i-ar fi făcut plăcere să ia masa cu fete de seama ei, dar gândul că Alex trebuise să plece și să se simtă singur și părăsit, a făcut-o să nu se simtă în largul ei. Măcar de-ar fi sunat-o mai din timp, ar fi putut să se scuze în fața fetelor și totul ar fi fost în regulă. Prietenia lor fragilă, care începuse să se înfiripeze noaptea trecută, nu putea fi dată deoparte cu primul prilej. Cu un suspin, Ginny a încercat să se gândească la altceva și să se concentreze asupra ideii de a fi

## Pasiune descătușată

o gazdă bună. Deși fusese o invitație făcută în ultima clipă, fetele se simțeau stînjinite și, după ce au discutat despre afacerile lor o vreme, a devenit clar că aveau să-i facă lui Ginny o propunere.

– Vrem să ne extindem, i-au spus ele. Ne-am mai putea lua un partener. Cineva care să aibă un capital ar fi minunat, desigur, dar noi căutăm în special pe cineva cu relații în locurile care ne interesează. Ca tine.

– Eu nu sînt o femeie de afaceri, a obiectat Ginny. Sînt manechin. Eu mă duc acolo unde am de lucru. Și nu am posibilitatea să stau țepănă într-un birou o zi întreagă.

– Dar noi nu asta avem în minte. Noi vrem o persoană reprezentativă, cineva de încredere, ca tine, care poate lua parte la întîlniri și se poate impune patronilor de companii, cineva care poate să se poarte ca o gazdă la nevoie, cînd e necesar pentru unele dintre corporații. Noi știm că ai fi grozavă pentru așa ceva.

Poate că aveau dreptate. Gîndindu-se la asta, Ginny trebuia să fie de acord că era o idee bună, din unghiul lor de vedere. Totuși, a scuturat din cap.

– Mă voi întoarce în America în scurt timp... Adevărul e că nu știu ce-o să fac în viitor.

– Dacă te hotărăști să rămii în Anglia, o să

## Sally Wentworth

reflectezi la propunerea noastră? a fost ea îndemnată să dea un răspuns.

– Bine, dar aş face-o doar pe bază de comision, a dat Ginny din cap. Nu-mi pot permite să fiu obligată să rămân, în cazul în care ar trebui să pierd un contract bun pentru o paradă a modei.

Chiar şi această acceptare scrîşnită le-a convenit fetelor şi Ginny le-a admirat entuziasmul deloc justificat. Ar fi fost uşor să se implice mai mult, dar nici nu-i trecea prin cap. Se făcuse aproape cinci, înainte de a reuşi să scape de-acolo şi să se ducă acasă. Luase nişte flori drept mulţumire pentru masă şi acum s-a dus cu ele drept la Clare.

– Mulţumesc pentru petrecerea de noaptea trecută, i-a spus, oferindu-i florile.

– Oh, ce drăguţ din partea ta. Sînt minunate. Vino să bei o cafea.

– Oh, nu vreau să te deranjez.

– Nu-i nici un deranj; Richard doarme pe canapea cu un ziar pe faţă şi copiii s-au dus la mama mea pentru weekend şi nu se vor întoarce decît diseară.

Şi-au băut cafeaua în bucătărie, mergînd uşor pe scări pentru a nu-l trezi pe Richard şi au aprins lumina din cauza norilor întunecaţi care se adunaseră afară, pe cer. Încăperea era bine încălzită

## Pasiune descătușată

de cuptorul mare, pe care Clare îl folosea pentru prăjiturile ei și care era ținut permanent în funcțiune, atît iarna cît și vara. Mai rămăsese o grămadă de mîncare de la petrecere și Clare o aduna chiar în timp ce pălăvrăgea. S-a străduit s-o facă pe Ginny să servească o prăjitură, dar, din fericire, ea avea drept scuză masa de la care tocmai se întorsese.

– Mi-aș dori să fiu și eu la fel de subțire ca tine, i-a spus Clare cu invidie, în timp ce întindea niște pateu pe o bucată de pîine franțuzească. Necazul e că nu pot sta degeaba.

– De-aia nici nu stai, i-a răspuns sec Ginny.

Clare a privit-o uluită, apoi a izbucnit în rîs.

– Ești la fel de răutăcioasă ca și Venettia. A mai luat o gură de pateu și i-a spus: Cred că Alex arată mult mai bine.

– Da. I-a plăcut la petrecerea ta. Și mie. Ai niște vecini simpatici.

Dar Clare nu se lăsa cu una, cu două.

– Tu și Alex păreți a vă înțelege bine. Păcat totuși că a trebuit să plecați atît de repede.

– Am avut de discutat unele treburi de familie, i-a răspuns senină Ginny. Lumina de deasupra capului lor a licărit, și-a revenit și din nou a licărit înainte de a se potoli.

– Ce-a fost asta?

– Vîntul, probabil, a zis Clare încruntîndu-se.

## Sally Wentworth

Instalația electrică din casele astea este atât de veche, încât lumina variază din tot felul de cauze. Puștii mei au avut niște șoricea care au scăpat din cușcă – nu i-am putut prinde și uneori ei se strecoară printre firele de la rețea și ard o siguranță. Sigur că Richard nu se pricepe la asemenea treburi, așa că noi trebuie să plătim scump, ca ochii din cap, ca să aducem un electrician.

– Pariez că îl așteptați pînă vă ies peri albi pe electricianul ăla, i-a răspuns cu simpatie Ginny.

Clare însă avea mintea în cu totul altă parte, așa că i-a spus cu nevinovăție:

– Ar fi ciudat dacă tu și Alex ați rămîne împreună, nu-i așa? Căci dacă dorește s-o înlocuiască pe Venettia n-are nevoie să caute prea mult. N-ar fi romantic? Să o pierzi pe cea iubită și apoi să te îndrăgostești de geamăna ei.

– Foarte romantic, a fost Ginny de acord. Dar greu de transpus în viață. S-a ridicat. Mulțumesc pentru cafea, dar cred că trebuie să plec, am de dat niște telefoane.

– În America? a întrebat-o Clare curioasă.

Ginny și-a făcut niște socoteli mentale și a dat din cap.

– Da, pe coasta americană.

Impresionată, Clare a condus-o afară și i-a făcut cu mîna de rămas-bun. Ginny și-a imaginat-o întorcîndu-se în bucătăria ei la treburi,

## Pasiune descătușată

punându-și piciorul sus pe un scaun, cu o revistă de citit la îndemână; o femeie mulțumită, în ciuda spuselor ei că ar vrea să fie mai subțirică. Stînd pe propria ei sofa, lîngă telefon, Ginny a șovăit. Era adevărat că trebuia să dea mai multe telefoane, dar dorința ei adevărată era să sune la o singură persoană. Nu era convinsă că era cazul să-l sune atît de repede pe Alex. Nu voia să pară prea grăbită. Poate că era preferabil să joace la rece, să-l lase pe el s-o sune mai întii.

Pînă la urmă s-a hotărît să facă astfel, dar zilele treceau și Alex n-o suna. În schimb, a sunat-o agentul ei, întrebînd-o cînd avea de gînd să revină la muncă. Cum casa era mai mult sau mai puțin gata și Ginny se săturase de singurătate, a acceptat contractele pe care le alesese agentul pentru ea, dar numai pe cele din Europa; încă nu era pregătită să se întoarcă în America.

Întrucît avea să fie plecată destulă vreme, Ginny și-a cumpărat un robot telefonic, ascultînd cu nerăbdare mesajele ori de cîte ori revenea acasă, dar tot nu era nimic din partea lui Alex, deși de cîteva ori cineva sunase și pusese receptorul la loc, fără a lăsa vreun mesaj. Nu era cine știe ce, dar tot a făcut-o pe Ginny să sperie. Deși, după încă o săptămînă, cînd s-a întors acasă, de la o expoziție de fotografii, unde trebuise să fie prezentă, și tot nu a găsit nici un

## Sally Wentworth

mesaj de la el, Ginny și-a dat seama că așteptase prea mult. De vreme ce Alex nu venea singur spre ea, atunci trebuia să născocească ceva care să-l oblige să apară.

S-a așezat pe sofa, încă îmbrăcată, încercînd să reflecteze. S-a făcut întuneric pînă la urmă și a întins mîna să aprindă lumina. Lumina a clipit un moment, amintindu-i de conversația pe care o avusese cu Clare despre șoriceii scăpați din cușcă. Ochii i s-au luminat de zîmbet, dar apoi au cuprins-o gîndurile. Cum ar fi dacă șoriceii ar roade un fir? În spălătorie, ar fi cel mai bine. Nu era greu de găsit un loc lîngă o priză unde plasticul era mai scorjit. Ginny a bîjbîit, pînă a găsit o gaură pe care a lărgit-o, apoi a închis curentul electric, înainte de a meșteri la firele electrice cu o șurubelniță cu mîner de lemn; asta i-ar mai fi trebuit, să se electrocuteze! Cînd a dat din nou drumul sistemului de curent electric s-a auzit un pocnet satisfăcător și lumina s-a stins total.

După cinci minute telefona la Bristol.

– Alex, îmi pare rău că te deranjez, dar tocmai am venit acasă și s-ar părea că sînt niște probleme cu electricitatea. Aș putea încerca să pun o rezistență sau așa ceva?

– Nu, să nu te atingi de nimic, i-a spus Alex crispat. O să vin eu imediat.



## Pasiune descătușată

În timpul așteptării, Ginny a găsit niște lumînări și le-a așezat în sufragerie. Ele răspîndeau o lumină moale, blîndă. Așa trebuia să fi fost în vremea cînd fusese construită casa, s-a gîndit ea și a încercat să-și imagineze oamenii care trăiseră acolo, în urmă cu mulți ani. Știa puține lucruri din istoria acelei case, dar bănuia că trecuseră pe-acolo o mulțime de oameni nu prea sănătoși care veniseră la Bath în speranța că faimoasele ape medicinale îi vor lecu. Faptul că nu se vindecaseră prea mulți era probat de sutele de monumente funerare care înțesau orice locușor liber și spațiul de la mînăstire, principala biserică din Bath la care fusese și ea în urmă cu vreo săptămînă.

Ginny stătea pe sofa, gîndindu-se la localitatea Bath și la casă, dar curînd s-a întors la ocupanții mai recentii ai acestui loc. Alex se oferise să vină cu destulă promptitudine, dar oare o să continue să fie distant cu ea? Oare cîr fi ratat acel prim pas înainte spre o prietenie între ei doi? Relația lor era teribil de ciudată. În realitate, ea nu-l cunoștea aproape deloc pe Alex. Cînd se întîlniseră pentru prima oară le mersese de minune, dar după aceea avuseseră prea puține legături și întotdeauna în prezența Venettiei. Ea încercase, fără mare insistență și fără a-i spune că îl iubea, dar încercase totuși să-i arate ce anume simțea. Alex

însă i-o luase în nume de rău și considerase că dorea să se bage între el și Venettia. Asta îl făcuse să fie furios pe ea, așa că, de disperare, Ginny se prefăcuse a fi Venettia și petrecuse acea noapte minunată împreună cu el. Astfel, de la starea de inamici, fuseseră cît puteau fi de apropiați doi oameni. Poate că ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi petrecut nimic, pentru că acum pasiunea împărtășită odinioară și felul în care făcuseră dragoste, continua să le rămînă, precum un cui înfipt în minte.

El a sosit tocmai cînd ea începuse să se îndoiască și să creadă că Alex se răzgîndise.

– Bună. Mulțumesc că ai venit, l-a întîmpinat Ginny.

– Nu te puteam lăsa pe întuneric, i-a replicat neutru Alex. Era o noapte rece și el purta peste pantaloni un pulover de culoare închisă.

– Mi-a trecut prin cap să-l rog să mă ajute pe Richard, vecinul de-alături, dar Clare mi-a spus că nu se pricepe absolut deloc la asemenea treburi practice.

Alex a rînjit.

– Da, întotdeauna asta e scuza lui.

Lui Ginny i se părea minunat; imediat și-a uitat toate spaimile și i-a zîmbit.

– Chiar așa, da?

– Contabilii nu montează rezistențe, i-a spus

## Pasiune descătușată

ironic.

– Așa cum pisica nu naște șoareci?

– Cam așa. El a râs și ei i s-a părut că aude cel mai melodios sunet din lume. Dar eu fiind un biet profesor și nu un contabil, poate că o să reușesc să te scot la liman cu problema ta.

Chiar te rog, s-a gândit Ginny, dar apoi și-a adunat mințile dîndu-și seama că ei rămăseseră în holul luminat numai de becurile de pe stîlpii de-afară.

– O să aduc o torță, i-a spus ea practică. Vrei să te uiți mai întîi la taboul cu rezistențe?

– Cred că e bine să încep de-acolo.

N-a durat mult pînă cînd Alex a descoperit firul rupt din spălătorie. Ginny i-a servit lui Alex povestea cu șoriceii, dar Alex s-a uitat la gaură și a zis:

– De unde atîția șoriceii!

Ea n-a înțeles dacă el bănuia că provocase defectiunea cu mîna ei, dar nici nu-i păsa. El era acolo și asta era ceea ce conta. I-a ținut torța, în timp ce Alex făcea reparația și, în mai puțin de jumătate de oră, lumina funcționa din nou.

– Mai bine m-aș întoarce iar mîine ca să astup gaura aia, a remarcat el, aplecîndu-se pentru a se uita mai bine la respectiva gaură. Nu mai vreau să pătrundă șoriceii la fire. S-a ridicat în picioare și a privit-o cu mai multă bunăvoință, văzînd-o pentru

## Sally Wentworth

prima oară într-o lumină mai bună. Arăți foarte elegantă.

– Ce? Ginny și-a dat de-abia atunci seama că rămăsese îmbrăcată cum fusese la televiziune, într-o rochie de lamé argintiu pe sub jachetă. Oh, astea sînt hainele mele de lucru.

– Dar ce-ai făcut?

I-a povestit la o cană de cafea, și Alex părea cu adevărat interesat.

– Dar ce faci cu cariera ta din America? Nu trebuie să te întorci acolo ca să lucrezi – să nu-ți uite publicul numele?

Ginny a tresărit, dar și-a ridicat mîndră bărbia.

– Vrei să spui că o să fiu uitată, dacă n-o să apar, împreună cu unele celebrități, în ziarele care se ocupă cu birfa?

Alex a privit-o ironic.

– Niciodată nu te dai în lături să împungi. Nu la asta mă refeream, ci la cariera ta de manechin. Nu ești sub incidența nici unui contract sau așa ceva?

– Ba da, la unele case de modă, dar eu pot face în majoritatea timpului ce doresc. De aceea m-am putut întoarce în Anglia, acasă. Cred că atîta timp cît pot sta aici, am de lucru, voi încerca să mă fac cunoscută pe ambele maluri ale Atlanticului. A zîmbit. Mi s-a oferit o slujbă chiar și aici, în Bath.

## Pasiune descătușată

– Da? Să fii manechin?

– Nu chiar. Ginny i-a explicat despre venirea celor două fete de la corporația care se ocupă cu spectacolele. Duminică, după ce am fost cu ele la petrecere, am luat masa cu ele și mi-au cerut să le devin parteneră; să-mi folosesc relațiile ca să le ajut să-și extindă afacerile și să fiu reprezentanta lor, cam așa ceva.

– Duminică după petrecerea lui Clare? Cu ele ai fost tu la masă? a întrebat-o surprins.

– Păi, da. Credeam că ți-am spus.

Alex a scuturat din cap.

– Nu, mi-ai spus doar că ai o întâlnire pentru prînz.

El își închipuise că avusese o întâlnire cu un bărbat, desigur. Nici o mirare că devenise atît de grăbit. S-o fi gîndit că ea se grăbise să-și fixeze întâlniri cu vreun alt bărbat de la petrecere, cu toate că-și petrecuse majoritatea timpului cu el.

– Le-ai acceptat oferta? a întrebat-o Alex.

– Nu chiar. Le-am spus că m-ar interesa propunerea lor, în condițiile în care am stabilit un comision și, oricum, tot nu știu cîtă vreme voi rămîne în Anglia.

– Deci încă nu te-ai hotărît cînd te întorci în America?

Era o întrebare despre care Ginny nu știa ce să creadă. Oare el de-abia aștepta s-o vadă

## Sally Wentworth

plecînd – sau dorea să rămînă? Sau se interesa din pură politețe?

– Nici nu m-am gîndit pînă acum, i-a spus pe un ton limpede. E plăcut să fiu iar în Anglia după atîta vreme, viața e mai puțin frenetică aici. Și agentul meu din Londra pare a-mi găsi cîte ceva de lucru aici, în Europa.

Alex a pus cana jos pe măsuta de lîngă fotoliul ei.

– Ai mai fost luată drept Venettia?

Cum să-i spună că trecuseră cinci ani de cînd Venettia părăsise scena Londrei și că fusese uitată cu totul? A scuturat din cap.

– Nu, nimeni nu m-a mai confundat cu ea.

– Ea a lăsat munca de manechin cînd ne-am căsătorit.

– Da, știu.

– Ai avut un rol în... treaba asta?

– Da. Ezita. Venettia nu ți-a spus?

Alex a dat din cap.

– Treaba asta – și cu tine... erau subiecte pe care noi încercam să le evităm. A privit prin încăpere, pierdut în amintirile trecutului. Am vrut să-i cumpăr Venettiei o casă la țară, dar tatăl tău a insistat să i-o dea pe asta ca dar de nuntă. Și ei i-a plăcut grozav casa. Se simțea întotdeauna bine la Bath, desigur. Ea constituia o bună parte din casa asta.

## Pasiune descătușată

– Și mereu așa va fi, a fost Ginny de acord, amintindu-și de sentimentul apropierii de sora ei, când stătuse în camera de copii.

Alex s-a ridicat, și ea și-a închipuit temătoare că o să-i spună ceva ireparabil, dar n-a fost așa.

– Eu nu sînt îmbrăcat pentru un restaurant cu pretenții și tu nu ești îmbrăcată pentru cîrciumă. Unul din noi va trebui să se schimbe, dacă avem de gînd să ieșim în oraș, ca să mîncăm ceva.

Ginny a rîs.

– Nu știu de ce, însă cred că eu o să fiu cea cu schimbatul. A ridicat o mîna și l-a lăsat pe Alex s-o ajute să se ridice în picioare. O clipă au fost aproape, gata să se atingă – iar Alex nu s-a retras. Ea s-a înfiorat și și-a luat rapid mîna dintr-a lui, îngrozită că ar fi putut să-și dea seama. Îmi acorzi cincisprezece minute? l-a întrebat senină, îndreptîndu-se spre ușă.

– Oh, da? Unde am mai auzit eu asta și altă dată?

A durat mai mult, îndepărtînd machiajul pentru televiziune și făcîndu-și un altul, personal, apoi s-a schimbat cu niște blugi unicat și un pulover. Apucînd cu grabă geanta și jacheta, Ginny s-a repezit înapoi, unde se afla el și în curînd erau în mașină, îndreptîndu-se în afara orașului. Ginny era amețită de succesul vicleniei sale, îi venea să întoarcă tot orașul cu susul în jos de bucurie.

## Sally Wentworth

Totodată s-a muștrat singură, pentru că nu-i spusese clar lui Alex cu cine urma să ia masa în duminica de după petrecere. Ar fi putut fi împreună ca acum două săptămîni.

Cîrciuma în care a dus-o el se găsea într-un sătuc situat la o distanță de cîteva mîle de șoseaua principală dintre Bath și Wells. Era o cîrciumă veche, tipică, de țară. Amîndoi au trebuit să-și aplece capetele cînd au intrat pe ușă, ca să evite tavanul jos al barului. Alex era un client obișnuit al localului, căci atunci cînd s-a dus la bar să ia băuturile, proprietarul l-a privit atent.

– Bună! Alex Warwick, nu-i așa? Ai jucat cu noi într-o duminică în care ne lipsea al doisprezecelea la cricket. Așa e. Nu uit niciodată un chip. Norocul satului că te-ai aflat aici în ziua aceea. Era acum vreo trei ani, nu? Înainte ca soția... Ne-a părut rău cînd am aflat. Tonul vocii lui coborîse la un nivel de seriozitate pe care oamenii îl adoptă întotdeauna cînd e vorba despre moarte, dar s-a ridicat din nou. Încîntat să văd că te-ai întors pe aici. Ce-ți pot oferi?

– Bere. Și un gin cu apă tonică pentru doamna.

Proprietarul s-a uitat la „doamna” și a înghețat.

– Sînt cumnata lui Alex, a spus repede Ginny, privind la Alex stîngerită. Venettia – soția lui – a fost sora mea geamănă.



## Pasiune descătușată

– De groază! Mi-ați făcut-o.

– Atunci bea ceva, i-a spus calm Alex. Cum s-a descurcat în sezonul ăsta echipa de cricket?

Au pălăvrăgit câteva minute, apoi Alex a adus băuturile în micul restaurant, care se afla în continuarea barului. Alex n-a spus nimic despre incident, dar lui Ginny nu-i convenea s-o lase baltă.

– E clar că obișnuiai să vii aici cu Venettia.

– Da, era un loc pe care noi doi îl preferam. N-am mai venit pe aici de când m-am mutat din Bath.

– Poate că ar fi fost mai bine să ne ducem în altă parte, undeva unde n-ai mai fost, i-a zis Ginny necăjită.

Alex i-a aruncat o privire rapidă.

– Te-ai supărat pentru că te-am adus într-un loc în care obișnuiam să vin cu Venettia? Iar-tă-mă.

– Nu, am crezut că pe tine te-a necăjit faptul ăsta.

El a scuturat din cap.

– E ceva cu care trebuie să mă obișnuiesc, să mă întorc singur prin unele locuri. La început, nu suportam decît foarte greu să merg oriunde. M-am cufundat în munca mea, am stat în casă în timpul liber, am neglijat casa. Jeff m-a scos din starea asta. M-a dus să joc tenis și tot felul. Am

## Sally Wentworth

mers cu el și în vacanțe și treptat am început să mă duc iar în locurile în care fusesem cu Venettia. Totuși, s-a întâmplat că aici n-am ajuns de cînd a murit ea. Poate pentru că e prea aproape de Bath și prea departe de Bristol. A zîmbit cu tristețe. Mă tem că o să fie nevoie să te obișnuiești cu ideea că o să fii luată drept Venettia, dacă vom mai ieși împreună în zona aceasta.

Inima lui Ginny a tresărit de fericire. Fusesse minunat să-și închipuie doar că ar fi împreună, dar acum, pentru prima oară în atîția ani, fericirea se întrezărea la orizont ca o realitate. Era drept, la un orizont foarte îndepărtat, dar exista totuși o șansă. Era aici, cu Alex, erau prieteni, și fantoma Venettiei nu se mai afla între ei doi. Era un început bun, dar se putea întîmpla orice, așa că ea trebuia să se comporte cu multă prudență. Ginny era conștientă de faptul că era nevoie să fie atentă să nu se amestece în amintirile lui, să-l convingă pe Alex că existau toate șansele de a fi fericiți împreună în viitor.

După ce-au luat masa la cîrciumă, Alex a condus-o acasă și a lăsat-o acolo, refuzînd invitația de a intra. A revenit însă în seara următoare pentru a astupa „gaura de șoareci” și a mai făcut cîte ceva, pentru că tot era acolo. Au stat după aceea în bucătărie, bînd cafea și mîncînd o prăjitură pe care Ginny o adusese de la Clare.

## Pasiune descătușată

– Încă n-ai terminat de refăcut dormitorul de rezervă? a întrebat-o Alex.

Nu se referea niciodată la încăperea aceea ca fiind camera pentru copil, a constatat ea. Așa cum niciodată nu făcea vreo referire la copilul nenăscut.

– Vrei s-o termin? I-a întrebat cu prudență.

– Da. Era un răspuns clar. Aveai dreptate că eu eram pe cale de a transforma locul ăsta într-un fel de altar. Nu era o treabă prea sănătoasă. Mă simt mult mai bine în casa asta, știind că tu și Jeff ați făcut atâtea schimbări. Acum o văd exact la justa ei valoare, e doar o casă în care s-a întâmplat să trăiesc și eu câțiva ani.

– Ai fost unul dintre nenumărații ei proprietari și chiriași.

– Da, a aprobat-o, încântat că îl înțelegea.

– M-am gândit ieri la asta, când erau aprinse lumînările, mă întrebam cum or fi fost toți acei oameni care trebuie să fi locuit aici în trecut. Atât de multe evenimente s-or fi petrecut. Unii s-au născut aici, s-au iubit, și-au trăit viețile.

– Mai degrabă, oamenii au venit aici pentru cura de ape și au plătit prețurile exorbitante pentru chiria cerută de proprietari, i-a răspuns prozaic Alex.

Ginny l-a privit fix.

– Cît de lipsit de romantism ești.

## Sally Wentworth

– Așa spunea mereu și Venettia. A privit-o drept în față. Ai de gând să refaci dormitorul ăla?

Ea a dat din cap.

– Da, bine. Ce să fac însă cu... cu lucrurile dinăuntru?

– Scapă de ele, i-a răspuns el hotărît. Dă-le cuiva care le poate folosi sau la un magazin de caritate sau așa ceva.

– Și hainele Venettiei?

– Au rămas tot acolo? a întrebat-o uluit. Și când ea a dat din cap iar, a continuat: Dă-le și pe ele. Alex a șovăit. Aș prefera să nu le păstrezi și nici să nu te îmbraci cu ele.

– Sigur că n-o să fac așa ceva. Și-o să încep să aranjez camera chiar de săptămîna asta.

– Să-mi spui când lucrurile nu mai sînt... acolo și-o să vin să-ți dau o mîna de ajutor.

– Jeff ce-o să creadă? O să considere că-l dau afară din slujbă.

Alex a rînjit.

– Jeff are alte gînduri în prezent. O fostă studentă de-a lui s-a mutat prin împrejurimi și are grijă de ea. E ocupat să-i arate peisajele de pe lîngă Bristol.

– Adevărat? Ginny s-a simțit intrigată. Cum arată? Lui îi place de ea?

Alex a izbucnit în rîs.

– Mereu ai vrea să-l vezi însurat. Ești la fel de

## Pasiune descătușată

rea ca Venettia. S-a oprit din vorbă, schimbându-se la față. Iartă-mă, n-ar fi trebuit să spun asta.

– De ce nu? Venettia și cu mine semănăm foarte tare, nu numai la înfățișare, i-a zîmbit Ginny. Și, spre deosebire de tine, noi eram amîndouă romantice.

Alex și-a ridicat mîinile de parcă s-ar fi predat.

– Perfect, perfect. Nu știu prea multe despre noua prietenă a lui Jeff, decît că o cheamă Kay, prescurtarea de la Katherine, că are un serviciu în Bristol și că are o licență în istorie.

– Înseamnă deci că e deșteaptă?

În vocea ei se simțea o notă defensivă pe care Alex o recunoștea și faptul acesta i-a adus în ochi uimirea.

– Și tu la fel? Venettia avea întotdeauna un ușor complex de inferioritate cînd venea vorba despre femeile cu diplomă universitară. Mereu îi spuneam că ea era la fel de bună ca ele.

Ginny părea amuzată.

– Sînt de aceeași părere cu tine. Cred însă că-mi poți înțelege teama, pentru că cele mai multe femei cu facultate, cînd descoperă că n-ai fost la universitate, nu uită să-și fluture complexele lor de superioritate.

Alex a privit-o cu mirare, apoi a rîs cu admirație.

## Sally Wentworth

– Bine-ai zis-o! Tu ești mult mai încrezătoare în tine, bravo. Cred că datorită anilor petrecuți în America. Și datorită succesului pe care l-ai obținut.

– Eu nu trebuie să demonstrez nimic nimănui, dacă la asta te referi.

Ochii lui cenușii s-au umbrat de gânduri.

– Te cred. Eu n-am mai fost pînă acum în apropierea... unei celebrități. Mi-a spus să te consider astfel, din cauza intimității tale cu bogăția și faima. Dar presupun că și tu ești bogată și faimoasă, nu?

– Nu mă consider așa. Mă cred doar suficient de norocoasă încît să am succes în cariera pe care mi-am ales-o, asta-i tot.

– Sînt convins că ești prea modestă. Probabil că ai muncit din greu, ca să ajungi unde ai ajuns.

– Da, a încuviințat Ginny. A fost o muncă teribilă.

– Dar acceptabil de bine plătită. Presupun că te-ai putea retrage și mîine dacă ai dori?

O întrebare cu tîlc și cu răspuns dificil de dat, căci nu știa ce-ar fi preferat el să audă. Așa că Ginny s-a mulțumit să zîmbească.

– Vîrsta de douăzeci și șase de ani nu e încă potrivită cu retragerea, a răspuns și a schimbat rapid subiectul.

În ziua următoare, Ginny a scos lucrurile de

## Pasiune descătușată

copil din camera aceea și le-a dus la un magazin de caritate din Chettenham; suficient de departe încît să nu existe absolut nici o posibilitate ca Alex să le mai vadă vreodată. Și-a petrecut după-amiaza acasă la mama ei, dar s-a întors la Bath în seara aceea, iar a doua zi a desprins tapetul cu ursuleți de pe pereți, astfel încît, atunci cînd avea să sosească Alex s-o ajute la sfîrșitul săptămîinii; să nu mai existe nimic acolo, care să-i amintească de trecut. El a constatat la venire că nici tapetul nu mai era, desigur, dar n-a scos o vorbă, s-a apucat doar să zugrăvească tavanul.

Ginny alesese un alt tapet pentru camera aceea și a durat mult să-l pună. În acel sfîrșit de săptămîină și în serile următoare cînd au muncit alături, prietenia lor a devenit mai strînsă și mai relaxată. Ginny intuia că Alex îi era recunoscător pentru delicatețea de a fi scos tapetul vechi, dar își dădea seama că destinația inițială a camerei nû-i dispărea din minte. De aceea îl făcea să pălăvrăgească foarte mult, în vreme ce lucrau, despre anii în care nu se văzuseră, povestindu-i despre ceea ce făcuse ea însăși. Vorbeau la modul general, cu referiri trecătoare la Venettia și la Simon Blake, ca la niște oameni care făceau parte din trecutul lor.

– Am de comandat o draperie și de cumpărat mobilă nouă pentru camera asta, a remarcat

## Sally Wentworth

Ginny cu entuziasm în seara în care au sfinșit treaba. Stătea în centrul încăperii, cu mâinile în șolduri, privind în jur, evident satisfăcută de rezultat.

– Nu poți face singură draperia?

Ginny, sensibilizată de toate capriciile lui, a recunoscut ușoara pauză făcută, înainte de a vorbi și a bănuir că fusese pe cale să-i spună că Venettia își făcea de obicei singură draperiile, dar schimbase fraza din timp. Era un semn bun, s-a gândit. Asta arăta că se gândea la Ginny.

– Nu cred că m-aș descurca prea grozav, a admis deschis. N-am fost niciodată bună la cusut. Și oricum nu prea am timp, dacă-ți amintești, am contractul acela pentru o paradă de modă săptămîna viitoare, la Londra.

– O să rămii acolo toată săptămîna?

– Da, nu ar fi prea comod să mă întorc acasă în fiecare zi.

Alex a terminat cu tîmplăria și s-a dat înapoi admirativ.

– Poftim. Cum arată?

– Grozav. Ai făcut o treabă minunată.

El a scuturat din cap.

– Amîndoi am făcut-o. S-a întors pentru a-i zîmbi. Și cred că am putea bea amîndoi ceva.

Era o seară minunată, așa că s-au dus afară, în grădină, Alex cu o bere și Ginny cu o băutură



## Pasiune descătușată

răcoritoare. Mai făcuse ea cîte ceva prin grădină în cele două săptămîni în care îl așteptase inutil pe Alex s-o sune la telefon, dar acum grădina arăta iar neîngrijită. Erau multe de făcut. Cu băuturile în mîini, s-au plimbat prin grădină, Alex explicîndu-i ce plante erau pe-acolo, spunîndu-i lui Ginny cînd fuseseră ele sădite și cînd le cumpărase Venettia.

– Trandafirul ăsta l-am cumpărat pentru a marca prima noastră aniversare, i-a spus, indicîndu-i un trandafir galben cățărător care acoperea aproape tot zidul. Inevitabil, a urmat o senzație de tristețe pentru amîndoi, dar Ginny era mulțumită că el era capabil să discute cu ea despre Venettia, că nu se mai închidea în sine.

– Are nevoie să fie curățat, a remarcat ea.

– Așa e.

Ea nu intenționase ca el s-o ia drept o sarcină de îndeplinit, însă Alex s-a dus în spălătorie și s-a întors cu o lădiță și o pereche ruginită de foarfeci, cu care a început să îndepărteze lăstarii. Punîndu-și mînușile pentru grădinărit, Ginny s-a pus pe curățat în urma lui și au lucrat împreună pînă cînd un ghimpe mai ascuțit i-a intrat prin mînușă în degetul mare.

– Au!

– Te-ai zgîriat?

– Hmm, și-a scos grijulie Ginny mînușa. Al

## Sally Wentworth

naibii, mi-a intrat în deget.

– Stai, lasă-mă pe mine să văd.

Alex s-a dat jos de pe scăriță și i-a examinat degetul. E nevoie de o pensetă ca să scoatem ghimpele.

– Am una în baie; o s-o aduc.

Se înserase, așa că s-au dus în bucătărie, unde lumina era mai bună și Alex i-a dezinfectat degetul, înainte de a încerca să folosească penseta. Ginny a tresărit și a respirat greu când el i-a scos cu hotărîre ghimpele. A rîs și a înconjurat-o mîngîietor cu brațul.

– Haide, nu țe-a durut. Întotdeauna ai fost un pic cam prea sperioasă. A sărutat-o pe nas cu degajare. Să vezi, îmi amintesc atunci când tu... Atunci, el i-a observat întristarea din ochi și a tăcut brusc. Mîna care i-o ținea pe-a ei a început să tremure scăpată de sub control.

Ginny i-a luat ea repede mîna și i-a strîns-o din toate puterile.

– Lasă, nu-i nimic, Alex. Chipul lui devenise pămîntiu.

– Am scăpat din vedere o clipă că tu... M-am gîndit că ești...

– Se mai întîmplă, i-a spus ea grăbită, fără a-l lăsa să termine fraza.

– Da? Și-a strîns mîna pumn pentru a se putea controla, cu mușchii obrazului încordați. A pus la

## Pasiune descătușată

loc dopul sticlei cu dezinfectant și s-a întors din nou cu fața la ea. Era foarte palid. Nu sînt convins că este o idee prea bună, Ginny. Să te văd, să fiu cu tine, mai ales în casa asta; tot timpul îmi vine în minte Venettia.

Înima lui Ginny s-a strîns de teamă, dar tot a reușit să vorbească.

– E inevitabil, așa cred.

– Dar nu e bine pentru nici unul din noi, a izbucnit Alex. Mai ales pentru tine. Meriți mai mult decît să fii luată drept altcineva, chiar și pentru o clipă. Și-a trecut mîna prin păr. Nu vreau să te consider doar ca pe o femeie care-i ia locul Venettiei.

– Nici eu.

El i-a aruncat o privire posomorîtă.

– Dar poate că și asta e greu de evitat. Poate că facem o mare greșeală, sperînd că am putea fi vreodată prieteni.

Ginny și-a mușcat buza, încercînd din greu să-și păstreze calmul.

– Acum nu ești mai fericit decît altă dată?

El a dat din cap fără voie, dar i-a spus cu onestitate.

– Da, trebuie să admit că sînt. Poate că n-am dreptate, dar mă simt de parcă aș trăda amintirea Venettiei.

– E stupid, a zis Ginny fără să clipească, cu

## Sally Wentworth

atîta forță, încît el a tresărit și a privit-o fix. Chiar crezi că Venettia ar fi dorit să rămîi cufundat în tristețe? Să suferi pentru pierderea ei e de înțeles, dar asta nu înseamnă că nu-ți poți căuta din nou fericirea.

– Crezi că eu nu știu? Gura i s-a strîmbat a supărare. De spus e ușor; de pus în practică e mai greu. Alex a scuturat din cap. Nu știu, Ginny. Acum sînt mai fericit decît oricînd în perioada de după moartea ei. Și asta pentru că încerc să depășesc starea aceea și pentru că mă bucură compania ta – sau poate pentru că în subconștient te pun pe tine în locuî Venettiei, prefăcîndu-mă că tu ești ea? Ca și cînd ea ar continua să trăiască?

– Oh, Doamne, te rog să nu consideri astfel, Alex, a pledat Ginny din tot sufletul.

– Crezi că mie-mi convine? I-a luat brațul, cu violență, și a strîns-o tare. Poate, însă, că asta fac. Poate că de fapt asta-mi doresc. Să continuu să trăiesc ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Să trag cortina peste toți anii de suferință, de durere. Să mă întorc la viața pe care am trăit-o cu ea. O scormonea cu ochii obosiți, chinuiți. Și dacă asta e ceea ce vreau, Ginny? Ai putea face așa ceva pentru mine?

Atît de ușor ar fi fost să spună: *Da, da, te iubesc și o să fac orice dorești*, dar așa ceva n-ar

## Pasiune descătușată

fi dus decît la nebunie și autodistrugere. Îndepăr-tîndu-se de el, Ginny a apucat spătarul scaunului cu mîinile și l-a așezat între ei.

– Nu, nu vreau, i-a spus cu sălbăticie. E imposibil. Încercînd să procedăm astfel, n-o să ajungem decît să ne urîm unul pe celălalt. Trebuie să pricepi acest lucru.

– Da, sigur. A scrîșnit din dinți cu ochii închiși. Ai dreptate, știu. Îmi pare rău. S-a întors și s-a dus la chiuvetă pentru a se spăla pe mîini.

Ginny s-a dus spre el și i-a pus mîna pe umăr dîndu-și seama cît era de încordat. I-a spus cu inima ruptă de milă:

– Oricine în locul tău, orice văduv sau văduvă, trece probabil prin aceeași transă emoțională, are sentimente asemănătoare, ca și cînd ar înșela memoria dispăruților, atunci cînd întîlnesc pe altcineva. Nu numai tu simți astfel, Alex.

El a rîs scurt cînd s-a întors să ia prosopul.

– Poate că nu sînt unic în felul meu, dar situația noastră este, cred, unică. Privește-o chiar din punctul tău de vedere, Ginny. Toată lumea care ne vede împreună își închipuie că te folosesc pe tine pentru a o înlocui pe Venettia. Chiar îți convine?

– Nu m-ar îngrijora atîta vreme cît o să fiu convinsă că ceilalți n-au dreptate.

El a dat furios din umeri.

## Sally Wentworth

– Dar eu? Habar n-am. Ne-am întors iar în punctul de unde am plecat. Poate că ar trebui să stăm departe unul de altul o vreme, să mai cunoaștem și alte persoane.

Ginny s-a gândit cu inima strânsă la cele două săptămîni în care îl așteptase să-i telefoneze.

– Nu cred că s-ar petrece vreo schimbare. În orice caz, nu la mine. Nu văd de ce n-am putea fi prieteni.

– Prieteni? A privit-o supărat. Eu am început să cred că simpla prietenie nu e posibilă. Amîndoi știm asta, nu? După... după ceea ce s-a întîmplat între noi în trecut, consider că orice legătură s-ar stabili între noi ar trebui să fie sau totul sau nimic.

– Poate, a recunoscut ea cu inima bătînd ne-bunește. Dar asta nu înseamnă să nu încercăm, nu? Eu personal nu sînt prea grăbită să mă leg, dar nici n-am de gînd să o evit. Vreau să fiu pe deplin sigură de mine data viitoare, dacă o să existe o dată viitoare, a adăugat Ginny, strîngînd spătarul scaunului din toate puterile.

– Trebuie să existe o dată viitoare pentru tine, i-a spus plin de încredere Alex. Ești prea tînără și prea frumoasă ca să rămîi singură. Ești făcută pentru dragoste, Ginny. Și meriți să fii fericită. A suspinat. Poate că eu sînt teribil de egoist dorind să te țin aici cu frămîntările mele, cînd, de fapt, ar fi cazul să găsești un bărbat care te-ar putea iubi

## Pasiune descătușată

fără nici o rezervă.

În ochii lui Ginny a apărut o sclipire de amuzament.

– Puțin spus egoist. Poate că dacă o să te cunosc mai bine, n-o să mai vreau să rămân prin preajma ta.

Alex i-a zîmbit ca în timpurile vechi.

– Au! Mi-ai turtit fesul. Poate că ai dreptate. A privit-o gînditor. O să fii plecată săptămîna viitoare, ar fi bine pentru amîndoi să folosești perioada asta pentru a te gîndi serios la noi doi, pentru a te hotărî ce vrei în caz că tu crezi că există un viitor pentru noi doi.

– Sigur vrei să continuăm și dacă există cea mai mică șansă? a replicat Ginny.

– Poate, dar vreau să iei hotărîrile tu însăși, Ginny. Eu m-am schimbat, tu la fel. Poate că ar fi bine să renunțăm.

– Dar tu? O să reflectezi și tu la situația noastră?

– Mă îndoiesc că o să fiu în stare să mă gîndesc la altceva; i-a spus serios. Probabil că o să-ți scriu numele pe biroul din camera de lectură.

– Cîtă vreme o să scrii numele meu și nu pe al Venettiei e bine, nu s-a putut abține Ginny să spună, exasperată de dezamăgire și disperare.

Ochii lui s-au întunecat.

## Sally Wentworth

– Asta ne duce înapoi la cercul vicios. Alex s-a ridicat să plece. La revedere, Ginny. Călătorie plăcută la Londra.

– Alex! El deja cobora scările, dar a alergat și l-a ajuns în hol. O să-mi spui ce hotărîre ai luat? De fapt, trebuie să-mi promiți că o să-mi spui.

– Desigur. Și tu la fel. Amîndoi știau că, de fapt, el va fi cel care va decide. Cînd te întorci?

– Vinerea viitoare, seara. Pe la nouă, cred.

– Perfect. Fie că o să fiu aici, fie că o să-ți las o scrisoare. Pa, pa, Ginny. Și a ieșit pe ușă.



Pînă la sfîrșitul săptămînii care a urmat, Ginny s-a simțit istovită atît fizic, cît și psihic. N-ar mai fi fost în stare să treacă printr-o altă săptămînă de același fel. Nu-i dădeau pace gîndurile la Alex și la hotărîrea pe care avea el s-o ia. Ar fi vrut să-i telefoneze, dar n-a îndrăznit de teamă că l-ar fi influențat negativ împotriva ei. Și-a făcut munca și încă foarte bine, cufundîndu-se în activități diverse pentru a scăpa de gînduri. S-a întîlnit cu agentul ei de afaceri din Londra, a luat masa cu un regizor care o văzuse la televiziune și era interesat să-i ofere un rol într-un spectacol de caritate pe care îl punea în scenă. Totul mergea



## Pasiune descătușată

perfect în privința carierei sale și se părea că produsese un impact asupra Angliei. Ginny s-a dus să-și revadă și niște prieteni de demult și, după ce a ezitat o vreme, l-a sunat și pe fostul ei soț. Simon era acasă de astă dată și au ieșit să bea ceva împreună. I-a făcut plăcere să-l revadă, să simtă că puteau fi prieteni. Îi mai rămăsese ceva din vechea afecțiune pentru el, dar acum își dădea seama că niciodată nu fusese nimic mai mult între ei. S-au despărțit în cei mai buni termeni și Ginny a fost nevoită să aștepte cu nerăbdare sfârșitul săptămânii.

A venit și ziua aceea și a luat trenul spre Bath. Pentru ca viața să i se pară perfectă ar fi trebuit ca Alex să o aștepte la gară, dar el nu era acolo. Mă rog, nici nu-i spusese cu ce tren se va întoarce. Trenul întârziase și taxiul pe care îl luase din gară părea să se tîrască de-a lungul străzilor, dar a ajuns pînă la urmă și acasă. Era încă zi, așa că nu-și putea da seama după ferestre dacă Alex era sau nu înăuntru. Taximetristul i-a dus bagajele pînă în hol, apoi a fost surprins de bacșișul substanțial pe care i l-a vîrît ea în mînă și ușa s-a închis în urma lui.

– Alex, Alex, m-am întors. Ginny a alergat în salon și apoi a zburat jos în bucătărie. Casa însă era întocmai cum o lăsase, nimeni nu trecuse pe acolo. Ginny s-a uitat la ceas și l-a verificat cu

## Sally Wentworth

ceasul de pe peretele bucătăriei. Era nouă și un sfert. A urcat scările încetișor. Pe masa din hol erau mai multe scrisori pe care le pusese Clare, probabil când venise să ude plantele, dar pe etajera de lângă ușă, era un plic fără timbru, pe care nu-l observase în graba venirii. Încet, fără tragere de inimă, Ginny s-a dus și l-a luat în mână.



### Saze

Ginny a apucat plicul, cu mîna tremurîndă și cu ochii umplîndu-i-se de lacrimi, așa că nu putea vedea clar ce scria pe el. Era pe punctul de a-l deschide, dar în timp ce-și făcea de lucru cu plicul, a auzit cheia întorcîndu-se în broască. S-a ridicat, șteapănă, iar ușa s-a deschis și a intrat Alex.

El s-a oprit, surprins s-o vadă atît de aproape, apoi a pășit înăuntru și a închis ușa.

– Bună, Ginny.

## Sally Wentworth

Privirea lui s-a pironit pe chipul ei palid, rigid și ochii i s-au întunecat. Părea să facă un mare efort și după un moment a reușit să rostească.

– Am venit să-ți spun că crezusem că totul s-a terminat și că mi-ar plăcea foarte mult să o pornim din punctul în care am rămas. Se pare însă că tu ai păreri preconceptione. Faptul ăsta e ușor de înțeles, desigur. Pe fața lui a apărut o expresie indescifrabilă și totodată Alex și-a îndreptat umerii. Tu ești foarte înțeleaptă. Eu o să plec și...

Unda de șoc a avut efect pînă la urmă, făcînd-o pe Ginny să-și revină, așa că i-a spus acru:

– Alex, taci din gură, se poate? Și s-a repezit în brațele lui.

O clipă el s-a mulțumit doar să o susțină, luat prin surprindere de neașteptata schimbare. Dar după prima derută, Alex a privit în jos spre Ginny și a întrebat-o.

– Ești convinsă că asta vrei?

– Da. Răspunsul era clar. N-am stat nici o clipă la îndoială.

– Păi, bine că aflu. Pentru o clipă...

Ginny l-a zgudu it nerăbdătoare.

– N-ai de gînd să mă săruți, mămăligă mare?

Alex a rîs încîntat, apoi ochii i s-au împlînzit și s-a înclinat astfel încît să ajungă cu gura la gura

## Pasiune descătușată

ei. La început n-a fost un sărut, doar un fel de recunoaștere a unui gest pe care și-l amintea vag. Buzele lui erau reci, deloc senzuale, mai degrabă șovăitoare. Dar așa ceva nu-i convenea lui Ginny. După câteva momente și-a pus brațele în jurul gâtului lui și și-a lipit trupul de al lui, sărutându-l cu atîta patimă, cu genul acela de sărutare care ar fi stîrnit un răspuns neîntîrziat din partea oricărui mascul prin venele căruia curge sînge. A reușit în felul acesta. Alex a scos un geamăt ciudat, apoi a strîns-o în brațe, aplecîndu-se din umeri, în timp ce-i întorcea sărutările cu o pasiune grăbită, teribilă, iar trupul îi era străbătut de frisoane. Ginny scotea exclamații de încîntare, de fericire, însă chiar și cînd începuse să se afunde în fierbințeala îmbrățișării lui, în minte continua să se roage: „Doamne, fă-l să se gîndească la mine. Te rog, lasă-l să se gîndească la mine, nu la Venettia.“

Era primul sărut real pe care i-l dădea Alex ei anume, numai ei, lui Ginny, iar nu surorii ei. Pentru Ginny a părut că durează o simplă clipă, deloc suficientă. Trecuse parcă o singură secundă și Alex s-a îndreptat din nou, îndepărtînd-o de el. Trupul îi tremura și pe buze avea picături de sudoare. Alex a observat dezamăgirea din ochii ei și și-a dus mîna la față, ca pentru a-și îndepărta propria derută.

## Sally Wentworth

– Iartă-mă. Am primit mai mult decît am oferit. A privit-o drept în față, dorindu-și ca ea să-l înțeleagă.

Ea a înțeles. Și pentru ea fusese un iad așteptarea prelungită; cinci ani plini de așteptare și de dorință după ceva ce nu mai crezuse că o să regăsească vreodată. Existase între timp Simon, desigur, dar nu fusese niciodată același lucru; faptul că făcuse sex cu Simon fusese plăcut, pentru că el era experimentat și știa cum să ia femeile, dar nu i se întîmplase s-o copleșească dorința pentru bărbatul acela. Pentru el nu simțise mulțumirea de a i se oferi, nici patima iubirii, aceea care ridică actul simplu deasupra obișnuitului cotidian. În ce-l privea pe Alex, altfel stăteau lucrurile. El își găsisese sensul vieții în iubire, fericirea; pentru el nu existaseră ani de doruri frustrate. Și era sigură că, de cînd murise Venetia, Alex nu avusese de-a face cu nici o femeie. Pentru el devenise ceva ciudat să se excite, să se apropie, sexual vorbind, de o altă femeie. În ciuda faptului că Ginny și cu el petrecuseră o noapte unică împreună în urmă cu foarte mult timp. Tocmai de aceea trebuia să joace la rece, și-a dat Ginny seama. Să-l lase să se obișnuiască, să se învețe cu ideea aceea și să-l călăuzească în direcția aceea, fără ca el să bănuiască. Mă rog, de ce nu? Așteptase atîta vreme, mai putea

## Pasiune descătușată

aștepta puțin. Poate că dacă o s-o ia cu încetul, lucrul ăsta o să producă o apropiere și mai mare în legătura dintre ei, o să adauge mai mult farmec cînd vor face dragoste din nou.

De aceea, Ginny i-a zîmbit.

– Mai bine mai tîrziu, decît niciodată. Am crezut că n-o să vii. M-am gîndit că scrisoarea asta era de la tine. I-a arătat plicul pe care îl boțise în mîină. L-am găsit adineauri.

– Tu de-abia acum ai ajuns acasă?

– Da, am avut de furcă cu traficul pe autostradă

– Și eu la fel. Mereu trebuie să fie cîte o încurcătură cu circulația în orașul ăsta. I-a zîmbit. Ai reușit să iei masa pînă la ora asta?

– Nu, n-am mai mîncat de la gustarea de dimineață.

– Atunci ce-ai vrea să facem? Am putea ieși să luăm masa în oraș sau aș putea să mă duc eu și să aduc ceva de mîncare de la restaurantul chinezesc, în caz că preferi astfel.

Amintindu-și de hotărîrea că o să-și joace cartea la rece, Ginny a spus:

– Să ieșim în oraș. Cas . nu pare atît de primitoare astăzi.

El a dat din cap și ei i-a trecut prin minte că probabil îi convenea, se simțea poate chiar ușurat. Alex dorea ceva de la ea, dar în orice caz

## Sally Wentworth

nu o relație nebunească, imediată, încărcată de pasiune. Luînd și restul corespondenței cu ea, l-a urmat afară la mașină. Era prea târziu să se ducă pînă la o cîrciumă de țară, așa că au ales un restaurant din oraș, care prepara mîncăruri englezești tradiționale, ca de pildă fripturi și budinci de rinichi, rață cu sos, majoritatea fiind procurate de pe piața turistică străină.

– De unde este scrisoarea aceea? a întrebato Alex după ce și-au comandat mîncarea.

Ginny a scos scrisoarea din poșetă, fără a mai avea acum o strîngere de inimă pentru a o deschide.

– Vine de la cele două fete care se ocupă cu afaceri recreative, i-a spus după ce a cercetat hîrtia. Vor să afle dacă m-aș duce ca prezentatoare la o firmă de haine tip sport, care le-a angajat pentru a organiza o petrecere în săptămîna de la Wimbledon.

– Și-o să te duci?

– Dacă îmi oferă o sumă destul de mare și dacă pînă atunci n-o să fiu angajată pentru o altă treabă.

Alex a zîmbit spre ea.

– Îmi place atitudinea ta.

Ginny a scotocit prin teancul de scrisori adus.

– Toate astea par a fi doar facturi, note de plată. Le-a vîrît înapoi în geantă. Ai avut multă



## Pasiune descătușată

treabă cît timp am fost eu plecată?

– Nu. Alex a privit-o drept în ochi. Mi-ai lipsit.

Inima lui Ginny a tresărit nebunește și ochii i-au strălucit, dar răspunsul a sunat destul de neutru.

– Drăguț din partea ta.

– Vreau să-ți spun că *tu* anume mi-ai lipsit. N-a mai fost aceeași durere a singurătății pe care am resimțit-o de cînd a murit Venettia. Mi-a fost dor de spiritul și vioiciunea ta, de entuziasmul pe care îl pui tu în toate.

– Asta e încă și mai drăguț, a zis Ginny glumeață. Mulțumesc, sînt încîntată. A întins mîna peste masă și Alex i-a luat mîna într-a lui, fără nici o ezitare. Și asta îi dădea o senzație minunată.

– Atunci spune-mi totul despre treburile mondene pe care le-ai făcut în perioada petrecută la Londra.

– N-a fost nimic prea monden; mai degrabă s-ar putea spune că am muncit din greu. Au fost necesare patru zile cu tot cu repetițiile și cu parada de binefacere. A urmat o zi pe care am petrecut-o, pozînd pentru o revistă de modă și am apărut într-un spectacol la televiziune, care, probabil, va fi difuzat după o vreme, nu acum. În afară de asta mi-am revăzut unii prieteni vechi și am cinat cu... a șovăit și a luat în mînă paharul cu băutură... cu un alt prieten vechi.

## Sally Wentworth

Alex i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

– Cu Simon Blake?

Ea a dat din cap fără mare încântare.

– Da.

– Cine a propus întâlnirea, tu sau el?

– Eu, ca să zic așa. Și acum mai sînt... îndrăgostită de el. Am vrut să mă asigur că se simte cît se poate de bine.

– Și așa se simte?

Ginny a rîs ușor și a dat din umeri.

– Cît se poate de bine de acum înainte și în vecii vecilor, presupun. S-a însurat din nou, cu un alt manechin și e suficient de fericit pentru moment. Însă nu cred că va dura. Lui Simon îi lipsesc prea tare puștii lui și o adevărată viață de familie. El nu va reuși nicicînd să se desprindă cu adevărat de prima lui soție, dar a avut o legătură cu un manechin și nevastă-sa a descoperit. În loc să treacă peste asta, i-a dat un ultimatum: ori ea și copiii, ori să plece. Ca un nebun, el s-a lăsat dus de mîndrie și a părăsit domiciliul conjugal. Cred însă că în inima lui regretă continuu, în ciuda faptului că are mult prea multă ambiție masculină pentru a admite acest lucru.

– E rușinos că nu ți-ai dat seama de asta înainte de a te mărita cu el.

– Da, așa cred și eu.

Alex i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

## Pasiune descătușată

- Nu-ți pare rău că ai fost căsătorită cu el?
- Nu, în acele circumstanțe, nu.
- Circumstanțe?

Ea s-a mulțumit să dea din cap, nefiind pregătită să-i povestească adevărul că se măritase cu Simon nu din iubire, ci din cauza disperării nemărginite pentru că Alex nu-i mai putea aparține și din nevoia de a se convinge pe sine că viața era înaintea ei și că trebuia să-și găsească fericirea într-un fel. Că nu fusese capabilă s-o găsească fusese cea de-a doua tragedie din viața ei de tânără și asta o făcuse să se simtă vinovată în privința lui Simon. Totuși, el nu o acuzase niciodată, pentru că îl luase de bărbat. Acest lucru se petrecuse doar la sfârșit, când amândoi își dăduseră seama de o bună bucată de vreme că totul se terminase – și ea îi va fi pe veci recunoscătoare pentru comportamentul lui.

Alex a privit-o gânditor, dar i-a permis să schimbe subiectul când l-a întrebat despre Jeff și noua lui prietenă.

- Da, și acum iese cu Kay. Ce-ar fi să ieșim cu toții împreună din când în când? Un coleg de-al nostru are un vaporeș la Bristol și ni-l împrumută adesea mie și lui Jeff. Ne-am gândit că am putea cu toții să facem o excursie pe mare la vreun sfârșit de săptămână.

- Grozav, a zis rapid Ginny. Mi-ar face plăcere.

## Sally Wentworth

Cînd?

– Probabil în weekend-ul următor, dacă va fi liberă și Kay.

– Atunci trebuie să-mi fac rost de niște haine potrivite cu ocazia.

Alex a izbucnit în rîs.

– Ești la fel de vicioasă ca Venettia. Și ea trebuia întotdeauna să aibă hainele potrivite pentru diferite ocazii.

– Și nu-i drept? i-a întors-o Ginny. Le sosiseră felurile comandate și ea a început să mănînce, gîndindu-se că plimbarea cu vaporul avea să fie nu numai distractivă, dar și că ar fi fost o ușurare să fie de față și alte persoane care n-o cunoscuseră niciodată pe Venettia și care nu s-ar fi minunat de faptul că ea și Alex sînt împreună.

După masă, Alex a condus-o acasă, dar n-a mai intrat, spunîndu-i că știe că avea de despachetat.

– O să te sun mîine ca să-ți spun dacă rămîne stabilit cum am discutat pentru sfîrșitul săptămîinii, i-a spus. I-a luat mîna, a șovăit puțin, dar apoi a atras-o spre el și a sărutat-o. Nu era chiar cel mai satisfăcător sărut în spațiul acela neîncăpător al mașinii. Alex a zîmbit cu regret.

– Pot face și mai bine de-atît.

– Știu, i-a adus ea aminte.

– Deci, asta e. A mîngîiat-o cu dosul mîinii pe

## Pasiune descătușată

obraz. Să fii atentă, Ginny.

– Și tu. A ieșit din mașină și i-a făcut cu mâna când el a ambalat motorul și s-a îndepărtat, după care a intrat în casă într-o stare de spirit atît de bună, încît i se părea că plutea într-un nor euforic de fericire.

Excursia cu vaporul era fixată definitiv pentru următorul sfîrșit de săptămînă, așa i-a spus Alex cînd i-a telefonat a doua zi, dimineață.

– O să o plecăm sîmbătă dimineață și o să ne întoarcem duminică seara. Îți convine?

– Păi, da, sigur. E bine. Totuși, Ginny fusese luată prin surprindere cînd aflase că vor rămîne pe vapor peste noapte; se așteptase să fie vorba doar de o excursie de-o zi.

Era o zi frumoasă și călduță. Ginny și-a sortat rufe pentru spălat și le-a băgat în mașină, după care s-a dus cu ceașca de cafea în grădină. Arăta altfel decît înainte. Pajiștea micuță fusese cosită și mulți arbuști care depășeau zidul înalt împrejmuitor aveau acum ramurile tăiate și aranjate cum trebuia. Alex trebuia să fi fost pe-aici cîta vreme fusese ea plecată. Pe margini fuseseră plantate flori și trandafirii începuseră să înflorească, făcînd un contrast luminos de galben pe zidul vechi de cărămizi. Simțindu-se mai fericită decît oricînd după trecerea atîtor ani, Ginny s-a așezat într-unul din scaunele din grădină, dîndu-și

## Sally Wentworth

capul pe spate, pentru ca soarele să-i mîngîie chipul, bucurîndu-se de pacea locului și de mireasma trandafirilor galbeni. Trandafirii galbeni care fuseseră florile preferate ale Venettiei. Gîndul i-a produs un fior de gheață în inimă. De cîte ori n-o fi stat sora ei aici, în grădină, sperînd într-o viață îndelungată, plină de o mulțumire asemănătoare? Însă viața bieteii Venettia fusese atît de scurtă. Luptînd cu o teribilă senzație de spaimă și premoniție, Ginny și-a bătut repede cafeaua, apoi s-a dus la Clare, pentru a-i duce puloverul pe care i-l cumpăraseră drept mulțumire că avusese grijă de casă.

Ginny l-a mai văzut încă de două ori pe Alex în acea săptămînă, o dată cînd au jucat amîndoi tenis și a doua oară cînd s-au dus la film. Cu ambele ocazii, el a sărutat-o în momentul întîlnirii și în clipa în care și-au luat rămas-bun. Sărutările erau tandre și calde, dăr Ginny simțea că el nu era încă suficient de pregătît, încît să-i arate sentimentele lui cele mai profunde. Poate că mai avea încă nevoie să se obișnuiască, să creadă în ideea că era din nou în stare de pasiune. Reacția lui la acel sărut, cînd îi spusese că dorea să continue s-o vadă, îl dăduse cu siguranță peste cap.

Ginny își cumpăraseră niște haine noi, pentru weekend, dintr-un magazin select din Chetten-

## Pasiune descătușată

ham, după ce o vizitase pe mama ei: blugi noi, practici, șorturi, un tricou în dungi și un altul mai gros, foarte nostim, pe spatele căruia scria *Sus ancora!* A mai cumpărat și un costum de baie extrem de îndrăzneț care o avantaja teribil, căci acum era puțin mai plinuță decît fusese atunci cînd plecase din America. Nu că asta ar fi fost chiar cel mai rău lucru din unghiul de vedere al carierei, căci manechinele cu forme reveneau în prezent, în modă.

Aveau de gînd s-o pornească sîmbătă dimineața devreme, ca să prindă fluxul, așa o informase Alex, de aceea Ginny s-a dus cu mașina ei la Bristol, ca să se întîlnească cu ceilalți. I-a găsit pe bărbați ocupați cu încărcarea vaporului cu provizii, care urmau să le ajungă o săptămîină, după cum se putea constata cu ochiul liber. Ginny a zîmbit și și-a adunat bagajul, apoi a luat-o în direcția lor, reflectînd la cît de fericiți și de copilăroși păreau.

– Bună. Alex a zărit-o și a venit să-i ia geanta de voiaj. A sărutat-o pe gură, un sărut formal pentru cine i-ar fi văzut, dar important pentru el, de vreme ce făcuse un astfel de gest în fața lui Jeff.

– Bună, i-a zîmbit Ginny numai lui, apoi s-a dus să-l salute pe Jeff, sărutîndu-l și pe el. Și ea unde este? Sînt nerăbdătoare s-o întîlnesc pe

## Sally Wentworth

Kay.

– O să ajungă aici dintr-o clipă într-alta. I-am spus să vină la ora șapte.

– Asta e o oră criminală, le-a spus Ginny, deși ei îi plăcuse drumul matinal pînă acolo, prin satele încă adormite. Vă pot ajuta cu ceva?

– Poți aranja proviziile în cambuză, dacă dorești.

Alex îi făcuse din timp o descriere a vasului, așa că știa că este un iaht lung de zece metri, numit *Lydian*, dar nu se așteptase să fie atît de nou și de frumos. Cambuza era la mijlocul vasului și era dotată cu cele mai noi comodități: un frigider, un cuptor cu microunde, o mașină de spălat și uscat vase. Era clar că n-or s-o ducă atît de greu cum se așteptase. S-a apucat să sorteze proviziile de hrană, dar după cîteva minute, Alex a strigat-o.

– Sosește Kay.

Săriînd peste un carton cu cutii de bere, Ginny s-a urcat pe punte, apoi a coborît pe chei. Kay era cam de vîrsă ei, dar avea o grămadă de cîrlionți negri, un zîmbet neîncrezător și era înaltă de cel mult un metru și șaizeci. Toți trei au pornit în întîmpinarea ei. Kay i-a privit pe fiecare și a zis:

– Mamă Doamn e!, pe un ton atît de emoționat, încît toți au izbucnit în hohote de rîs.

Nu era deloc un început rău, mai ales cînd



## Pasiune descătușată

Ginny i-a comunicat:

– Crede-mă, Kay, tu ai un avantaj grozav, pentru că ești singura care o să reușești să stai în picioare pe vasul ăsta.

Au plecat de îndată ce totul a fost dus la bord, și au pornit motorul de cum au părăsit portul. Și-au croit drum în jos pe fluviu, printre malurile abrupte de la Avon Gorge și pe sub podul suspendat de la Clifton, faimos prin numărul mare de sinucideri. Apoi au ieșit pînă la gurile lui River Severn și au cotit-o spre mare. Ginny stătea la provă cu Alex, bucurîndu-se de soare, dar dintr-o dată i-a venit un gînd.

– Presupun că tu și cu Jeff știți să manevrați vasul ăsta?

– Ți-ai găsit cînd să întreb! I-a ciufulit părul deja răvășit de vînt și a luat-o de mijloc cu mîna, strîngînd-o lîngă el.

Era începutul grozav al unei zile nemai-pomenite. Ginny și-a găsit repede echilibrul în tangajul apei și s-a bucurat de fiecare moment, deși Kay nu era la fel de fericită și a dispărut de cîteva ori cînd au ajuns în largul mării. Ginny s-a dus pentru a se convinge că fata se simțea bine și atunci a găsit momentul oportun de a afla care erau posibilitățile iahtului pentru dormit, în timpul nopții. Vasul avea opt locuri pentru dormit: existau trei cabine duble – dar numai una dintre

## Sally Wentworth

ele avea un pat dublu – și mai erau două banchete suplimentare. Bagajele bărbatilor fuseseră puse într-una dintre cabine, dar, cum nici unul nu despachetase, faptul nu era semnificativ.

Au luat-o pe lângă coastă și au plutit de-a lungul ținutului Somerset și pe coasta de nord a Devon-ului, pânzele fiind umflate de briză și ducându-i astfel cu o viteză tocmai potrivită. Ginny a preparat sandvișuri pentru gustarea de dimineață și Kay a venit în cambuză ca s-o ajute, dar s-a mulțumit să stea pur și simplu, arătînd verde de la răul de mare.

– Ei se plimbă deseori pe mare? a întrebato aproape cu disperare.

Intuind că un răspuns afirmativ ar fi însemnat sfîrșitul poveștii de dragoste cu Jeff, Ginny i-a spus convinsă:

– Nicidecum, așa cred. Dacă ar avea o pasiune atît de mare pentru marină, probabil că și-ar fi cumpărat o ambarcațiune proprie, în loc s-o împrumute pe aceasta, nu? Uite, încearcă să iei asta – în scopuri medicale. Și Ginny i-a oferit un deget de coniac.

Asta a readus o parte din culoarea naturală în obraji palizi ai lui Kay.

– L-ai cunoscut pe Jeff pe vremuri, nu-i așa?

– Da, însă nu l-am mai văzut de cinci ani, cît timp am stat în America.

## Pasiune descătușată

– leșeați împreună în oraș?

Ocupată cu sandvișurile, Ginny nu-și dăduse seama în ce direcție se îndreptau întrebările, dar acum a înțeles că poziția lui Kay era asemănătoare cu a ei, cea de odinioară în cazul lui Alex cu Venettia.

– Am avut o legătură scurtă, i-a răspuns pe un ton supărător.

– El pare a fi... foarte îndrăgostit de tine.

– A fost foarte bun cu mine, odinioară, când simțeam că mă prăbușesc.

– Dar îl preferi pe Alex?

Ginny s-a întors spre Kay și i-a zîmbit.

– Da, îl prefer pe Alex.

Acest zîmbet i-a dat lui Kay toate asigurările de care avusese nevoie. A reușit să-i întoarcă zîmbetul lui Ginny, dar, întrucît i se liniștiseră gîndurile negre, se putea analiza pe sine și starea ei fizică.

– Tare mi-aș dori să nu mă simt atît de bolnavă.

– S-ar putea să găsim ceva pilule împotriva răului de mare în dulăpiorul de prim-ajutor; de ce n-am arunca o privire în el?

Kay a găsit ceva pilule și le-a luat în timpul gustării, cînd ancoraseră într-un golf de dincolo de Lynton, sub lumina soarelui care bătea drept pe puntea ocupată de ei. Kay nu putea însă vîrî

## Sally Wentworth

nimic în stomac. Biata fată își dădea toată silința să nu lase să se vadă starea ei, dar era evident că nu se simțea prea bine.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem, le-a sugerat Ginny.

– Nu, nu. O să mă simt perfect de îndată ce o să mă obișnuiesc, a protestat Kay. Pilulele sînt foarte bune și mă ajută grozav.

Dîndu-și seama că n-avea rost să le strice buna dispoziție celorlalți, Kay a coborît sub punte și Ginny a găsit-o turnîndu-și încă puțin coniac din sticlă.

– Ești sigură că n-ai nimic? Am putea foarte ușor să întoarcem și să ne ducem acasă.

– Nu, mă simt bine. Crede-mă, a spus Kay.

Bărbații intenționau să ancoreze pentru noaptea și să gătească niște mîncare la bord, dar cînd Ginny s-a suit iar pe punte le-a spus:

– Kay nu se simte deloc bine, dar nu vrea să recunoască. Credeți că am putea intra în vreun port în seara asta ca să mîncăm pe pămînt ferm?

Ușurarea de pe fața lui Kay cînd au ancorat la Bideford și s-a văzut pe pămîntul uscat din nou a meritat sacrificiul orelor îndelungate petrecute pe apă. S-au plimbat o vreme prin oraș, pînă au găsit un mic restaurant din apropierea portului, specializat în mîncări marinărești. Nu era un loc teribil de elegant, avea doar niște fețe de masă

## Pasiune descătușată

frumoase așternute pe mesele din lemn, bănci în loc de scaune și pești împăiați în firide de-a lungul pereților. Patronii păreau a fi cu toții marinari de un fel sau de altul, în același timp amabili și simpatici, dînd locului o atmosferă de căldură prietenoasă. Ginny își putea închipui miile de povestiri marinărești care se spusese pe acolo la o bere și la vinul casei.

Restaurantul era plin și se servea greoi, dar nimănui nu părea să-i pese. Atmosfera era zgomoasă și veselă și mirosea pătrunzător a mîncare. Toți patru s-au strîns la o masă aflată între două banchete foarte apropiate și s-au trezit curînd că intraseră în conversație cu vecinii lor de pe partea cealaltă. Au băut o carafă cu vin, în timp ce-și așteptau mîncarea și încă una, împreună cu felurile comandate. Acum discutau cu lumea aflată la celelalte mese de parcă ar fi fost la o mare petrecere. La ora zece a sosit un bărbat cu un acordeon care a început să cînte piese marinărești și toată lumea din local l-a acompaniat în cor, ciocnindu-și cînille cu bere pe deasupra mesei.

N-au mai plecat de acolo pînă la închiderea restaurantului pe la miezul nopții, după ce le-au spus noapte bună tuturor oamenilor cu care se aflaseră în cei mai prietenești termeni, timp de cîteva ore și pe care n-aveau să-i mai vadă

## Sally Wentworth

niciodată; o mică oază de naturalețe umană și de conviețuire normală într-o lume supercivilizată. Alex a luat-o pe Ginny de mijloc și a strâns-o lângă el.

– E o noapte frumoasă. De ce nu ne-am plimba, înainte de a ne întoarce? i-a sugerat. L-a strigat pe Jeff, spunându-i că se vor revedea mai târziu și s-au dus să se plimbe pe malul apei.

Era o noapte încântătoare, aproape tropical de caldă, cu stele care scilipeau pe cerul liniștit. O noapte a amantilor, i-a trecut prin cap lui Ginny și inima ei a tresărit de speranță. Oare o fi momentul potrivit în noaptea aceasta? s-a întrebat, aproape fără a îndrăzni să nădăjduiască. Oare Alex o s-o ia jos în cabinuța întunecată, o s-o dezbrace și o să facă din nou dragoste cu ea, purtînd-o iar în vraja celeilalte nopți dintr-un timp care trecuse de mult? Alex, se vedea clar, era relaxat în seara aceea; era lipit de ea, dar nu îl simțea tensionat, încordat. Au ajuns pînă la un loc deschis care oferea o priveliște largă asupra estuarului. Luna era deasupra apei care parcă devenise argintie, totul era atît de încântător, încît pe Ginny o dureau ochii și s-a trezit spunînd pe un ton visător.

– Ar trebui să fie întotdeauna astfel.

– Hmm. Alex s-a sprijinit de trunchiul unui copac și a tras-o și pe ea în brațe. I-a găsit gura

## Pasiune descătușată

cu sărutări mărunte, cercetătoare care o excitau și o delectau în același timp. Ginny și-a dat capul pe spate, lăsându-l să o sărute pe gâtul lung, simțindu-i răsuflarea fierbinte pe piele. A gemut încet și și-a lipit șoldurile de ale lui, întreaga ei ființă fiind invadată de senzația delicioasă a unei dorințe teribile. El i-a găsit din nou gura și sărutările lui au devenit mai profunde, mai nerăbdătoare; îi pusese mâinile mai jos de talie, o strângea mai tare lângă el. Ginny și-a ridicat brațele, întorcându-i îmbrățișarea cu același foc, savurînd sărutările cărora le dusesese lipsa atîta vreme.

– Ginny, Ginny, i-a bîiguit Alex numele cu un suspin lung, de parcă pronunța numele ei pentru prima oară în viață.

Și-a dus mâinile la sînii ei, cercetător dar atît de excitant, încît ea aproape că-și pierduse controlul. Ar fi vrut să-i spună dorința ei de a face dragoste chiar atunci. În clipa aceea! Ar fi dorit ca el s-o trîntească în iarbă și să-i smulgă hainele, să-i demonstreze pasiunea copleșitoare, necontrolată de care-l știa capabil. Era cuprinsă de fiori și s-a atîrnat de el, respirînd cu greutate.

– Ginny?

Ea a tras adînc aer în piept, de-abia amintindu-și că trebuia să-l lase pe el să facă numai ce dorea, să nu-l grăbească. Poate că ea era prea

## Sally Wentworth

repezită, prea nerăbdătoare. Făcînd un efort imens, a reușit să rîdă ușurel.

– Sînt atît de înfierbîntată!

– Mie-mi spui? a fost Alex de acord cu un zîmbet.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem pe vas, a zîmbit și Ginny.

– Perfect, a spus el, dar a continuat s-o sărute tot drumul de întoarcere spre iaht, ținîndu-se cu brațele de după talie.

Trebuie să uit că am făcut dragoste odinioară, și-a spus în sine Ginny pe drumul de întoarcere. Trebuie să păstrăm un interval în care să mă curteze. Acesta era cuvîntul de modă veche care descria evoluția gradată a unei legături care nu trebuia să fie marcată de grabă. Era conștientă de faptul că trebuiau să se cunoască unul pe celălalt, în adevăratul sens al cuvîntului, astfel încît să nu piardă șansa de a stabili între ei o relație durabilă. Dorința ei era extraordinară. Dar ce era în mintea lui Alex? Poate că mintea lui trebuia subjugată, înainte ca dorința să iasă la suprafață. Cel puțin în noaptea aceasta, începutul fusese promițător, s-a gîndit chicotînd.

– Ce-i atît de amuzant? a tresărit Alex.

Ea și-a pus ambele brațe în jurul mijlocului lui și i-a zîmbit, iar chipul ei părea și mai radios sub razele lunii.



## Pasiune descătușată

– Nimic, decît că sînt fericită, i-a răspuns cu simplitate. Tu nu?

Întrebarea l-a luat prin surprindere, iar ceea ce i-a răspuns l-a uimit chiar și pe el.

– Ba da, i-a spus. Cred că da.

Apoi, ochii i s-au umbrît și ea a înțeles că se gîndea la Venettia, așa că Ginny s-a grăbit să rîdă.

– Toate acele cîntece marinărești, de unde le-ai învățat? Tu și Jeff știți versurile, inclusiv versiunile mai puțin decente, a trebuit să constat.

– Păi, am fost și noi pe mare o dată, de două ori.

A povestit neutru despre trecutele lor călătorii pe mare, pînă au ajuns la ambarcațiune. În cambuză și în cabina de la pupă era lumină.

– S-ar părea că Kay s-a culcat, a remarcat Alex.

S-au urcat în tăcere la bord, iar iahtul s-a clătinat sub greutatea lor și l-au găsit pe Jeff stînd la cambuză, cu o cană cu cacao în fața lui.

– Cum îi merge lui Kay?

– O doare stomacul, a recunoscut el rînjind. Cred că vinul i s-a suit la cap. S-a dus să se culce. Nu numai vinul, dar și coniacul luat în scopuri medicale, s-a gîndit Ginny, dar n-a zis nimic. Cred că e cazul să văd cum se mai simte acum. N-o consider în stare să doarmă prea mult

## Sally Wentworth

în noaptea asta.

– Pot sta eu cu ea, s-a oferit Ginny.

Jeff însă a scuturat cu hotărîre din cap.

– Nu, eu răspund de ea. O să-i port eu de grijă. I-a aruncat o privire lui Alex. Mai ales că mă tem să nu-ți deranjez somnul, în cazul în care am împărți aceeași cabină.

Alex a dat din umeri, apoi s-a uitat la Ginny, înainte de a spune fără grabă:

– Atunci poate aş împărți aceeași cabină cu Ginny, dacă nu se supără.

Ea a scuturat din cap, prea copleșită pentru a fi în stare să vorbească.

– Oricum, eu mă întorc acolo. Jeff s-a ridicat brusc și s-a izbit cu capul de tavan. Deși nu-i stătea în obicei, a înjurat, făcându-i pe Ginny și Alex să izbucnească în rîs. Jeff a rînit.

– Așteptați, c-o s-o pățiți și voi.

Ginny a făcut o baie în mica încăpere și s-a dus în cabină să se dezbrace. Crezînd că avea să stea în aceeași cabină cu Kay, își adusese o pijama scurtuță, din bumbac subțire, imprimat cu mici săgeți, și pe care scria *Jailbird*, drept în față. Își peria părul cînd Alex a bătut la ușă.

– Ginny? Pot intra?

– Da, poftim, a strigat ea, cu inima bătînd să-i spargă pieptul.

El a izbucnit în hohote de rîs cînd i-a văzut

## Pasiune descătușată

pijama, făcînd să treacă momentul emoțional.

– Mă așteptam să porți cine știe ce pijama rafinată și mătăsoasă, i-a spus.

Ginny și-a încrețit nasul.

– Mie-mi plac hainele nostime.

El a rîs.

– Nu ești decît un copil mare.

Cabina avea un pat dublu, dar sacii lor de dormit erau, fiecare, de o singură persoană. Ginny s-a vîrît în sacul ei, iar Alex s-a aplecat peste ea pentru a deschide fereastra cabinei aflată în partea ei, spre apă. Era îmbrăcat doar cu un tricou și un șort, dar și-a scos tricoul cînd s-a vîrît în sacul de dormit. Ginny a încercat să nu-i privească trupul, s-a străduit să nu-și amintească pe ce culmi de plăcere o purtase el odinioară. El a stins lumina și s-a întins în pat.

– Noapte bună, i-a spus Ginny în întuneric.

Alex i-a luat mîna și i-a dus-o la buze.

– Noapte bună, Ginny. Dulcea mea Ginny.

Inima ei a tresărit de o mulțumire adîncă. Nu conta că trebuia să-i repete atît de des numele pentru a-și aminti de fiecare dată cine era, în noaptea asta erau aproape și ea simțea o fericire fără de margini. Ar fi vrut să oprească clipa în loc, s-a gîndit, să rămînă așa, cu Alex ținînd-o de mînă la nesfîrșit. A adormit însă fără a-și da seama și s-a trezit după cîteva ore. Îi era prea cald în sacul

## Sally Wentworth

de dormit, din cauza cabinei neîncăpătoare. Alex dormea cu spatele la ea. Ginny a tras cu grijă fermoarul și a ieșit din sacul de dormit, încântată de răcoarea care i-a învăluit pielea transpirată. A auzit un zgomot în cambuză, apoi apa curgînd. Asta i-a produs sete. Un timp a rămas nemișcată, dar setea nu-i dădea pace, așa că s-a dat jos cu grijă, trecînd peste Alex și s-a dus în cambuză. Jeff se afla acolo și scotocea după niște gheață pe care voia s-o pună într-un prosop umed.

– Cum se simte Kay?

El a zîmbit văzîndu-i pijamaua caraghioasă.

– Nu prea grozav. Cred că a făcut un pic de insolație. Și vinul, pe deasupra răului de mare, s-ar părea că nu i-a fost de mare utilitate.

– Iar îi este rău? Jeff a dat din cap. Atunci poate c-ar fi bine să mă duc s-o văd.

Ducîndu-se în cealaltă cabină, Ginny a găsit-o pe Kay trează, palidă, cu trupul foarte fierbinte, dar nu chiar teribil de disperată. Ginny a întrebato cum se simte, iar Kay a reușit să-i zîmbească slab.

– În curînd o să mă simt perfect. Îmi pare rău că fac atîta tevdură.

– Ai vrea să rămîn cu tine?

Jeff însă revenise și i-a pus cu blîndețe lui Kay prosopul cu gheață pe frunte. Ea l-a privit cu nespūsă grațitudine și Ginny s-a eclipsat din

## Pasiune descătușată

cabină pe nesimțite, înțelegînd că nu era nevoie de ea. Jeff găsisse pe cineva de care să aibă grijă și, deși Kay nu era probabil conștientă pe moment de lucrul acesta, răul ei de mare reprezenta cel mai potrivit lucru care i se întîmplase vreodată.

Întoarsă în cambuză, Ginny și-a udat cu apă rece încheieturile mîinilor și gîtul, apoi și-a luat o băutură de la gheață. A șovăit o clipă și a luat din frigider încă una.

Alex era treaz și stătea deasupra sacului lui de dormit, cu lumina aprinsă.

– Totul e bine?

– Kay nu e prea bine, dar Jeff are grijă de ea.

El a privit-o pătrunzător, înțelegînd ce dorea ea să-i spună.

– Asta face acum?

– Poftim, ți-am adus ceva de băut. Ginny i-a dat paharul și a trecut din nou pe deasupra lui. El a privit-o încîntat.

– Ce te-a făcut să crezi că m-am trezit?

– Am fost uluită că reușeai să dormi în căldura asta.

El s-a ridicat în capul oaselor, apoi s-a sprijinit de tăblia patului, bînd din pahar cu mare poftă.

– Nu mi-ă trecut prin minte pînă acum să-mi cumpăr o ambarcațiune, a remarcat Alex.

Ginny a simțit un fior de plăcere auzindu-l că privește în viitor în loc să se mai gîndească la

## Sally Wentworth

trecut.

– Și eu sînt mirată că tu și Jeff încă nu v-ați luat un iaht.

– Am fi putut s-o facem, dar nu părea chiar atît de important, a surîs Alex. Iar în cazul în care el și Kay vor continua să fie împreună, atunci îmi devine clar că n-or să-și petreacă prea mult timp pe apă.

– Nu. Sărmana Kay! Nici nu cred că mîine o să se simtă cît de cît în stare să facem drumul înapoi pe mare.

– Atunci Jeff poate închiria o mașină, ca s-o ducă acasă și noi o să ne înapoiem singuri cu vaporețul. I-a luat mîna într-a lui. Crezi că o să poți face parte din echipaj împreună cu mine?

Ginny s-a simțit invadată de un fluviu de fericire la gîndul de a rămîne singură cu el, dar s-a mulțumit să zîmbească și să-i răspundă.

– Vai, vai, Căpitane.

Și-au terminat băuturile și Alex a luat cutia goală din mîna ei.

– Atunci e cazul să mai dormim un pic. A stins lumina și s-a întins pe pat, fără nici intenție de a se vîrî în sacul de dormit, iar Ginny a făcut la fel. Ea a lăsat un spațiu respectabil între ei doi, dar, în scurt timp, Alex a întins mîna și a înconjurat-o cu brațul, trăgînd-o spre el și lipind-o de trupul lui. A sărutat-o ușurel pe umăr și vreme de cîteva

## Pasiune descătușată

minute, Ginny de-abia de și-a mai îngăduit să respire, crezînd că el o să meargă mai departe, dar Alex a rămas nemișcat și amîndoi au adormit din nou.

Zgomotul motorului unei bărci aflate în apropiere i-a trezit în dimineața următoare. Ginny s-a răsucit, încă adormită, dar s-a trezit pe deplin cînd și-a dat seama că brațul lui Alex era întins peste ea. El s-a întins, a deschis ochii și a văzut-o.

– Bună, scumpo, i-a murmurat și s-a înclinat s-o sărute. Apoi a înghețat brusc, deschizînd larg ochii din pricina șocului.

S-a dat înapoi cu violență și Ginny a văzut cum i se încordează mușchii maxilarului. Pentru cîteva secunde, încă amorțit de somn, el crezuse că era Venettia, Ginny și-a vîrît unghiile în palmă și s-a ridicat brusc.

– Eu mă duc prima la baie. Mă întreb cum se simte Kay în dimineața asta? Te poți da deoparte ca să trec și eu?

Luîndu-și trusa de toaletă și niște haine, Ginny l-a lăsat singur în cabină ca să-i dea timp să-și revină. După ce s-a îmbrăcat și-a aruncat ochii în cabina lui Kay și n-a fost mirată cînd l-a văzut pe Jeff întins pe canapeaua de rezervă; amîndoi dormeau. Ducîndu-se în cambuză, s-a apucat în liniște să prepare gustarea de dimineață.

Alex a venit și el după o oră.

## Sally Wentworth

– Ceilalți?

– Dorm și-acum. Ți-am făcut omletă și pâine prăjită, îți convine?

– Hmm, grozavi!

S-au așezat la masă și au început să mănânce, cu filtrul de cafea în centrul mesei, pe rîul cu apele aproape nemișcate.

– Cum stăm cu marea și cu celelalte treburi? Cînd plecăm? I-a întrebat Ginny încă destul de crispată.

Alex s-a uitat la ceas.

– Mai avem cam vreo oră.

Își terminau tocmai gustarea cînd a intrat și Jeff în cambuză. I se citea oboseala pe față și încă nu se bărbierise.

– Mi-a mirosit a cafea, i-a informat strîmbîndu-și nasul, precum un iepure hăituit și înfometat.

– O să-ți dau și ție, s-a oferit Ginny. Sper că și Kay o să reușească să bea un pic de cafea. I-a aruncat o privire lui Jeff. N-ai de gînd s-o faci să meargă tot cu vaporul pe drumul de înapoiere, nu?

El a scuturat din cap.

– Nu, ca să vă spun drept. O să încerc să închiriez o mașină sau să iau un taxi. Deși, fiind duminică, s-ar putea să nu prea existe așa ceva.

Alex s-a ridicat în picioare și și-a plecat capul pentru a evita tavanul.



## Pasiune descătușată

– O să mă duc eu pe țărm să văd dacă pot aranja ceva în sensul ăsta.

Oricui i s-ar fi părut o treabă dificilă, dar Alex s-a întors destul de repede și reușise deja să aranjeze cu soția unui prieten să-i conducă pe Jeff și Kay cu mașina ei pînă la Bristol în cazul în care ei erau gata într-o jumătate de oră. Asta a însemnat să ia repede gustarea și în curînd erau plecați, lăsîndu-i pe Ginny și Alex cu o ușoară senzație de slăbiciune, dar și aceasta a dispărut rapid cînd au pregătit ambarcațiunea pentru drumul pe mare. Era din nou o zi splendidă, atît de caldă, încît după vreo oră Ginny s-a dus jos și s-a schimbat în costumul de baie. Alex rămăsese numai în șort și stătea la cîrmă, subțire și bronzat.

I-a zîmbit cînd a văzut-o și i-a făcut un semn cu mîna de la distanță. Ginny s-a dus lîngă el și Alex a înconjurat-o cu brațul. Cu o voce caldă, i-a spus:

– Bună, Ginny, și a sărutat-o.

Dintr-o dată totul a devenit minunat, în special cînd el a complimentat-o.

– Ești atît de încîntătoare.

Restul zilei a fost idilic, o zi pe care Ginny n-avea s-o uite niciodată. Alex era atît de evident fericit, bodogănind-o ori de cîte ori încurca frînghiile velelor, dar strîngînd-o în brațe și sărutînd-o mai tot timpul. A lăsat-o să țină cîrma stînd în

## Sally Wentworth

spatele ei, cu mâinile puse neglijent pe umerii femeii, cu trupul lui fierbinte, aproape gol, lipit de-al ei, cu briza drept în față. Aveau de parcurs un drum lung spre casă și se făcuse aproape seară când au trebuit să coboare cu mare regret pînzele și au pus în funcțiune motorul pentru a se apropia de micul port.

Descărcînd vasul și făcînd curățenie pentru a-l lăsa în ordine deplină, se făcuse deja întuneric când au reușit să se îndrepte în sfîrșit spre Bath. Din cauza aerului curat și a lipsei de somn din noaptea de dinainte, amîndoi se simțeau cam obosiți. Alex căsca cu gura pînă la urechi, în timp ce așteptau să se schimbe stopul, iar Ginny i-a spus într-un impuls:

– Trebuie neapărat să te duci la tine în noaptea asta? Dacă vrei, poți rămîne la mine în loc să conduci atîta drum cînd ești foarte obosit.

Alex a mai căscat o dată, apoi a izbucnit în rîs.

– Pare o idee teribil de atrăgătoare.

Acceptarea lui venită fără șovăială i-a plăcut și a excitat-o; chiar îi era totuna dacă vor petrece o altă noapte asemănătoare cu cea trecută sau dacă Alex va dormi în camera de oaspeți, va fi aproape de ea și asta era tot ce conta.

Au oprit lîngă casă și Ginny s-a întins după bagajul ei, dar Alex i-a atras atenția:

– În salon e aprinsă lumina. Probabil că ai

## Pasiune descătușată

lăsat-o tu așa ieri de dimineață.

Ginny a privit spre casă cu o încruntătură nedumerită.

– Dar nu-mi amintesc să fi intrat ieri în încăperea aceea.

S-au privit unul pe celălalt și Alex a ieșit grăbit din mașină.

– Rămii aici.

Ginny însă era drept în spatele lui, când a vîrît cheia în broască, a împins ușa și a pășit în salon.

Acolo se afla un bărbat, dar nu semăna cîtuși de puțin a spărgător. Stătea în fotoliu cu o băutură pe masa de lîngă el, cu picioarele pe un scaun și cu televizorul deschis. Cînd ei au năvălit înăuntru, el i-a privit fără emoție.

– Bună, Ginny.

– Simon!



## Sapte

– Ce... ce faci aici? I-a întrebat Ginny uluită. L-a simțit pe Alex înlemnind lângă ea și inima ei s-a oprit când i-a observat răceala și neplăcerea de pe chip. Îngrozită că el s-ar putea întoarce ca să plece pur și simplu, i-a pus mîna pe braț ca pentru a-l ține în loc.

Simon începuse să rînjească, dar a observat ce făcuse ea și asta l-a deranjat.

– Treceam prin împrejurimi, așa că m-am gîndit că ți-aș putea cerși un pat pentru o noapte.

## Pasiune descătușată

S-a uitat de la Ginny la Alex. Dar îmi pot continua drumul.

– Nici gând, i-a spus țeapăn Alex.

Clocotind de furie pe dinăuntru, Ginny a zis:

– Simon, cred că nu l-ai cunoscut pînă acum pe cumnatul meu, Alex Warwick.

– Oh, deci tu ai fost soțul Venettiei. Simon a ridicat mîna într-un gest nepăsător de salut, dar nu s-a sinchisit să se ridice. L-a evaluat din ochi pe Alex, iar lui Ginny i se părea pur și simplu că-i aude gîndurile. Vasăzică, asta este bărbatul pe care l-a iubit cu adevărat nevasta mea, bărbatul pe care a trebuit să-l lase în urma ei în Anglia și pe care promisese să nu-l mai vadă niciodată.

– Cum ai reușit să intri aici? l-a întrebat, dorind ca Alex să afle că ea nu-i dăduse lui Simon cheia.

– Mi-am amintit că îmi vorbiseși despre vecina ta, așa că am ciocănit la ușa ei și ea mi-a dat drumul înăuntru.

– Pur și simplu te-a lăsat să intri?

– Mă rog, i-am explicat că sînt soțul tău, a zis Simon molcom, încîntat de sine.

– Oh, mii de mulțumiri! Mîna lui Ginny rămăsese pe brațul lui Alex și putea simți cît de contractat era. Bănuia cu destulă acuratețe ce gînduri îi treceau prin minte, dar nu mai voia să-l lase să dea bir cu fugiții acum. De ce nu mi-ai telefonat ca să-mi spui că o să vii?

## Sally Wentworth

– Am încercat, însă mi-a răspuns în permanență robotul ăla blestemat. Simon a privit-o dezolat, dar în adâncul ochilor i se zărea răutatea. S-ar zice că nu-ți face plăcere să mă vezi.

Ginny s-a străduit să-și adune gândurile; nu trebuia să-l lase s-o scoată din sărite. A dat drumul brațului lui Alex și a avansat în încăpere.

– Știi că ești întotdeauna binevenit, i-a spus cu seninătate. N-ai dat de mine pentru că am fost plecată în timpul weekend-ului, a adăugat ironic, în timp ce se uita drept la Simon. Alex și cu mine am fost într-o excursie cu vaporețul, împreună cu niște prieteni. A strâns tare cu mâna spătarul unui scaun. Ce-ar fi să bem ceva? Tu ce vrei, Alex?

El însă a scuturat din cap.

– Am lăsat mașina deschisă. O să-ți aduc bagajul.

A ieșit și Simon s-a ridicat, s-a dus direct la ea și a sărutat-o.

– Sînt cumva în plus?

– Oarecum, a recunoscut Ginny.

– Iertare. El și-a pus liniștitor mâna pe umărul ei, dar și-a luat-o cînd Alex a apărut cu bagajul. Să-ți pun ceva de băut, Alex. Ce-ai prefera?

– Mulțumesc, dar trebuie să conduc mașina. I-a aruncat o privire lui Ginny și ea a simțit un val de disperare, intuind că apropierea lor, obținută de puțină vreme, era acum pierdută. Voi doi aveți

## Pasiune descătușată

probabil o mulțime de vorbit, așa că o să plec. Noapte bună, Ginny. La revedere.

A dat scurt din cap înspre Simon și a ieșit pe ușă, dar Ginny a fugit după el. Afară, pe trotuar, l-a apucat cu mâinile și l-a întors cu fața spre ea.

– Eu nu l-am invitat aici, Alex. Și nimic nu s-a schimbat. Cel puțin pentru mine. Eu sînt aceeași persoană care a fost toată după-amiaza.

– Știu asta, i-a răspuns răgușit.

– Atunci de ce mă tratezi în felul ăsta, de parcă aș fi devenit o străină? Cineva pentru care nu ai nimic?

Maxilarul lui s-a încordat, dar apoi Alex a oftat.

– Presupun că atîta vreme cît era un nume și-atît era destul de ușor să nu mă gîndesc la el, dar văzîndu-l pe bărbatul care ți-a fost soț, încercînd să mi te închipui împreună cu el – nu mai îmi este la fel de ușor să nu-l bag în seamă.

Ginny l-a privit neîncrezătoare.

– Dumnezeu! Cred că ești gelos.

Alex era și el uluit.

– Bineînțeles că nu sînt gelos, i-a răspuns scurt.

– Atunci de ce ai luat-o la goană? A spus-o de parcă ar fi însemnat „ai dat bir cu fugiții“.

În ochii lui a apărut o sclipire mînioasă.

– Ba nu asta am făcut. Sînt sigur că nu dorești să fii de față, în timp ce veți depăna amintirile

## Sally Wentworth

timpurilor trecute.

Ea l-a privit cu un zîmbet radios.

– Ești gelos. Oh, perfect!

Alex s-a holbat la ea, frămîntat de tot felul de sentimente contradictorii, dar pînă la urmă a avut cîștig de cauză simțul umorului și s-a pus pe rîs.

– Ai dreptate, sînt un pic gelos. Punîndu-i o mîină pe braț, a atras-o brusc spre el și a sărutat-o apăsător pe gură. Este mult prea bătrîn pentru tine. După aceea, s-a urcat în mașină și a pornit-o rapid.

Cu sufletul cîntînd, Ginny a rămas pe trotuar și s-a uitat după el, pînă cînd a dispărut din raza vederii, fericită să-și dea seama că dispunea de puterea de a-l ferma.

Se simțea de parcă ar fi trecut la un fel de test de culori în mișcare și testul ăsta avea să-i facă viața mai frumoasă de acum înainte.

– Ai de gînd să rămîi aici toată noaptea? Vocea lui Simon, aflat în prag, a adus-o înapoi la realitate. Ea a rîs și s-a grăbit în direcția lui.

Bănuia că Simon nu trecuse întîmplător pe-acolo; era acel gen de om care se asigura întotdeauna că va dispune de un hotel bun în care să rămînă la nevoie. Așa că atunci cînd s-au întors în sufragerie a zis:

– Bun, acum spune-mi motivul adevărat pentru care ai venit aici.



## Pasiune descătușată

El a rînjit încîntat.

– Ah, perspicacitatea și sinceritatea unei foste soții.

– Va dura mult timp pînă să-mi spui motivul?

– S-ar putea, a admis.

– Atunci o să-mi pun ceva de băut, înainte de a începe discuția. Ginny și-a turnat o băutură răcoritoare, fără alcool și i-a umplut din nou paharul lui Simon, înainte de a se așeza pe sofa, cu picioarele îndoite sub ea. Bun, zii!

– Dacă ești convinsă că stai comod...

Ea a izbucnit în rîs, amintindu-și că tocmai umorul lui sec o atrăsese spre el.

– Să lăsăm asta, Simon. Presupun că ai necazuri cu soția?

– Da, dar nu în felul în care-ți închipui tu. Janet a dat divorț.

Ginny l-a privit uluită cu adevărat, Janet era prima lui soție și mama copiilor lui, deși ei erau mari acum.

– Dumnezeuule, credeam că se simte cît se poate de fericită.

– După cum se vede, nu era. S-a săturat și a plecat, cu toate bagajele și mobilele, jurînd că nu se va mai întoarce niciodată.

În ciuda tonului glumeț, în vocea lui se simțea o undă de satisfacție pe care și-o putea ascunde cu greu.

## Sally Wentworth

Ginny l-a privit cercetător.

– Și nu ți-ar părea deloc rău să o primești tu cu toate bagajele și mobilele.

El a dat din cap.

– Aveai tu dreptate când mi-ai spus că n-ar fi trebuit s-o părăsesc niciodată. Numai că există o singură problemă.

– Soția numărul patru? Sonia?

– Mdaaa, și faptul că au mai existat un numărul doi și un numărul trei.

– Mă rog, Janet știe. Ce-ai de gând să faci?

Poate pentru prima oară în viață, Simon arăta nesigur pe el.

– Nu știu. Mă tem să n-o supăr, băgîndu-mă prea tare în ea, dar mi-e la fel de frică dacă nu fac nimic și ea își găsește pe altcineva sau chiar se răzgîndește și se întoarce la ea acasă. Dar vreau s-o fac să afle că, mă rog, că mie îmi pasă și-acum de ea.

– Asta e problema, a comentat Ginny.

El a dat din cap.

– Așa m-am gîndit și eu, că este și că trebuie să vin să te văd și să te folosesc ca fiind în temă. Pentru că și tu ești într-o situație delicată, nu?

Gîndindu-se la asta, Ginny și-a dat seama că avea dreptate într-un fel. Gînditoare, i-a spus:

– Trebuie să acționezi cu prudență. Nu poți năvăli, pur și simplu, în viața ei. Însă dacă-i spui

## Pasiune descătușată

lui Janet că o vrei, atunci trebuie să o asiguri că asta o să dureze vreme îndelungată. Trebuie să-i spui că n-o să mai dai pe de lături. L-a privit și i-a zîmbit. Ar fi o idee foarte bună să o convingi că ai trecut peste o anumită vîrstă, că ai depășit perioadele tale de rătăcire. Simon a privit-o cu o mutră caraghioasă, care i-a provocat rîsul. Și poți să fii sigur că nu i-aș spune că tu ai petrecut o noapte aici, cu mine.

– Nu ar fi cazul, a fost el de acord. Deși, n-ar fi deloc rău să descopere Sonia treaba asta.

– Oh, nu, nu vreau, i-a zis furioasă Ginny, ridicîndu-se dreaptă. Și dacă ai venit avînd ideea asta în cap, poți pleca de îndată. Propriul meu viitor nu este încă atît de bine definit încît să mă folosești tu ca motiv de divorț.

– Vezi-ți de treabă, nici n-am de gînd. A privit-o cercetător. Lui Alex nu i-a plăcut deloc faptul că m-a văzut aici.

– Bărbaților nu le face în general plăcere așa ceva, i-a spus acidă Ginny, dar apoi a devenit mai blîndă. Ți-am mai spus, e ca și cînd ai merge pe coji de ouă, uneori se sparg și-ți intră în tălpile picioarelor.

– Și, metaforic vorbind, tu ai coji de ouă în picioare din pricina mea?

Ginny a suspinat.

– Oarecum, dar cred că totul o să fie în regulă.

## Sally Wentworth

– O să plec, dacă asta vrei.

– Nu. Ginny a scuturat cu hotărîre din cap. Alex știe că noi sîntem prieteni și acum n-are decît să accepte acest lucru.

– Bravo ție. Mie nu-mi prea vine să mă duc să dorm altundeva în noaptea asta.

Au discutat multă vreme despre problemele personale ale lui Simon; sau, mai bine spus, Ginny a ascultat, în timp ce Simon vorbea. Aceasta fusese una din metodele cele mai bune din perioada căsătoriei lor, abilitatea ei de a-l asculta, vorbind despre tot felul de probleme, punînd uneori întrebări sau dîndu-i o idee care îl ajuta, de regulă. Se făcuse aproape dimineață cînd Ginny i-a spus că nu-și mai putea ține ochii deschiși nici măcar un minut.

– O să mai vorbim dimineață, mai tîrziu, da?

Simon a scuturat din cap.

– Nu mai este nevoie, acum știu ce am de făcut.

Ginny i-a zîmbit.

– Ai știut tot timpul, numai că ai avut nevoie să te convingi pe tine însuși că ai curajul s-o faci. S-a ridicat în picioare. O să-ți pregătesc și ție un pat.

Simon, de asemenea, s-a ridicat și a înconjurat-o cu un braț de mijloc.

– Oare e necesar? N-am putea... în numele vremurilor trecute...? A lăsat propunerea să

## Pasiune descătușată

plutească în aer.

– Sigur că nu, i-a răspuns hotărîtă Ginny. Și-așa ai destule neazuri.

El a suspinat.

– Cred că ai dreptate, dar e destul de rușinos pentru că tu arăți teribil de bine.

Ea a rîs și l-a împins într-o parte.

– Du-te la culcare, Simon.

El a plecat pe la ora nouă dimineața, înapoi spre Londra. Ginny a constatat că Simon plecase și a observat-o pe Clare printre perdelele care se mișcau. Într-o clipă și-a dat seama că toată lumea de pe stradă o să afle neîntîrziat că a fost măritată. Clare își închipuia probabil că și acum mai era căsătorită. Îl crezuse probabil pe Simon, care nu menționase faptul că divorțaseră în urmă cu doi ani. Intrînd înapoi în casă, Ginny și-a făcut de lucru toată dimineața aceea de luni, așteptînd să se întîmple două lucruri. Primul, să apară Clare, de asta era aproape sigură, al doilea, ca Alex să telefoneze, de asta era mai puțin sigură.

N-a trebuit s-o aștepte prea mult pe Clare, care bătea deja la ușă pe la ora zece. Ginny i-a spus pe cînstite cine era Simon, iar Clare s-a dus la ea acasă după un ceas, fericită că avea prilejul să răspîndească puțină bîrfă. Mult așteptatul telefon de la Alex n-a sosit pînă seara, dar inima lui Ginny a tresărit de încîntare cînd s-a auzit

## Sally Wentworth

vocea lui.

– A plecat?

– Da, bineînțeles.

– Ce-a vrut? Vasăzică și Alex îi căuta scuze lui Simon.

Ginny i-a explicat pe scurt.

– Ai aflat cum se mai simte Kay? I-a întrebat pentru a-l scoate pe Simon din viața lor.

– Acum se simte bine, normal. Asta-i când te pricepi la navigație.

– Oricum, a rezistat de minune aproape o zi și i-a prins bine.

– Și lui Jeff i se pare la fel. De astă dată s-ar spune că s-a prins serios în cârlig.

– Bun, sînt mulțumită.

– Ce-ai făcut astăzi?

– Am dezmembrat patul de rezervă în care a dormit Simon.

– Adevărat?

– Mi-am închipuit că-ți va face plăcere să afli treaba asta.

Alex a chicotit.

– De ce nu vii aici ca să ieșim pe urmă în oraș, la cină?

Ginny a suspinat din adîncul sufletului.

– Deja sînt pe drum.

Următoarele săptămîni au fost cele mai fericite din viața lui Ginny. Îl vedea pe Alex de două-trei

## Pasiune descătușată

ori pe săptămână, cu excepția zilelor în care se ducea să lucreze. Uneori puneau la cale câte o întâlnire în patru cu Jeff și Kay, dar cel mai adesea ieșeau numai ei doi. Vara era în toi, o perioadă idilică pentru ca relația dintre ei să ia avânt. Ei o luaseră încetisor, fără nici o grabă, cu mare calm în acele zile de vară lungă și fierbinte. A fost o perioadă în care s-au descoperit unul pe celălalt; un interval în care Ginny a putut să-și dea seama că Alex îi plăcea ca om tot atît de mult pe cît îl iubea. Și pentru Alex acest timp a făcut posibilă evaluarea ei ca ființă individuală și nu doar ca o copie a femeii pe care o iubise, dar o pierduse. Destul de rar se mai întîmpla totuși ca el să uite și s-o strige Venettia, fapt care producea pentru o vreme o stare de tensiune neplăcută. Asta însă se petrecea tot mai rar, pe măsură ce se scurgeau săptămînile.

După ce universitatea a intrat în vacanța de vară, Alex a trebuit să se ducă la un congres la Milano, unde avea de ținut o conferință.

—Tare mi-aș dori acum să nu fi promis că mă voi duce, s-a plîns el.

Erau în camera lui de la universitate, în noaptea dinaintea plecării, și stăteau pe o canapea de piele, Ginny stînd pe brațul canapelei, cu picioarele întinse pînă în poala lui Alex. Fuseseră în oraș să ia cina și ea se simțea ușor emoționată și

## Sally Wentworth

mulțumită.

– Nu pleci decît pentru o săptămînă, a căutat ea să se consoleze.

– Da, însă la puțină vreme după ce mă întorc eu, pleci tu în America.

– E ceva stabilit de mult și mă tem că nu pot renunța. Este o paradă a modei pe care o face un creator căruia îi datorez foarte mult. M-a ajutat extraordinar de mult cînd m-am dus prima oară la New York și acum nu-l pot lăsa baltă.

Alex a strîns-o mai tare de talie.

– Mă cam sperie gîndul că ai putea să te lași momită să rămii în America. Promiți că o să te întorci?

– Știi că mă voi întoarce.

El a sărutat-o insinuant și a mîngîiat-o pe sîni. Buzele lui peste ale ei, limba care-i tatona cu blîndețe gura, mîinile lui atingîndu-i pielea, felul insinuant în care o excita, erau senzații atît de erotice, încît Ginny a fost nevoită să-și vîre unghiile în umerii lui pentru a se putea abține să nu țipe. Respirația îi era întretăiată, gîfîia, trupul i se arcuia sub mîinile lui. Încă nu făcuseră dragoste, dar cu fiecare zi care trecea, amîndoi deveneau tot mai conștienți că momentul acela se apropia din ce în ce mai mult.

– Ești atît de încîntătoare, a murmurat Alex cu gura lîngă gîtul ei. I-a deschiat bluza și s-a



## Pasiune descătușată

aplecat pentru a-i săruta sînii. De astă dată, Ginny a gemut, cu mîinile vîrîte în părul lui, dar în clipa aceea s-a auzit un ciocănit puternic la ușa și Alex s-a ridicat. La dracu'!

Și-a dat părul pe spate și s-a ridicat drept în picioare, în timp ce Ginny și-a încheiat bluza în grabă.

– Gata?

Ea a dat din cap și el a deschis ușa. Erau Jeff și Kay. Se țineau de talie și aveau pe fețe niște zîmbete atît de luminoase, încît era evident că le aduceau niște vești bune.

– Iertare că am dat buzna aici, a zis Jeff, dar ne-am gîndit că o să vă pară bine cînd o să aflați treaba asta. Tocmai ne-am logodit.

– Păi, e minunat! Alex i-a poftit în cameră. Ceva mai plăcut nici nu puteam afla. A sărutat-o pe Kay și i-a scuturat mîna lui Jeff. Felicitări!

Ginny a adăugat propriile ei urări și Alex a destupat o sticlă de șampanie din dulăpior, spunînd:

– De zece ani am sticla asta aici tocmai pentru această ocazie. Acum trebuie să fi devenit mult mai tare șampania asta.

Au băut în sănătatea și pentru fericirea perechii logodite, iar în vocea lui Alex nu se simțea nici o șovăială, în vreme ce pronunța toastul.

– Ce planuri aveți? a vrut Ginny să afle. Pe

## Sally Wentworth

cînd nunta?

– Aproape că nici n-am avut timp să ne gîndim la așa ceva, a protestat Kay. Totul s-a petrecut azi.

– În schimb, am convins-o să vină cu mine pe șantierul arheologic, în Italia, i-a întrerupt Jeff.

Pe față continua să-i plutească un zîmbet și arăta de parcă va rămîne întreaga viață, fără nici o abatere, legat de femeia iubită, iar Ginny se simțea fericită pentru el. În același timp o emoționa sentimentul pe care îl împărtășeau pe deplin cu Kay și Jeff, căci ei se aflau la începutul unei stări noi, minunate. Apoi însă i-a aruncat o privire lui Alex și a observat că, deși zîmbea, se îndepărtase parcă de momentul acela solemn. Și-a dat seama că el se gîndea la Venettia, amintindu-și de propriile lui speranțe de viitor în clipa în care se logodiseră. I-a simțit privirea ațintită asupra lui și a clipit des. Cu bună știință s-a străduit să-și revină la realitate, la prezent. A clipit spre Ginny zîmbitor și ea i-a zîmbit la fel, totuși, n-a reușit să-și îndepărteze tristețea din ochi.

Jeff și Kay erau într-al nouălea cer, așa că stăteau mîna în mîna pe canapea, vorbind, făcîndu-și planuri pînă și pentru viitorul cel mai îndepărtat.

– Tu o să-mi fii martor la căsătorie, nu-i așa? I-a întrebat Jeff pe Alex. La urma urmei, din cauza

## Pasiune descătușată

ta am ajuns pînă aici.

Alex a izbucnit în rîs.

– Cum aş putea refuza o invitație formulată pe cuvinte atît de alese?

Kay s-a uitat la Ginny.

– Mie mi-ar face plăcere să te rog să fii domnișoara mea de onoare, i-a spus cu îndoială în glas, dar...

– Dar dacă ai un pic de bun-simț, n-o să-mi faci o propunere ca aceasta. Eu sînt mult prea înaltă. Tu ai nevoie de niște fete drăgălașe îmbrăcate cu rochițe în stil victorian și pantalonași.

Chipul lui Kay s-a luminat.

– Pare o idee grozavă. Crezi că m-ai putea ajuta, desenîndu-mi modelul rochiei de mireasă?

– Bineînțeles.

Cele două fete au început să discute despre stiluri în modă spre marele amuzament al bărbatilor, pînă în clipa în care Alex s-a ridicat.

– Dacă vouă nu vă, pasă, aflați că eu trebuie să iau avionul mîine, la o oră criminală din zorii zilei, așa că am de gînd să vă dau afară.

Cei doi logodnici au spus noapte bună și s-au dus împreună în camera lui Jeff, în timp ce Alex a condus-o pe Ginny jos la mașina ei.

– Drum bun la Milano, i-a spus Ginny.

– Mmm. El părea puțin cam absorbit de gînduri. Ginny i-a pus mîinile pe brațe.

## Sally Wentworth

– Da?

El însă ezita. A dat din cap.

– Ne vedem la întoarcere. Sigur, te simți în stare să conduci?

– Da, fără probleme. Noapte bună, Alex.

El a sărutat-o ușor, dar dintr-o dată a atras-o violent spre el și a sărutat-o apăsător pe gură; un sărut sălbatic, foarte bărbătesc, destinat să-o convingă că el este stăpînul.

– Mamă! Ea l-a privit uluită pe moment, dar el i-a deschis portiera de la mașină și Ginny a intrat și a pornit mașina.

Alex a sunat-o de la Milano de cîteva ori, dar Ginny tot a petrecut săptămîna cu sentimentul frustrant al așteptării. Uneori îl dorea atît de tare, încît simțea cu adevărat dureri fizice și agitația i-a crescut din ce în ce pînă cînd a devenit incapabilă să se adune pentru a face ceva cît de cît în afară de tenis și gimnastică. S-a dus la un club de tenis, de două ori în acea săptămîină la înot și s-a apucat iar de jogging. Deși toate acestea au făcut minuni în privința înfățișării ei, n-au reușit să-i domolească pofta sexuală. Respecta nevoia lui Alex de a lua lucrurile cu încetul, dar era o fată sănătoasă și foarte îndrăgostită și, uneori, îi era greu să reziste, mai ales că știa perfect de bine cît de viril și pasionat putea fi Alex.

Se mîngîia totuși la gîndul că acum Alex era

## Pasiune descătușată

mult mai fericit. Se cufunda tot mai rar în sine, amintirile și vechea lui supărare ieșeau tot mai rar la suprafață de cînd era cu ea. Totuși, nu o dusesese niciodată să-i cunoască familia și nici nu mersese cu ea cînd Ginny o vizitase pe mama ei, deși îl invitase. Bănuia din ce cauză: Alex nu voia ca familia să creadă ce-ar fi fost de crezut la prima vedere – că el încerca s-o reînvie pe Venettia, fiind împreună cu Ginny. Îl respecta pentru acest lucru, dar înțelegea în același timp că el însuși nu se convinsese îndeajuns că lucrurile stăteau altfel.

Într-o zi, cînd Alex era plecat, Ginny a invitat-o pe Kay la cină. Au discutat despre nuntă și s-au uitat la modele de rochii. Kay era atît de fericită, încît i-a spus înainte de a se gîndi:

– Poate că și tu cu Alex o să vă pregătiți în curînd pentru propria voastră nuntă. Voi ar trebui să vă îmbrăcați în întregime în alb, tu vei arăta superb într-o rochie albă de mireasă, i-a spus generoasă Kay.

Ginny a zîmbit.

– Ar fi posibil să ne căsătorim într-o bună zi, numai că asta s-ar putea să fie peste multă vreme.

– Din cauză că Alex este văduv? Dar voi sînteți făcuți unul pentru celălalt.

Ginny a privit-o gînditoare.

## Sally Wentworth

– Așa crezi?

– Bineînțeles, oricine are ochi își dă seama, a rîs Kay. Și eu o să-ți pot fi doamnă de onoare pentru că sînt mult mai scundă.

– Mă bate gîndul că în cazul în care Alex și cu mine ne-am căsători vreodată, n-ar fi vorba decît de o rapidă trecere a numelor în registrul Stării Civile. Deși ar fi drăguț să am parte și eu măcar acum de o nuntă adevărată, cu toată ceremonia, a murmurat visătoare, privind în gol.

– Acum? S-a holbat Kay la ea. Vrei să spui că... că ai mai fost căsătorită?

Ginny a privit-o, apoi a înțeles că dacă voia să rămînă prietenă cu ea era cazul s-o pună în temă.

– Da. Am divorțat. De altfel, cred că tu nu știi că Alex a fost însurat cu sora mea geamănă – sora mea identică. Acesta e motivul pentru care există... probleme.

Părea teribil de ciudat să-i comunice cu duritate toate acestea, rezumînd întreaga situație în doar cîteva fraze. Părea aproape vulgar atunci cînd toate sentimentele erau prezentate prin cuvinte simple. Nu i-a mai dat alte explicații, iar Kay era o fată prea de treabă pentru a-i pune întrebări, dar Ginny a luat în minte o nouă hotărîre. Îl va mai păsui pe Alex pînă la Crăciun și dacă legătura dintre ei nu se va rezolva pînă atunci, o să-l pună să se decidă. Poate că asta

## Pasiune descătușată

aștepta și el, s-a gândit îngrijorată. Poate că totuși el nu reușea să depășească ideea că-i trădează amintirea Venettiei.

Alex a venit singur de la aeroport, dar i-a telefonat lui Ginny în după-amiaza în care sosise, aproape imediat ce ajunsese acasă și a întrebat-o dacă putea s-o viziteze.

- – Desigur. leșim în oraș?
- Ce-ar fi să facem o plimbare la țară?
- Ar fi grozav. Ne vedem curînd.

Între timp, Ginny a făcut un duș, și-a pus o bluză de bumbac și o pălărie de soare, și-a legat părul la spate și a găsit o pereche de sandale potrivită. Alex ajunsese deja la ușa ei. S-a repezit să-l întâmpine, privindu-l cercetător drept în față, iar el i-a luat mîinile într-ale lui, apoi a sărutat-o. Au mers cu mașina spre Avebury și el a ținut-o de mîină, în timp ce cutreierau prin acel loc datînd din epoci străvechi, cu pietre sculptate de oamenii primitivi. Umbrele pietrelor se așterneau de-a lungul ierbii, soarele era aproape de asfințit, iar ei erau singurii vizitatori ai locului.

O vreme s-au plimbat în tăcere, dar apoi tăcerea a devenit tensionată, fiind amîndoi conștienți de preocuparea din mintea lui Alex.

– Am reflectat îndelung cîtă vreme am fost plecat, i-a zis el, pînă la urmă, cu vocea repezită deși tăcuse atîta vreme. Văzîndu-i pe Jeff și Kay

## Sally Wentworth

atît de fericiți, departe de tine și ducîndu-ți dorul, am înțeles exact cît de tare am nevoie de tine, Ginny.

– Ai nevoie de mine? Ea s-a oprit ca să-l privească în față.

– Da. A apucat-o de mijloc și a privit-o și el drept în ochi. Vreau să te măriți cu mine, Ginny.

Ei i s-a pus dintr-o dată un nod în gît și a fost necesar să înghită cu dificultate pentru a putea scoate o vorbă. Totuși, nu trebuia încă să-l lase să-i vadă fericirea, nu încă.

– De ce, Alex? a reușit să-l întrebe. De ce vrei să te însori cu mine?

Nu la un asemenea răspuns se așteptase el, așa că s-a încruntat ușor.

– Pentru companie, astfel încît să putem petrece restul... S-a oprit, iar maxilarul i s-a încordat. Astfel încît să putem fi împreună. Pentru toate motivele care-i fac de regulă pe oameni să se căsătorească, așa cred.

Ea l-a privit, așteptînd, dar el n-a rostit cuvintele pe care ar fi vrut să le audă.

– Mi-ai spus că ți-am lipsit; de-asta ai nevoie de mine? Pentru că erai singur și tu nu mai dorești să fii din nou singur?

– În parte și din cauza asta.

– În parte? I-a pus întrebarea cu greutate, încercînd să nu se ambaleze. Pe de altă parte,



## Pasiune descătușată

pentru că eu arăt ca Venettia? S-a îndepărtat de el și și-a acoperit fața cu mâinile.

– Nu. Meriți mai mult decît atît. I-a luat mâinile și i le-a tras în jos. Vreau să te iau de nevastă pentru că am nevoie de tine și te iubesc.

– Mă iubești? Pe mine? Ești sigur?

– Bineînțeles. A zguduit-o puțin. Oh, Ginny, sînt sigur că acum ți-ai dat seama că întotdeauna pe tine te-am iubit – chiar de la început. Din prima zi în care ne-am întîlnit.

Ea s-a holbat la el.

– Din avion?

El a dat din cap.

– De aceea eu eram întotdeauna atît de furios pe tine, încercam din greu să te scot din viețile noastre, pentru că n-am reușit niciodată să mi te scot total din minte, oricît de tare m-aș fi străduit. I-a zîmbit, clipind din ochi, așa cum îi plăcea ei. Deci, vrei să mă iei de bărbat, draga mea?

Sosise momentul pe care și-l dorise întotdeauna, după care tînjise ani îndelungați, dar într-un fel ciudat, în ciuda asigurărilor lui, continua să simtă că nu putea spune da, fără nici o rezervă. A scuturat nehotărîtă din cap.

– Nu știu, Alex. Mă bate gîndul că dacă doreai asta cu adevărat n-ai fi ezitat, n-ar fi trebuit să pleci și să reflectezi atîta. Nu așa procedezi tu de obicei. De regulă ești atît de sigur de ceea ce vrei,

## Sally Wentworth

nu ca acum. Sper că nu vrei să faci asta pentru că-ți închipui că e dorința mea și că ai vreo datorie față de mine sau așa ceva.

– Vreau asta mai mult decît orice pe lume, a asigurat-o el. Dar trebuie să mă înțelegi că a fost nevoie să treacă o perioadă pentru ca eu să-mi lămuresc multe lucruri. Timpul mi-ar fi fost necesar, chiar în cazul în care era vorba despre o altă femeie, dar cu tine, sora Venettiei și cu sentimentele pe care le am deja pentru tine...

– Dar ești convins că te-ai lămurit în toate privințele? Noi... noi încă, noi doi încă nu ne-am culcat împreună, a accentuat necăjită Ginny.

Alex a zîmbit.

– Asta se poate remedia. A redevenit serios după o clipă. Draga mea Ginny, ai fost foarte răbdătoare, foarte tolerantă și o să-ți fiu întotdeauna recunoscător pentru asta. Acum însă cred că a sosit timpul potrivit pentru ca noi să ne căsătorim sau, măcar, să ne logodim.

– Și mă vei duce să-ți cunosc familia?

El n-a șovăit.

– Bineînțeles.

– Ei or să fie probabil contra căsătoriei noastre.

Alex a ridicat din sprîncene.

– N-au decît să se învețe cu ideea asta, i-a răspuns scurt.

## Pasiune descătușată

Lui Ginny i-a făcut plăcere. A râs ușurel.

– Mă bate gândul că ar fi cazul să-i anunți din timp; ei știu măcar de existența mea?

– Da, sigur. A dat din cap. Ai dreptate, ar fi o idee bună să-i anunț înainte.

Nici unul din ei n-a făcut vreo referire la fantome, dar ele erau prezente în gândurile lor nerostite.

– Deci răspunsul este da? Te măriți cu mine, Ginny?

Dîndu-se puțin mai departe de Alex, Ginny și-a pus mîna pe o stîncă antică, simțind asprimea lichenului sub palmă. A ezitat timp de cîteva minute, încercînd să reflecteze. Într-un fel, propunerea aceasta apăruse într-un moment nepotrivit sau pentru motive nu îndeajuns de clare. Nu-i venea să se bucure, era o propunere făcută prea la rece. S-a întors cu fața la Alex.

– Tu ai avut nevoie de timp, ca să ajungi la acest punct, Alex; acum am și eu nevoie de timp de gîndire. Îți voi da răspunsul la întoarcerea mea din America.

– Pînă atunci nu?

– Nu, Alex. Îmi pare rău. Nu vreau să intru într-o nouă căsătorie, fără a fi pe deplin convinsă că merită.

– Corect, n-am ce face. Dar în vocea lui se simțea dezamăgirea.

## Sally Wentworth

Ginny și-a vîrît repede brațul sub al lui.

– Povestește-mi despre conferință.

Rămăsese mai puțin de o săptămînă pînă la plecarea lui Ginny spre New York și, deși se văzuseră de mai multe ori, tot nu făcuseră dragoste. Senzația era că ridicaseră o barieră între ei și că, în primul rînd, această barieră trebuia înlăturată. Și chiar dacă Alex ar fi purtat-o brusc în brațe pe scări și ar fi făcut dragoste cu ea, Ginny își dădea seama că tot nu i-ar fi dispărut toate îndoielile. El însă n-a făcut așa ceva și Ginny a înțeles că Alex nu era sută la sută convins.

Parada de la New York a mers bine și ea și-a pus la punct unele afaceri, lăsînd în ordine apartamentul și o casă de pe plaja californiană. A mai apărut de cîteva ori și la televiziune, și-a revăzut prietenii și a cîpătat asigurarea că va putea să-și reia cariera americană din punctul în care o lăsase.

Plecase din Anglia pe căldură, la New York găsisese un alt val de căldură, așa că a zburat înapoi în Anglia în haine ușoare, găsind o vreme ploioasă și o vară evident pe sfîrșite. Pînă a reușit să treacă de vamă și să ajungă la Alex, care o aștepta, tremura deja din toate încheieturile.

– Uite, pune-ți asta pe tine. Și-a scos pardesiul și i l-a pus în jurul umerilor, sărutînd-o în același

## Pasiune descătușată

timp. A aruncat o privire spre căruciorul plin vîrf cu bagaje. Da știu că te-ai încărcat, nu glumă!

– Mi-am adus cîteva lucruri, i-a explicat Ginny.

– Nu mă miră că a întîrziat avionul.

I-a zîmbit, iar Ginny i-a întors zîmbetul, fericită că era din nou împreună cu el. Luîndu-i căruciorul cu bagaje, l-a împins, cu Ginny atîrnată de braț și povestindu-i despre călătorie. A continuat să-i povestească și în mașină, dar el asculta doar pe jumătate atent, concentrîndu-se asupra conducerii mașinii, căci ziua se tot întuneca, iar ploaia cădea întruna, iar ștergătoarele de parbriz trebuiau să funcționeze fără răgaz la cea mai mare viteză pentru a păstra vizibilitatea.

– De cînd plouă?

– Numai de azi. Duminicile au devenit un iad pentru circulație.

Și, ca pentru a demonstra punctul lui de vedere, după cîteva minute, la periferia orașului Bath, au dat de un accident îngrozitor, cu o mașină răsturnată la o sută optzeci de grade, iar alta făcută armonică de un zid. Un polițist dirija traficul îngreunat la locul accidentului, iar Ginny a văzut niște siluete zăcînd întinse pe trotuar, una avînd așternută deasupra un pardesiu al vreunei persoane aflate la fața locului. După ce au depășit scena, Alex a condus rapid o vreme și apoi a tras pe o parte a drumului. Întorcîndu-se spre el,

## Sally Wentworth

Ginny a constatat că i se întunecase fața, devenise cenușiu, iar trupul îi tremura din toate încheieturile.

– Alex! Scoțându-și centura de siguranță, și-a aruncat brațele de gîtul lui pentru a-l mîngîia. Ce-i cu tine?

– Iartă-mă. Încerca disperat să-și reia controlul asupra sa. E din cauză că am văzut accidentul. Mi-au revenit toate amintirile. Venettia.

– Oh, nu! A încercat să-l reconforteze, dar degeaba. El nu se putea opri din tremurat. Înțelegînd că cel mai bun lucru ar fi fost să-l ducă departe de locul acela, Ginny a schimbat locul cu el și a condus ea pe restul drumului spre casă. Acasă l-a dus înăuntru și i-a dat să bea niște coniac, împreună cu o cafea tare, fără a ști cum să procedeze în rest și simțindu-se total neajutorată.

Coniacul și-a făcut efectul, dar el strîngea brațele fotoliului, cu chipul cenușiu.

– Iartă-mă, n-am mai văzut un alt accident de la... de cînd a murit Venettia.

Ginny s-a încruntat.

– Să înțeleg prin asta că tu ai văzut cum s-a petrecut accidentul Venettiei? l-a întrebat abătută.

Alex a scuturat din cap.

– Nu, nu cum s-a întîmplat. Dar am văzut... am văzut ceea ce-a rămas după. A șovăit o clipă,

## Pasiune descătușată

apoi a început iar să vorbească, pronunțînd cuvintele cu o voce înceată, îndurerată, de parcă fiecare cuvînt l-ar fi făcut să sufere. Ginny aproape că voia să-l oprească din vorbă cu un gest al mîinii, dar și-a dat seama la timp că el avea de spus ceva încă niciodată rostit. Trebuia să-l lase să vorbească. Noi luasem parte la o partidă de tenis pe teren închis, pentru universitate. Era seara și eu mă dusesem acolo direct de la serviciu, desigur, iar Venettia își luase mașina proprie ca să vină acolo. Așa că fiecare din noi a condus separat pe drumul spre casă, după meci. Ploua, exact ca în seara asta, un duș brusc și teribil de primăvară, după o perioadă de vreme frumoasă.

– Eu eram în față și am ajuns primul acasă, dar Venettia n-a sosit nici după zece minute, așa că eu am început să intru la idei că i s-ar fi putut întîmpla ceva și m-am întors să văd ce-i cu ea. A făcut o pauză, strîngînd din toate puterile brațele fotoliului, cu ochii ațintiți în trecut, întunecat la chip ca cenușa. Cînd am ajuns acolo, poliția și pompierii sosiseră deja. Au încercat să mă țină la distanță, dar eu i-am îmbrîncit și m-am dus la ea. Era prinsă în mașină ca într-o cursă, iar ei încercau s-o scoată de acolo. La început, era conștientă. Și-a deschis ochii și și-a dat seama că eram acolo și o susțineam. Apoi i-au dat un sedativ, ca

## Sally Wentworth

s-o poată scoate de acolo și ea nu s-a mai trezit din letargie timp de câteva zile, la spital. Vocea îi devenise răgușită, aspră. În clipa aceea aflasem că o să moară – și cred că și ea își dăduse seama. Încerca să lupte, dar nu mai avea putere. Voia să trăiască. Ea mi-a vorbit, sărmăna mea dragă și ți-a pronunțat numele. Ea... ea s-a străduit să-mi zîmbească...

– Oh, nu! Ginny s-a repezit la el, incapabilă să mai suporte durerea ei și pe-a lui. L-a strâns în brațe ca să-l susțină, l-a mîngîiat pe cap, i-a murmurat numele. Oh, bietul meu Alex. Sărmanul Alex.

El a tremurat din tot trupul și și-a dus mîinile la față, rămînînd așa cîteva minute, apoi a apucat-o pe Ginny de încheietura mîinii. Mîna lui continua să tremure, dar el o privea drept în față, susținîndu-i privirea.

– Ginny, i-a spus răgușit. Am nevoie de tine.

Ea a înțeles pe loc. Nu așa ceva își dorise, dar îl iubea atît de mult, încît era gata să i se dedice cu bucurie. Ridicîndu-se, i-a luat mîna.

– Vino, atunci. Și l-a condus sus pe scări.





### Opt

Ploaia continua să bată în geamuri. Ginny a aprins veioza de lângă ea și s-a dus repede să tragă draperiile, blestemînd furtuna. Alex a rămas o clipă în prag, privind-o, apoi a intrat și a închis ușa. Ginny se aștepta să vină la ea, s-o ia în brațe, dar văzînd că nu face astfel, și-a descheyat nasturii de la bluză și a început să se dezbrace.

A lăsat hainele să cadă pe jos, o grămadă de bumbac și mătase în jurul picioarelor, o siluetă zveltă și grațioasă, foarte subțire, dar cu rotun-

## Sally Wentworth

jimeea feminină accentuată a sînilor. Alex nu s-a mișcat nici acum. La lumina lămpii, chipul lui părea istovit, ochii negri o priveau cu intensitate. Ginny s-a îndreptat încetișor spre el, i-a pus ambele mîini pe obraji și l-a sărutat prelung. El a suspinat profund și trupul i s-a înfiorat, dar n-a atins-o.

– Du-te în pat, i-a spus el cu gura încheiată.

Tulburată, l-a privit în ochi, dar el i-a ocolit privirea. După puțină zăbavă, Ginny l-a ascultat și s-a dus în pat. Cearceafurile erau reci și au făcut-o să se înfioare. Încerca să nu bage în seamă stinghereala; să nu se gîndească la faptul că în clipa aceea ei doi ar fi trebuit să fie atît de înfierbîntați de pasiune, încît să nu mai simtă răceala cearceafurilor. Dar ea putea înțelege de ce o dorea acum Alex; vederea accidentului îl făcuse să-și dea seama cît de fragilă era viața. Simțea nevoia să fie aproape de cineva, să experimenteze din nou împlinirea sexuală pentru a se convinge pe sine însuși că viața putea merge înainte.

Nu s-a uitat, în timp ce el se dezbrăca, dar îl auzea mișcîndu-se și au mai trecut cîteva minute, înainte ca el să vină lîngă ea. Ginny s-a răsucit spre el și a constatat că Alex tremura.

– E perfect. Ea s-a dat mai aproape, lipindu-și trupul de-al lui.

## Pasiune descătușată

El a gemut adânc, și-a pus mîna pe talia ei, strîngînd-o tare, pînă la durere.

– Dumnezeu! A trecut atîta vreme, atîta vreme.

Ginny l-a sărutat și el a gemut din nou și dintr-o dată a început să răspundă febril, împingînd-o în perne. Ginny a oftat de ușurare și de încîntare, ținîndu-l strîns în brațe, cu trupul care începea să ținjească după al lui.

– Alex, oh, Alex te iubesc atît de mult.

Acum și trupul lui părea încărcat de dorință și respirația îi devenise gîfîitoare, întretăiată, iar mîna cu care o mîngîia era fierbinte și tremurătoare. Și-a desprins gura de-a ei pentru a o săruta mărunt pe ochi, pe gît, făcînd-o pe Ginny să geamă de plăcere în așteptarea unor plăceri și mai mari. Trupul ei era ca un infern al dorinței, al iubirii pline de speranțe, al sexualității ținute îndelung în frîu căreia i se dădea acum liber curs. Dorința o copleșea și Ginny l-a sărutat cu sălbăticie, iar trupul i se arcuia spre el într-o rugămintă disperată.

– Te vreau, a țipat ea. Am așteptat atîta vreme!

Alex s-a ridicat într-un cot și ea a crezut că o să vină deasupra ei, dar el i-a spus răgușit:

– Pentru Dumnezeu, închide lumina.

Ea a înghețat brusc, în timp ce inima care bătea să-i spargă pieptul s-a oprit la jumătatea

## Sally Wentworth

unei bătai.

– Alex? A deschis ochii și l-a privit cu teamă, dar el a scos o exclamație și și-a întins brațul pe deasupra ei pentru a stinge lumina.

Întunericul instalat de îndată părea și el înghețat, intimidat prin răceala lui care părea a cuprinde și inima ei.

– Alex?

El nu i-a răspuns, ci a preferat să se aplece deasupra ei pentru a o săruta. Dar tot ceea ce fusese spontaneitate dispăruse. Ginny-a încercat să-i răspundă, a încercat să-și revină la starea de la început, închizînd ochii și spunîndu-și cu încăpăținare în minte că totul o să fie perfect, perfect. Nu trebuia decît ca el să o iubească; și dacă lucrurile aveau să se petreacă mai încet, cu tandrețe, totul o să fie bine. Dar acum sărutările lui nu erau deloc spontane, mai degrabă forțate, cu un fel de disperare cînd i-au rănit buzele, în tentativa lui forțată de a-și reaprinde pasiunea.

După alte cîteva minute, Alex și-a ridicat iar capul.

– Îmi pare rău, Virginia. Eu... eu, pur și simplu, nu pot.

El nu-i mai spusese niciodată, pînă acum, numele întreg și asta părea să fi pus între ei un fel de distanță.

– În noaptea asta ai avut un șoc și...

## Pasiune descătușată

– Pentru Dumnezeu, să nu-mi spui că e fără importanță, i-a spus Alex cu o furie bruscă, teribilă.

– Voiam să zic că este ușor de înțeles, l-a mîngîiat Ginny. De ce nu te culci, ca să te relaxezi un pic? Nu-i nici o grabă. Avem toată noaptea la dispoziție, nu?

Fără chef, el s-a întins pe spate, dar i se simțea starea de tensiune. Alături de el, Ginny s-a pus pe vorbit, amintindu-i de excursia cu vapo-rașul, povestindu-i despre America, încercînd să-i abată gîndurile de la cele petrecute în noaptea aceea. L-a mîngîiat pe braț tot timpul cît i-a vorbit și după o vreme și-a plimbat alene mîna pe piep-tul și pe gîtul lui puternic, apoi pe curbura umerilor. Simțea cum tensiunea îi dispărea treptat, încordarea mușchilor de la gît se micșora. Atunci a început să-l sărute, cu sărutări mărunte pe umăr și pe piept, nu pe gură, și cu mîna alunecînd tot mai jos pe stomacul și pe coapsele lui Alex, îl alinta fără nici o grabă.

După un timp, Ginny s-a deplasat ușor cu o parte a trupului deasupra lui, lăsîndu-și picioarele alături, lipite de ale lui. Alex a tresărit convulsiv și pentru o clipă ea a crezut că trupul lui începuse să se umple de dorință, dar totul fusese datorat revenirii la tensiunea de dinainte. Își dădea seama că nu vor ajunge la nici un rezultat. Și Alex era

## Sally Wentworth

conștient de același lucru, așa că s-a ridicat.

– Nu pot, i-a spus cu violență. Nu în camera asta, nu în patul ăsta.

– Nu-i decît un pat. Nu-i decît o biată cameră. Și nu e nimeni aici de față în afară de mine și de tine, Alex.

El a strîns din dinți și a scuturat din cap.

– Îmi pare rău.

– Am putea merge la un hotel în noaptea asta, i-a sugerat ea, amintindu-și cum, cu multă vreme în urmă, îl făcuse pe Alex s-o ducă la hotel pentru că nu vrusese să facă dragoste cu ea în patul Venettiei. Istoria se repetă, s-a gîndit necăjită.

El însă a scuturat iar din cap.

– Nu cred că e cazul. Ar trebui să plec.

– De ce n-am dormi, pur și simplu, și-o să vedem cum mai merg lucrurile mîine dimineată? a gîngurit Ginny. Acum ești prea încordat, dar mîine ai putea...

– Nu! a izbucnit Alex cu voce tare. Doamne, Ginny, nu mai vorbi pe tonul ăsta ca de afaceri, precum o patroană. Nu sînt un biet adolescent.

Furia ei a țîșnit brusc din disperarea și frustrarea de pînă în acea clipă.

– Asta a fost ideea ta, nu a mea.

– Știu, iartă-mă. O să plec. S-a dat jos din pat și a început să se îmbrace.

Cu inima plină de dezamăgire, Ginny i-a spus:

## Pasiune descătușată

– Înainte de a mă duce în America tu mi-ai cerut să mă mărit cu tine. Nu mai vrei să afli ce răspuns o să-ți dau?

Alex își punea cămașa în clipa aceea, dar a rămas brusc nemișcat.

– Poate că... ar fi de datoria noastră să ne mai gândim la treaba aceasta, i-a spus rece.

– Ai îndrăzneală, nu glumă! Furioasă la culme, Ginny s-a ridicat pe genunchi, cu cearceaful înfășurat în jurul trupului. Dar ce fel de căsnicie te aștepți tu să avem, Alex? Ceva platonice? Doar cu numele? O drăgălașă prietenie? Păi, nu, iartă-mă! Eu îmi doresc să am în pat un bărbat, nu un...

– Perfect! i-a tăiat-o el cu bătărie. Am priceput mesajul. Locul a fost ales greșit, timpul este nepotrivit – și poate că nici noi nu sîntem oamenii cei mai potriviți.

– Nu, i-a răspuns și Ginny cu duritate. Nu sîntem nepotriviți. Nu în cazul în care vrei să privești în față faptul că ești bărbat.

– Adică să-mi dau seama că sînt un neputincios, a zis Alex cu amărăciune.

– Nu. Să fii bărbat înseamnă să-ți înțelegi propriile slăbiciuni și să le învingi. Singura problemă e că tu nu te-ai hotărît încă dacă vrei să trăiești în trecut sau în prezent. Venettia a murit, i-a spus cu brutalitate. Dacă preferi să trăiești cu fantoma ei, perfect. Să nu crezi însă că eu o să

## Sally Wentworth

aștept pînă o să te decizi tu să revii la viață. Trebuie să-mi fac propria mea viață și mi-o pot reface oricînd.

– Și ai face o tevatură drăguță, s-a strîmbat Alex, băgîndu-și cămașa în pantaloni.

– Dar cel puțin voi încerca să trăiesc, nu mă voi lăsa, pur și simplu, înecată de autocompătimire.

El a privit-o fix, la fel de furios ca și ea, eșecul adăugîndu-se nervilor, făcîndu-l să dorească să-i spună ceva care s-o rănească.

– Nu-i deloc de mirare că nu m-am culcat cu cineva care a dormit prin preajma mea atît de mult ca tine!

Ginny a gîfîit.

– Ești un păduche! S-a ridicat în picioare în pat, strîngîndu-și cearceaful în jurul trupului și arătîndu-i ușa. Să ieși de-aici și să nu te mai întorci, pînă cînd nu ți-ai clarificat în minte ce anume dorești exact.

– Plăcerea e de partea mea, a strigat Alex, punîndu-și pantofii. Și cînd o să dau de o femeie cu care o să vreau să fac dragoste, eu o să fiu cel care va avea inițiativa!

Ecoul spuselor lui a răsunat în întreaga încăpere, în timp ce el o luase la goană pe scări. Ginny a auzit ușa din față trîntindu-se și mașina demarînd imediat.



A rămas acolo, încă furioasă la culme, dar furia i-a dispărut brusc și ea a privit de jur împrejur, părăindu-i-se greu de crezut că nenorocirea se întâmplase, că Alex plecase. Încetișor s-a așezat în pat cu picioarele încrucișate. O să se întoarcă, s-a gândit. Doar nu avea s-o părăsească pur și simplu. Cînd o să reflecteze mai profund, o să se întoarcă. Nu s-a întors, desigur și, cînd a avut răgazul să se detașeze pentru a judeca la rece, Ginny a realizat că mîndria lui nu i-ar fi permis să revină. Eșecul sexual trebuia să fie una dintre cele mai umilitoare experiențe pe care le putea avea un bărbat. Nu avea nici o importanță că totul era împotriva lui, totuși Alex era cel care se considera respins. Probabil îi era și frică. El spusese că trecuse o vreme îndelungată și acum era îngrozit că devenise incapabil de a realiza un act sexual.

Ginny a încercat să-și dea seama unde fusese greșeala și a realizat curînd că ea ar fi trebuit să spună nu, să aștepte sau să-l ducă la un hotel, într-un loc în care amintirile n-ar fi avut putere. Un pat neutru. A privit prin cameră, străduindu-se s-o vadă cu ochii lui Alex. Făcuse cîte transformări putuse, dar pentru el rămînea patul acela pe care îl împărțise cu Venettia, portretul ei avea să atîrne veșnic deasupra căminului și mireasma ei va dăinui prin aer. Mîine voi pune casa asta în

## Sally Wentworth

vînzare, s-a decis Ginny. Ar fi trebuit să fac asta de cum m-am întors. Și o să mă mut, o să închiriez un apartament sau așa ceva.

S-a trîntit înapoi pe perne, întrebîndu-se ce mai avea să se întîmple în continuare. O fi Alex atît de furios, atît de umilit, încît să nu se mai întoarcă niciodată? Mai bine nu ar fi astfel. Poate că totuși ei erau destinați să rămînă împreună, s-a gîndit Ginny, cu moralul la pămînt, cu toate sentimentele făcute praf. Plapuma de puf căzuse pe jos și ea a tras-o în jurul ei, făcîndu-și un fel de cuib călduț și reconfortant. Ceasul îi arăta că trecuseră mai bine de două ore de la plecarea lui Alex; ar putea să-i telefoneze acum, ajunsese probabil la Bristol. Telefonul însă nu a sunat și ticăitul ceasului a fost singurul sunet din cameră, pînă cînd Ginny s-a pus pe un plîns tăcut, înainte de a adormi.

A avut vise agitate și s-a trezit devreme, uluită că era goală. De îndată și-a amintit de nefericirea ei și Ginny s-a dat jos din pat, moleșită, depresivă, nu numai după noaptea aceea, dar și datorită călătoriei cu avionul din ziua trecută. Și-a făcut un duș și s-a dus să se îmbrace. În clipa aceea și-a dat seama că tot bagajul ei rămăsese în mașina lui Alex. O clipă s-a enervat, dar apoi a invadat-o un val de bucurie. Asta înseamnă că el trebuia să-i aducă bagajul și o să-l vadă din nou.

## Pasiune descătușată

Putea fi o șansă de a pune lucrurile la punct. Cu moralul refăcut, Ginny s-a dus iar în baie pentru a se spăla pe cap, apoi s-a îmbrăcat în niște pantaloni de culoare închisă și o cămașă crem de mătase cu un pulover larg pe deasupra. I-a fost greu să se machieze, căci cele mai bune truse se aflau în valize, dar Ginny a făcut ce-a putut cu resturile găsite acasă. După aceea, a mâncat, așteptînd ca telefonul să sune în orice clipă, apoi s-a dus să facă ordine în dormitor.

În timp ce făcea patul a călcat un obiect cu piciorul. Pe jos se afla portofelul lui Alex. L-a ridicat, l-a privit și a zîmbit, întrebîndu-se dacă Alex îl lăsase acolo din întîmplare sau cu bună știință. Oricum, asta avea să-l aducă repede înapoi. Punînd portofelul în biroul de alături, Ginny a coborît iar pe scări, fluierînd numai pentru ea, cu speranțele renăscute.

După o jumătate de oră s-a auzit soneria și s-a repezit să deschidă. Era Clare. Mă rog, era lesne de înțeles. Ea și Alex răcniseră unul la altul noaptea trecută atît de tare, încît Clare îi auzise probabil prin perete. Se părea însă că constructorii georgieni înălțaseră ziduri mai groase decît bănuia ea, căci Clare nu era curioasă decît să afle amănunte despre călătoria ei în America. Au povestit mai bine de-o oră, iar nervii lui Ginny se încordaseră de așteptare, cu urechile ciulite să

## Sally Wentworth

surprindă zgomotul cheii răsucite în broască de către Alex.

Clare a plecat pînă la urmă, dar Alex tot nu mai venea. Ginny și-a făcut un sandviș, dar era prea concentrată ca să fie în stare să mănînce. Cutureiera prin casă, fără a se îndepărta nici o clipă de telefon, sperînd ca Alex să sune, știind că era de o importanță vitală ca el să vină. Pe măsură ce ziua trecea, disperarea ei creștea. Cu adevărat noaptea trecută fusese pentru el un punct culminant? Acum că avusese timp să reflecteze, probabil că-și dăduse seama că în alte împrejurări, lucrurile s-ar fi petrecut altfel.

Amintindu-și de hotărîrile luate în noaptea care trecuse, Ginny a sunat la o agenție imobiliară, spunînd că dorea să pună casa imediat în vânzare. Cei de la agenție i-au promis că or să trimită pe cineva să vadă casa cît mai curînd cu putință și ea a pus telefonul la loc, încîntată că-i va putea spune lui Alex despre asta de îndată ce va sosi. La ora patru după-amiaza a sunat soneria și ea s-a dus să deschidă, așteptîndu-se să-l găsească în fața ușii pe omul de la agenția imobiliară, dar afară era un taxi.

– Doamna Blake? a întreat-o șoferul taxiului.

Ginny s-a încruntat, nu folosisese niciodată în Anglia acest nume și prea puțin timp în America, căci purtase ca manechin numele ei de fată și

## Pasiune descătușată

revenise la el după divorț.

– Da?

– Un domn Warwick din Bristol a trimis câteva valize pentru dumneavoastră.

A fost nevoie ca șoferul să facă două-trei drumuri pentru a aduce toate valizele înăuntru. Ginny a rămas în picioare, alături, fără a scoate o vorbă, cu inima plină de supărare, pentru că Alex nu venise să i le aducă el însuși. După ce a pus toate valizele în hol, șoferul i-a spus:

– Domnul Warwick v-a trimis scrisoarea asta. A spus că trebuie să-i duc ceva înapoi.

Încet, cu mâinile tremurând, Ginny a luat scrisoarea care îi fusese întinsă.

– Așteaptă un... un minut. Lăsând șoferul în hol, s-a dus în sufragerie și a trântit ușa, dorind să citească în singurătate scrisoarea lui Alex. Era foarte scurtă.

*Ginny, e evident că treaba între noi doi nu merge. A fost o greșeală să ne închipuim că ar putea fi în regulă și nu văd nici un motiv să ne mai revedem. Te rog să nu-ți faci muștrări de cuget de nici un fel; vina îmi aparține mie în exclusivitate. Îți doresc toate cele bune în viitor. Te rog să-mi trimiți portofelul prin intermediul șoferului de taxi.*

Alex

## Sally Wentworth

Brutalitatea scrisorii, lipsa oricărei urme de afecțiune, au înfuriat-o. Nici măcar nu-și ceruse scuze, spusese doar că era vină lui. Mă rog, aici avea dreptate, s-a gândit Ginny enervată la culme. Lașul! Nu avusese curajul s-o mai înfrunte încă o dată? Trase un sertar de la birou cu atîta înverșunare, încît conținutul s-a răsturnat pe jos. Ginny a scotocit prin grămada aceea, pînă cînd a găsit un stilou. Apoi a întors scrisoarea lui și a scris pe cealaltă parte:

*Dacă vrei să-ți iei portofelul, vino tu în persoană!*

A azvîrlit cît colo stiloul, de parcă el ar fi fost vinovat și nu Alex, deși ar fi preferat să-l aibă pe el sub mîină. A vîrît scrisoarea înapoi în plic și s-a dus înapoi la șoferul taxiului.

– Du-i asta înapoi domnului Warwick și dă-i-o personal, te rog. Se poate?

Încă înfuriată, Ginny și-a petrecut ora care a urmat plimbîndu-se de colo-colo, gîndindu-se la tot ce avea să-i spună cînd o să apară în sfîrșit. Și după ce-o să-i comunic toate acestea, s-a gîndit, atunci eu o să... o să... Inima i-a fost brusc invadată de o nostalgie frustrată. Apoi o să-l fac să intre în mașină cu mine și o să ne ducem undeva, la un hotel, și o să ne băgăm în pat și o să facem dragoste toată noaptea. Și de data asta

## Pasiune descătușată

o să fie totul cum trebuie, o să fie din nou minunat. Trebuie să fie, pentru că noi doi ne iubim și de data asta trebuie să meargă totul ca pe roate.

După ora cinci i-a trecut prin cap că Alex n-avea de gând să vină. Lui Ginny tot nu-i venea să creadă; stătea în fotoliu, așteptînd, pur și simplu, și asta pînă tîrziu, în noapte.

Omul de la agenția imobiliară a venit curînd după ora nouă în dimineața următoare. Ginny avea în jurul ochilor cearcăne adînci produse de tensiune și de nesomn, dar ele puneau în evidență frumusețea delicată, abătută a chipului său. Omul a trebuit să pășească peste valizele care rămăseseră în hol.

– Vă mutați deja? a întrebat-o.

– Oh, nu, tocmai m-am întors dintr-o călătorie.

El a analizat casa, a măsurat încăperile, a discutat despre preț și a asigurat-o de întreaga lui cooperare, apoi a plecat. Ginny l-a ascultat, dar mintea nu-i stătea la afaceri. Nici măcar nu-i oferise bietului om o cană cu cafea. După plecarea lui a făcut efortul de a căra valizele sus pentru a despacheta. Crezînd că de-acum înainte se va stabili în Anglia, Ginny își adusese acasă toate hainele care fuseseră lăsate în America. Erau foarte multe și în curînd a descoperit ce parte a șifonierului încastrat în perete avea să

## Sally Wentworth

folosească; era spațiul lăsat gol de Alex când se mutase în urmă cu doi ani. Cele mai multe dulapuri din perete, pe care le folosisese Venettia, rămăseseră neatinsse și conțineau în continuare lucrurile surorii ei moarte. Acum, pe măsură ce Ginny își despacheta lucrurile din valiză, a pus în locul lor hainele Venettiei, îngrămădindu-le cu hotărîre în geamantane și fără a se uita la ele. În colțul cel mai îndepărtat al garderobei a găsit o rochie acoperită grijuliu cu o husă din plastic. O rochie albă. Rochia de nuntă a Venettiei, și-a dat Ginny seama, copleșită brusc de supărare.

Ginny nu se dusese la nunta surorii sale, desigur, și nu văzuse niciodată o fotografie a ei cu rochia aceea, pentru că Alex luase la el toate pozele de la nuntă. Incapabilă să reziste tentației, Ginny a scos rochia de sub husă și a întins-o pe pat. Era foarte frumoasă. Un satin plin, alb-crem, cu o dantelă deasupra fustei, cu corsajul strîmt și superb brodat, cu mînele scurte în formă de petale de floare. Coronița de mireasă și vîlul se aflau și ele acolo, împreună cu pantofii albi de satin, cu toc înalt. Niște confetti, aflate într-o pungă în formă de potcoavă, s-au răspîndit pe carpetă cînd Ginny a ridicat rochia și ea a simțit dintr-o dată cîtă nedreptate era pe lume. De ce era nevoie ca oamenii să moară? De ce? Era un lucru atît de groaznic. Moartea era nedreaptă.



## Pasiune descătușată

Dar și viața era la fel. Ginny s-a uitat în oglindă și s-a gândit că și viața era oribilă. A pus rochia în dreptul trupului ei, încercînd să-și imagineze cum o fi arătat Venettia îmbrăcată de nuntă. Și-o fi prins sus părul sau l-o fi lăsat pe spate? s-a întrebat. Probabil că îl lăsase liber. A luat coronița și vălul și le-a pus pe cap încercînd să vadă cum îi stătea și într-un fel și în celălalt. Arăta însă caraghioasă cu pullover și pantaloni. Fără a reflecta prea mult la ceea ce făcea, Ginny și-a scos hainele și și-a pus rochia, trăgîndu-i fermoarul din spate pînă sus. De îndată s-a simțit mai aproape de Venettia, parcă îi simțea parfumul cu care își dăduse atunci, își imagina senzațiile pe care le avusese ea cînd se îmbrăcase cu rochia în fața oglinzii. Rochia i se potrivea de minune, dar era prea lungă pînă cînd și-a pus și pantofii. Da, Venettia și-ar fi lăsat părul pe umeri. Ginny și-a tras voalul pe față pentru a observa efectul.

Stătea în picioare, privind fix la imaginea ei din oglindă. A rămas așa multă vreme, pierdută în amintiri, gîndindu-se la cum ar fi putut să fie totul. A oftat și a revenit la realitate. A surprins un zgomot venind din direcția scărilor. Îndreptîndu-se spre palier, a văzut ușa din față deschizîndu-se și pe Alex intrînd. El a închis ușa rămînînd nehotărît o clipă, privind spre ușa sufrageriei, dar poate că a auzit-o pe ea mișcînd, așa că a aruncat o privire

## Sally Wentworth

În sus. A rămas țeapăn, uluit, neplăcut impresionat, cu chipul dintr-o dată palid, tot atât de alb ca și fantoma pe care și-a închipuit că o vede pentru o secundă zguduitoare. Apoi însă a înțeles adevărul și a răcnit cu o furie nestăpînită.

– Scoate-o!

A suit în goană scările, prea repede pentru Ginny care de-abia de a avut timp să se răsucească și să fugă din calea lui. El a prins-o în dormitor și a scuturat-o.

– Scoate-o! Tîrfa ce ești! Cum ai îndrăznit să te îmbraci cu rochia ei?

Îngrozită de moarte, Ginny a încercat să-l asculte, dar el a înhățat voalul și i l-a scos cu violență de pe cap, trăgînd-o tare de păr. Ginny a țipat, dar durerea a făcut-o brusc curajoasă, furioasă la cîlme. A început să-l izbească drept în față.

– Tu, lașule! Să pleci de-aici.

Alex s-a strîmbat de furie și s-au trezit bătîndu-se, Ginny zgîriindu-l cu unghiile, iar Alex cu gura deformată de enervare, lovind-o și încercînd să o apuce de mîini ca să nu-l mai izbească. A apucat-o de încheietura mîinii, dar ea s-a zbătut cu sălbăticie, răcnind la el:

– Te urăsc! Bine-ar fi fost să nu te fi întîlnit niciodată. Nu ești decît un laș cu mîțe fripte care nici să... Oh! a gemut Ginny cînd Alex s-a aruncat

## Pasiune descătușată

brusc asupra ei și a dezechilibrat-o.

– Tu, tîrfă mică! O să-ți arăt eu. Și-a dus mîna la partea din spate a rochiei, încercînd să i-o desfacă, în timp ce Ginny se zbătea din toate puterile. Și-a eliberat cu greutate o mînă și l-a zgîriat pe față. Alex a înjurat și materialul delicat s-a sfîșiat sub mîinile lui. Fără să se sinchisească, s-a apucat să-i tragă rochia de pe ea. Pe măsură ce materialul se rupea și strînsoarea lui slăbea, ea s-a prăbușit de-a curmezișul patului. Alex a căzut peste ea și au început din nou lupta, rostogolindu-se prin pat, țipînd și înjurînd.

Ginny a încercat să-l muște și Alex a scos o exclamație furioasă. Și-a vîrit mîna în părul ei, dîndu-i capul într-o parte.

– De ce tu... S-a uitat în jos la ea, cu gura strîmbă – apoi, brusc, și-a lipit gura de-a ei, cu o nestăpînire furioasă. O clipă, Ginny n-a înțeles și a continuat să se zbată pentru a-l îndepărta, dar asta îl incita și mai tare pe Alex, făcîndu-l mai insistent. Într-o clipă, ei se rostogoleau acum prin pat, nu din ură, ci din pasiune. Din nou Alex trăgea de rochia ei, apoi de celelalte lucruri cu care era îmbrăcată. Ginny și le arunca grăbită alături, pe toate. Se încurcă în propriile lui haine. Apoi a făcut dragoste cu ea, un fel de dragoste sălbatică, primitivă, născută din furie, dar în orice caz, dragoste.

## Sally Wentworth

Ginny a scos un țipăt de mulțumire și s-a deschis spre el, fără nici o urmă de inhibiție. Se înfierbîntase, trupul îi ardea, iar el răspundea pe deplin excitării ei tot mai evidente. O apăsa tot mai tare cu propriul lui trup, provocator, amîndoi simțindu-se pe culmea dorinței reținute pînă atunci. Cînd Alex a atins extazul total, a țipat tare:

– Ginny, Ginny!

Și din nou, cînd s-a lăsat să cadă alături de ea, Alex s-a întors s-o sărute, transpirat tot.

– Oh, Ginny, fata mea iubită.

Au rămas întinși pe pat o vreme, îmbrățișați, în timp ce inimile lor, bătînd nebunește, și respirația gîfuitoare reveneau la normal. Apoi, Alex și-a scos în sfîrșit toate hainele de pe el, iar Ginny a băgat resturile rochiei de nuntă într-un dulap.

În pat, Alex a luat-o în brațe și a rîs.

– Cred că am fost nițel cam prea grăbit.

– Hmm, s-a cuibărit Ginny lîngă el. Fă tot așa și cît mai des cu putință, te rog.

– Orice, pentru a-ți fi pe plac.

Ea zisese o vorbă doar, el însă o luase în serios și de data asta, Alex a fost la fel de minunat cum ținea ea minte, blînd și tandru la început, dar devenînd curînd pasionat și lacom, astfel încît ei au ajuns din nou pe culmile celei mai profunde excitații.

După toate acestea, strînsă în siguranța

## Pasiune descătușată

brațelor lui, Ginny i-a spus visătoare:

– Slavă Domnului, că te-ai întors. Mi-a fost teribil de teamă că n-o să vii. Am crezut că te-am pierdut pentru veșnicie.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi și Alex i le-a îndepărtat cu o sărutare.

– Taci, iubito. Acum totul e perfect.

Proptindu-se într-un cot, Ginny l-a privit drept în față.

– Te-ai întors pentru... pentru asta, nu-i așa?

Alex a scuturat ușurel din cap, cu un zîmbet ușor în colțul gurii.

– Nu. Aveam de gînd doar să-mi iau portofelul și să-ți spun că așa va rămîne: nu ne vom mai întîlni niciodată. Doamne, ce tîmpit!

Acum lui Ginny îi era ușor să fie generoasă.

– Îți dai seama că va fi nevoie să te pedepsesc?

– Mda? Cum?

Ginny a zîmbit.

– Să vedem, poate că merge așa pentru început?



Nu trăsese ră draperiile în noaptea aceea. Dis-de-dimineață, soarele a intrat pe fereastră

## Sally Wentworth

drept pe deasupra chipului lui Ginny, trezind-o. Lumina aurie îi scâldea trupul și mintea și ea a rămas nemișcată câteva minute, mulțumind în gând pentru minunea care îi făcuse să fie din nou împreună. Alex continua să doarmă. Ginny s-a dat jos din pat și s-a dus să tragă draperiile ca Alex să nu fie deranjat de lumina soarelui; avea nevoie de somn, s-a gândit, cu un zîmbet de încântare. De cum îi revenise pofta sexuală, Alex n-o mai lăsase o clipă în pace.

A întins mîinile să tragă draperiile, dar a auzit vocea lui Alex.

– Ginny. Ea s-a întors cu fața la el. Alex a suspinat. Așa te țin minte; cu soarele venind din spatele tău. Atît de gingașă. Perfectă. A ridicat o mîină în direcția ei. Vino aici, iubirea mea.

Se făcuse aproape miezul zilei și ei au coborît în curtea scîldată de soare. Trandafirii galbeni înfloriseră din plin, iar acum erau gata să decadă și să-și piardă petalele. Cînd Ginny a atins un trandafir, petalele lui i-au căzut în mîină. Le-a ținut strîns o clipă, apoi le-a lăsat să alunece ușurel printre degete. Privind-o și ghicindu-i gîndurile, Alex i-a spus:

– Ea ar fi fericită pentru noi. Ginny a zîmbit.

– Am senzația că ea a pus totul la cale.

El a rîs și a îmbrățișat-o, sărutînd-o pe gît, pînă cînd ea a început să geamă de plăcere.

## Pasiune descătușată

– Pînă la urmă o să te storc de puteri, a amenințat-o el.

– Încearcă, l-a privit ea provocator.

– Da? Jucăuș, el s-a înclinat s-o prindă, dar Ginny i-a scăpat.

– Hei, avem toată viața înaintea noastră.

Brusc, Alex a apucat-o cu îngrijorare de mînă.

– Să nu mai spui niciodată așa ceva, i-a spus sec.

Ea a înțeles imediat.

– Perfect. L-a mîngîiat pe față. Îți promit să nu mai fiu sigură de nici o secundă din viața asta. L-a sărutat apăsător ca să-l readucă la prezent.

El i-a zîmbit.

– Tocmai m-am gîndit la ceva, ai de gînd să accepți propunerea mea de căsătorie?

Ginny s-a uitat în sus, la el, iar pe chip i se vedea toată dragostea care stătuse ascunsă în inima ei atîta amar de ani.

– Oh, cred că ar fi cazul să-mi fie milă de tine și să accept.

– Mă rog, pînă la urmă te pot răsplăti pentru că ai pierdut cînd ai dat cu banul și a trebuit să mă lași Venettiei.

Inima lui Ginny a tresărit de fericire, dar tot nu-i convenea, căci Alex era în pericol de a deveni încrezător, așa că a clătinat din cap, privindu-l critic.

– Și ce te face să crezi că am pierdut?

## Sally Wentworth

Alex s-a holbat la ea, rămînînd cu gura căscată.

– Ginny, înțelegi prin asta că...

Ea a izbucnit în rîs.

– Ai vrea tu să afli ce-am vrut să spun!



**SFÎRȘIT**